

பனிச்சாங்கிளை

அரசி

வாக்கறவாணி

അനീഷ്ടചില്ലഹര്ഷി ആർ

വരലാർത്രുൾ ശിരുകതൈകൾ

- വഗക്കരുവാൻ -

വെளിയേം:

ആരണ്ണിയകമ്

479/5, പുതിയ കല്മുണ്ണൻ വീതി,
നാവർകുടാ, മട്ടക്കാളപ്പ.

நால் : பனிச்சங்கேணி அரசி

விடயம் : வரலாற்றுச் சிறுகதைகள்

அடுசிரியர் : வாக்கறவாணன்

முகவரி : ஆரணியகம்
479/5, புதிய கல்முனை வீதி,
நாவற்குடா, மட்டக்களப்பு.

முதற் பதிப்பு : 25.06.2007

பக்கங்கள் : 80

அளவு : A5

அச்சகம்: வணசிங்கா அச்சகம்,
126/1, திருமலை வீதி,
மட்டக்களப்பு.
தொலை: 060 2650361

நால், அட்டை

வழவழைமப்பு : சங்கர் . T

விலை : 175/=

வரலாறு - ஓர் தினத்தின் முதலி

இலக்கியமும், வரலாறும் எனக்கு எப்போதும் இனிப்பலவு. பள்ளிக் கூடத்தில் படிக்கும் போதே இந்த இனிப்பை சுவைக்கத் தொடங்கியவன் நான். அது இன்றும் தொடர்கிறது.

ஆயினும் நம் தாயகத்தின் அரசியல் குழந்தை இலக்கியம் ஒரு பக்கம் இருக்கட்டும். நீ இப்போது வரலாற்றின் பக்கம் வா என என்னை அந்தப் பக்கமே இழுத்துச் சென்று விட்டது.

இலங்கை பழந்தமிழர் இருக்கை. இந்தத் தமிழர்களை வரலாறு இயக்கர், நாகர், வேடர் என பகுத்துக் கூறும். அன்று ஆரியர் இம் மக்களை “ராக்ஷஸர்” என்றே என்னம் செய்தனர். இதற்குக் காரணம் அந்தச் சுதேசிகளின் தோற்றும், நிறம், பழக்கவழக்கம், பண்பாடு மட்டுமல்ல அவர்களின் ஆற்றல் மீது கொண்ட அழுக்காறும் தான்.

ராக்ஷஸர் (யக்ஸர்) என்னும் சமஸ்கிருதச் சொல்லே காலப் போக்கில் இயக்கர், அரக்கர் என்னும் தமிழ் வடிவம் பெற்றது. இரட்டைக் காப்பியங்களில் ஒன்றான மணிமேகலை (கி.பி 2ம் நூற்றாண்டு) இவர்களை வெந்திறவர்க்கர்... நக்க சாரணர் நாகர்... என்றே குறிப்பிடும். கம்பனும் இச் சொற்களை (அரக்கன், இயக்கன்) பலமுறை கையாண்டிருப்பதைக் காண்கிறோம்.

ராக்ஷஸர், அசுரர், அமானுஷ்யர், தாசர் என்றெல்லாம் ஆரியர் களால் இழித்துரைக்கப்பட்ட இப் பழந்தமிழ் மக்களே சிங்கள இனத்தவர் தோற்றுத்திற்கு வித்திட்டமையை வரலாற்றுப் போசரியர் சௌரத் பரண விதான் அவர்களும், அவரை ஒத்தவர்களும் ஏற்றுக் கொள்வர்.

இது போன்றே, (ஜோப்பிய அறிஞர் சேர் ஜோன் எமர்ஸன் ரெனன்ற் அவர்களின் ஆய்வின் படி) கி.பி 1024ல் பாபரீன் என்னும் பேருவளையில் தமது முதல் குடியேற்றத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்ட முஸ்லீம்கள் காலப்போக்கில் தழிட்டுப் பெண்களின் கரம் பற்றி இரு இனங்களின் இரத்த உறவுக்கு வழி சமைத்தனர்.

இவ் வரலாற்று நிகழ்வை ‘இலங்கைச் சோனகர் இன வரலாறு ஒரு திறனாய்வு’ எனும் நூலில் அறிஞர் ஜ.எல்.எம்.அப்துல் அலீஸ் அவர்கள் பதிந்துள்ளமை இங்கு சுட்டிக் காட்டப்பட வேண்டிய தொன்றாகும்.

உண்மையான, இந்த வரலாற்றுச் செய்திகளை எல்லாம் இன்று ஊழையாக்கி விட்டு மாற்றினத்தவர்கள் ‘இது எங்கள் தேசம்’ என மார்த்தடிக் கொண்டு புதிய வரலாறு எழுதும் புதினம் இப்போது அரங்கேறிக் கொண்டிருக்கிறது. இது போதாதென்று பல நூற்றாண்டுகளுக்கு

முன்பு தம் ஊர்களுக்குத் தமிழர் சூட்டி மகிழ்ந்த அழகிய அர்த்தமுள்ள தமிழ்ப் பெயர்கள் அழிக்கப்பட்டு, அவ்விடத்தில் அரபும், சிங்களமும் அமர்ந்திருப்பதையும் அவதானிக்க முடிகிறது.

அழிக்கப்பட்ட தமிழ்ப் பெயர்களில் குடும்பி மலை (தொப்பி கல்), யானைத் தலை (அலி உஞவு), நாகர் காடு எனப் பொருள் தரும் நயினார் காடு (ஹாயத்து நபி குடி), கிறவல் குழி (இஸ்லாமாபாத்) என்பன அடங்கும். இவை போல் இன்னும் பல.

ஊர்களின் பெயர் ஓர் இனத்தின் வரலாற்றை உரைக்கும் ஆற்றல் வாய்ந்தவை. இதனை உணர்ந்து கொண்டமையால் தான் தமிழ்ப் பெயர்கள் இல்லாமற் செய்யப்படுகின்றன. இந்தப் பணி வடக்கு கிழக்கில் மட்டுமென்றி தெற்கிலும் கடந்த காலங்களில் மிகச் சிறப்பாக செயற்படுத்தப்பட்டது. எனினும் அந்திய இனத்தவர் பெரும்பான்மையாக வாழும் பிரதேசங்களில் இன்றும் வழக்கில் உள்ள ஊர்களின் தமிழ்ப் பெயர்கள் அவற்றுக்குரியவர்களை உறுதிசெய்து கொண்டிருக்கிற மையை அவ்வளவு எனிதில் யாராலும் உதாசீனம் செய்து விட முடியாது.

ஆரியன் விஜயன் தன் பொருநை என்னும் தாமிர வர்ணியில் (இலங்கையில்) கால் வைப்பதற்கு முன்பு (கி.மு 3ம் நூற்றாண்டில்) இங்கு வாழ்ந்தவர்கள் பழந்தமிழர்களே. இதில் ஜயமில்லை. இது போன்று சுமார் ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு (கி.பி 1024) முஸ்லிம் கள் தமது முதற் குடியேற்றுத்திற்கான முத்திரையை பேருவளைக் கடற்கரையில் பதிக்க முன்பு - வடக்கு கிழக்கு தமிழர் தாயகமாகவே விளங்கியது. அச் சமயம் சிறு எண்ணிக்கையில் அங்கு சிங்களவர்கள் வாழ்ந்தனர். இது தான் இலங்கை வரலாறு.

இந்த வரலாற்றின் மீது இப்போது இடி விழுந்து விட்டது. இந்த இடியைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாத தமிழர்களில் நானும் ஒருவன். இதன் விளைவு தான் இந்தப் ‘பனிச்சங்கேணி அரசி’

கதைகளில் வரலாற்றோடு கற்பனையும் கலந்திருக்கிறது. கறிவேப்பிலை போல! தமிழன் தன் வரலாற்றினை அறிந்து கொண்டால் தான் தலை நியிர்ந்து நிற்க முடியும். என கதைகள் தமிழனைத் தலை நியிரச் செய்யும் என நம்புகிறேன்.

அணிந்துரை அளித்த செல்வி. க. தங்கேஸ்வரி (பா. 2) அவர்களுக்கும், அழகுற நூலை அச்சிட்டுத் தந்த மட்டக்களப்பு ‘வணசிங்கா’ அச்சகத்தினருக்கும் எனது அன்பு கலந்த நன்றி.

ஞானியகம்
நாவற்குடா,
மட்டக்களப்பு,
01.09.2007.

அன்புடன்,
வாக்கரவாணன்.

அணிந்துரை

நம் ஒவ்வொருவரது வாழ்க்கையும் ஒரு நாவலாகும். சிறுகதை, நாவல் என்பனவற்றை எடுத்துப் பார்த்தால் அவை முழுவதுமே கற்பனையல்ல என்பதையும் மையக்கரு ஏதோ ஒரு சமுதாயப் பின்னணியுடன் பின்னிப் பிணைந்திருப்பதையும் காணமுடியும். உண்மையில் அவை ஒரு உண்மைச் சம்பவத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டதாகவே அமைந்திருக்கும். இதனாலே தான் இலக்கியம் சமுதாயத்தைப் பிரதிபலிக்கிறது என்கிறோம்.

காதல் கதைகள் மலிந்த இன்றைய தமிழ் இலக்கியப் போக்கிற்குப் புதுவழிகாட்டும் ஒரு சிறுகதைத் தொகுதியாக வாக்கரவாணனின் ‘பனிச்சங்கேணி அரசி’ அமைந்துள்ளது. “இலக்கியமும் வரலாறும் எனக்கு எப்போதும் இனிப்பவை என ஆசிரியர் தமது உரையிலே கூறியுள்ளதுபோல இச் சிறுகதைத் தொகுதி இலக்கியமும், வரலாறும், கற்பனையும், ஒருங்கிணைத்து ஆக்கப்பட்டுள்ளது.

பனிச்சங்கேணி அரசியில் தொடங்கும் கதை பண்டார வன்னியன், ஒரு மகாகவியின் சாயங்காலம், மகாபராக்கிரமபாகு என விரிவடைந்து உலகநாசசியுடன் முடிவடைகிறது. வாக்கரப் பிரதேசத்திலே பனிச்சங்கேணி ஒரு பாரம்பரிய வரலாற்றைக் கொண்ட இயற்கை எழில் நிறைந்த கிராமம். வன்னியர் ஆட்சியின் போது பனிச்சங்கேணி அரசியும் அவளது ஆட்சியினுள் இருந்த மக்களும் கிறிஸ்தவமதத்தை ஆராதித்ததை அப்பிரதேசத்தின் வரலாறு காட்டும்.

பண்டாரவன்னியன், குருவிநாச்சியின் வீரம், பாரதியாரின் இறுதிநேரம், பராக்கிரமபாகுவின் தந்திரம், காயல்பட்டினத்தின் சிறப்பு, யேசுநாதரை முப்பது வெள்ளிக்காசகளுக்கு காட்டிக் கொடுத்த கொடுரம், நாகநாட்டின் வரலாறு, போராடியும் மண்ணைக் காப்பாற்ற முடியாமல் போன சங்கிலி மன்னனின் தாபம், கந்தளாயில் சோழ இலங்கேஸ்வரன் ஆட்சியின் போது கமழ்ந்த சிவமணம் என பல தரப்பட்ட வரலாறு, இலக்கியம் கலந்த சிறுகதைகள் அந்தந்தக் காலத்திற்கே நம்மை அழைத்துச் செல்கின்றன. மட்டக்களப்பு வரலாற்றோடு பின்னிப் பிணைந்து

இன்றும் படுவான்கரை மக்களின் இதயத்துடிப்பாக ஒலிக்கின்ற உலகநாச்சியின் கதை இறுதிச் சிறுகதையாக அணி செய்கின்றது. வரலாற்றையும், இலக்கியத்தையும் கற்பனையையும் ஒருங்கி ணைத்து தமிழ் உலகிற்கு இச் சிறுகதைத் தொகுதியை அர்ப்பணித்துள்ள இவ் ஆசிரியர் பாராட்டிற்குரியவர். அவர் பணியை இதயம் பூரிக்க வாழ்த்துகிறேன்.

செல்வி. க. தங்கேஸ்வரி
(மட்டுமாவட்ட நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்)

18, நல்லையா வீதி,
மட்டக்களப்பு.
05.10.2007,

சமர்ப்பணம்

என் தாய் வழிப்பாட்டனாரும்
தமிழ்நினூலான

அமரர். க. செ. கணபதியிள்ளை
வாத்தியாருக்கு
இந்நால் எனது அன்புக்
காணிக்கை

உள்ளீ... .

- பனிச்சங்கேணி அரசி
- பண்டார வன்னியன்
- ஒரு மகாகவியின் சாயங்காலம்
- மகா பராக்கிரமபாகு
- ஒரு கிராமத்தின் கதை
- நந்திக் கொடி
- காயல்
- முப்பது வெள்ளிக்காசுகள்
- கோகர்ணம்
- கி.பி. 8ம் நூற்றாண்டிலே...
- நாகதேசம்
- யாழிப்பாண மன்னன் சங்கிலியன்
- கந்தளாய் - அது ஒரு காலம்
- முத்துக்கல்
- நடுகல்
- அரசி உலக நாச்சியார்

பனிச்சங்கேணி

அரசி

(கி.பி. 15ம்
நாற்றாண்டு)

பனிச்சை மரங்கள் நிறைந்த பசுமையான ஒரு பிரதேசம் அது. மஞ்சள் நிறப்பந்துகளை அந்த மரங்களின் கந்துகளில் தொங்கும்படி கட்டிவிட்டது போலத் தோன்றும் இனிய பழங்கள்... மரச்செறிவின் கீழே அழகும் குளிர்ச்சியும் பொருந்திய ஒரு கேணி... அதில் ஒல்லிப்பூக்களின் ஒய்யாரம் வேறு.

பனிச்சைகளையும் கேணியையும் பார்த்த மக்கள் தமது பிரதேசத்திற்குப் பனிச்சங்கேணி என்று பெயரிட்டு அழைக்கின்றனர். வேறுசிலர் அதனை வன்னிச்சிக்கேணி என்றும் வாய்க்குளிரப் பேசுகின்றனர். இயற்கையோடியைந்து இன்புற்று வாழும் அப் பழந்தமிழ்க் குடியினர், தாம் இட்ட இடுகுறிப் பெயர்களின் பொருத் தம் கண்டு வெகுவாக மகிழ்கின்றனர். அதனால் அப் பெயர்கள் மீண்டும் மீண்டும் அவர்கள் நெஞ்சில் பம்பரமாகச் சமூலகின்றன.

ஆற்றின் கிழக்குப் பக்கமாக அகன்று தோன்றும் கழிமுகம்... கானல், கொக்குகளும், வக்கான்களும், கீச்சான்களும் அதில் கொலுவிருக்கும் காட்சி... காலம் முழுவதும் கண் இமையாத தேவர்கள் போல அந்தக் காட்சியைப் பார்த்துக் கொண்டே இருக்கலாம்.

கடலும் ஆறும் மழைக்காலக் குளிரில் கலவியில் புரளும்... அப்பொ அதுவே ஒரு அற்புதம்... ஒரு வெறி... ஒரு வேகம்... அதிலும் ஓர் அபார அழகு... தேவலோகம் என ஒன்றிருந்தால் அது நிச்சயம் இந்தப் பிரதேசத்தின் வனப்பிடம் தோற்றுத்தான் போகும்.

அது, இரண்டாவது சோழவம்சத்தின் பொற்காலம். தமிழகம் முழுவதும் அதன் தாளில் வீழ்ந்து கிடக்கின்றது. அதனால் அதன் எல்லை கடாரம், ஈழம் என்று கடந்து செல்கின்றது. ஈழத்திற்கும் தமிழகத்திற்குமிடையேயுள்ள நீரினை ‘சோழவாவி’ ஆகின்றது.

இராச்சியத்தின் விரிவினால் இறுமாந்த சோழப் பெருமன்னன் இராஜ இராஜன் முடுக்கிவிட்ட ஈழ முற்றுகை அவனது அருமை மைந்தன் இராஜேந்திர சோழனால் முழுமையாக்கப்பட்டு முழுமுடிச் சோழமண்டலம் என்னும் பெயரைப் பெற்றுக் கொள்கின்றது. இராஜரட்டையின்' தோப்பாவை ஜனநாத மங்கலமாகப் புனர்ஜென்மம் எடுக்கின்றது. வானவன்மாதேவியின் பெயரிலும் ஒரு சிவாலயம்.... எங்கும் சிவமணம்... தேவாரத்தமிழ்மணம்.... சோழதேசத்தின் எழுபத்தேழு ஆண்டுகால முடியாட்சியில், ஜனநாத மங்கலமும் அதனை அண்டிய மன்னம்பிட்டி, முத்துக்கல், காண்டக்காடு, தம்பான் கடவை, சுரிவில் ஆகிய ஊர்களும் நகரத்தின் தென்கிழக்கே உள்ள பனிச்சங்கேணி, மாங்கேணி, காயான்கேணிப் பிரதேசங்களும் படையாட்சியினர் மழவர் என்னும் வன்னியரினதும் வேளைக்காரப் படைத் தளபதிகளினதும் குடியிருப்புக்களாகின்றன.

இக் குடியேற்றங்கள், முதலாம் விஜயபாகுவின் ஆட்சியின் பின்பு, கலிங்கமாகோன் காலத்தில் உயிர்க்கிளின்: வன்னிமைகள் உருவாகின்றன. இதன் அடையாளமாகப் பனிச்சங்கேணியில் அதி அற்புதமானதோர் அரசமாளிகை... அதனைச் சூழ அழகிய பூங்கா வனம்... தண்ணீர்த் தடாகம்... பிரமாண்டமான எயில்கள்... இந்த எழுச்சி பனிச்சங்கேணி மன்னிலும் ராஜைகளை ஓளிவீச்சு செய்து விடுகின்றது.

இது போன்றதோர் அரண்மனை பனிச்சங்கேணியின் அயல் கிராம மான காயான் கேணியிலும் அமைந்து அதுவும் ஓர் வன்னியர் தேசம் என்று பிரகடனம் செய்கின்றது.

பனிச்சங்கேணி இப்போது பழந்தமிழ் மக்களினதும் வன்னியரினதும் பாசறை. அந்நியரான அராபியரின் வாடையைக் கூட அம் மன்னினால் அனுமதிக்க முடியவில்லை. சுதேசம்... சுதேசியம் ... தமிழர் தாயகம் என்னும் உனர்வே அந்த மன்னைங்கும் சுற்றிச் சுழல்கின்றது.

ஆனாலும் காலம் கை கட்டிக்கொண்டு நிற்பதில்லை. அது தனது பாய்ச்சலைக் காட்டுகின்றது. ஐரோப்பியரான போர்த் துக்கீசரை இந்த மன்னின் கறுவா, ஏலம் ஆகிய திரவியங்களின் கம கம வாசமும் இரத்தினக் கற்களின் பளபளப்பும் கவர்ந்தி முக்கின்றன. அவற்றின் ஊடாக இயேசுநாதரும் எழுந்தருள் கின்றார். வேலுக்குப் பதிலாக சிலுவையை வணங்கும் கலாசாரம் வேர் விடுகின்றது.

அது ஒரு அழகிய மாலைப்பொழுது. பனிச்சங்கேணி ஆறு அசப்பின்றி அப்படியே கிடக்கின்றது. அலையின் நெளிவுகளை, மீன்கள் துள்ளிப் பாய்வதினால் தோன்றும் சுழிகளைக்கூட அதில் காண முடியவில்லை. அவ்வளவு அமைதி, முனிபுங்கவரின் மோனம் இருக்கிறதே, அப்படியொரு நிலை ...நில்டை.

இந்த வேளையில் ஆகாயம் சூரியனின் அலங்காரப் பந்தலாகின்றது. ஆனாலும் விரைவிலே அவன் அந்தப் பந்தலைக் கலைத்து விட்டு எங்கேயோ காணாமல் போய்விடுகின்றான். திகைத்துப் போன பறவைகள் தீனக்குரலில் அங்கலாய்க்கின்றன. எல்லாம் சற்று நேரம்தான். அமைதி பனிச்சங்கேணியிடம் அடைக்கலம் புகுசின்றது.

மாலை மறைந்து கங்குல் மையம் கொள்கின்றது. ஆற்றின் களப்பில் ஒரு கையில் ஏரியும் ஒலைப்பந்தத்தையும் மறுகையில் நீண்டதும் கூரியதுமான கம்பியையும் ஏந்திக்கொண்டு ஒருவர் ‘சட்டி நண்டு’ வேட்டையைத் தொடங்குகின்றார். மற்றொருவர் ஆற்றின் குறுக்கே கொத்தடைத்து அதில்தான் பின்னிய நூல் வலையைக் கொழுவி இறால் வேட்டையாடுகின்றார். ஆயினும் ஆற்றில் சலனத்தின் அடையாளமே தெரியவில்லை.

அந்திப் பொழுதில் தனது இராச்சியத்தின் நதிக்கரைக்கு விழுயம் செய்து அங்கு மெல்லென மிதந்து வரும் காற்றில் தனது மேனியைத் தந்து, இயற்கையின் சுகத்தில் திளைத்து மகிழும் பனிச்சங்கேணி அரசி வன்னிச்சி அன்று முழுவதும் அரண்மனையின் சயன மண்டபத்தில் அடைந்து கிடந்து புழங்குகின்றாள்.

பனிச்சங்கேணி வன்னியர் சிற்றரசின் பட்டத்து ராணியின் இந்த மன உளைச்சலுக்கு அன்று அவளது ஒற்றன் ஒருவன் வந்து உரைத்த செய்திதான் காரணம்.

யாரோ அந்நியர்கள்... முற்றிலும் வெள்ளைத்தோல் மனிதர்கள்... கல்லைச் சாப்பிட்டு இரத்தத்தைக் குடிப்பவர்கள் என்று மக்கள் கதைக்கின்றார்கள்..... நூற்றுக்கணக்கில் மட்டக்களப்புத் துறைமுகத்தில் வந்து இறங்கியிருக்கின்றார்கள்... பார்த்தால் போர் வீரர்கள் போல் தெரிகின்றது... அவர்களோடு நீண்ட கறுப்பு உடை தரித்த சிலரும் வந்திருக்கிறார்களாம்... அவர்கள் கையில் ஏதோ புத்தகங்களாம்... அதை பைபிள்

என்று சொல்கிறார்கள். புதியவேதம் போதிப்பவர்களாம்...

ஒற்றினில் வார்த்தைகள் ஓவ்வொன்றையும் தன் நெஞ்சில் நிறுத்தி நீண்ட நேரம் ‘அவர்கள் யார்’ என்ற ஆராய்ச்சியில் இறங்கிய அரசியை உறக்கம் தனது பக்கம் இழுத்துக் கொள்கின்றது.

ஒருநாள் ... நெஞ்சில் சிலுவையையும் கையில் பைபிளையும் ஏந்தியபடி தனது அரண்மனையில் நின்ற அந்த நீண்ட அங்கி தரித்த மனிதர்களை அரசி வன்னிச்சி மட்டுமன்றி பனிச்சங்கேணி இராச்சியம் முழுவதுமே ஆச்சரியத்தால் அண்ணாந்து பார்க்கின்றது.

முதன்முதலாக அந்தப் புதிய மனிதர்களைக் கண்டதும் தனது முகத்தில் வெறுப்பையும் விரோதத்தையும் வருவித்துக் கொண்ட அரசியையும் அவர்களின் அடக்கம், பணிவு, தயாளம், அரைகுறைத் தமிழ் கவர்ந்து கொள்ள அவர்கள் அரண்மனை விருந்தினராகின்றனர்.

இந்த விதேசிகள் யாருமல்ல. அசிசியார் என்று உலகமெல்லாம் அழைக்கும் பிரான்சில் என்னும் இயேசு பக்தனால் அமைக்கப்பட்ட சபையின் துறவிகள்தான் அவர்கள். சபையில் சேரும் போது கொடுத்த வாக்குறுதிகளைச் சத்தியப்பிரமாணமாக மேற்கொள்பவர்கள். உலக மெலாம் சென்று நற்செய்தியைப் பிரசங்கிப்பதையே தமது ஒரே பணியாகக் கொண்டவர்கள். அதற்காக எந்த விலையையும் கொடுக்க ஆயத்தமானவர்கள்.

பிரான்சில்கன் துறவிகள் தமது அன்புப்பணியின் மூலம் பனிச்சங்கேணி இராச்சியத்தில் ஒரு பெரும் ஞானப் பிரளையத்தையே உண்டாக்கி விடுகின்றார்கள். அந்தப் பிரளையத்தில் மூழ்கி எழுந்தவர்களில் அரசி வன்னிச்சியும் ஒருவர் என்பதை அவள் நெஞ்சில் தவணும் சிலுவை எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

மாவீரன்

பண்டாரவன்னியன்

யைகாசிப் பூரணன் நிலவின் ஓளி மழையில் வற்றாப்பளை கண்ணகி அம்மன் ஆலயம் மூஷ்கிப் போகின்றது. அடங்காப்பற்றின் நந்திக் கடற்கரைக்குச் சமீபமாக ஒங்கி வளர்ந்த ஒரு வேப்பமரத்தின் அடியில் காட்டு மரங்களால் அழகுறுக் கட்டப்பட்டு, வைக்கோலினால் வேயப்பட்ட அவ்வாலயம் குலமகள் ஒருத்தியின் நெற்றியில் இடப்பட்ட குங்குமப் பொட்டுப்போல அந்த நிலவு வெளிச்சத்தில் அனைவரையும் ஈர்த்துக் கொண்டிருக்கிறது.

அலைகடல் ஒருபுறம் அம்மன் புகழ்பாட, பாலை மரங்கள் மறுபுறம் அவள் பக்தர்களுக்குத் தண்ணிழல் தந்து ஆதரிக்க பசிய வயல்கள் இன்னும் ஒருபுறம் பார்ப்பவர் கண்களுக்கு விருந்தளிக்க ஒரு சொர்க்கமாக அமைந்திருக்கும் அந்தச் சூழலில் அமர்ந்திருந்து அருள்பாலிக்கும் கண்ணகை அம்மனின் பொங்கலுக்கான ஏற்பாடுகள் அமர்க்களமாக நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கின்றன.

பொங்கல் இட்டு அம்மனைப் பூசிக்க வேண்டுமென்ற ஆவலில், முள்ளியவளை, தண்ணீருற்று, குமிழ் முனை, கொக்கிளாய் முதலான ஊர்க் எிலெல்லாம் இருந்து அடியார்கள் மாட்டு வண்டிகளில் ஒரு தொடர் சங்கிலி போல வந்து கொண்டிருக்கின்றனர். வண்டிகளை எளிதாகவே இழுத்துக் கொண்டு ஓட்டமும் நடையுமாக வரும் ஏரிமதர்த்த நாம்பன் எருதுகளின் கழுத்துமணி ஒசை அப்பிரதேசம் முழுவதிலுமே பெரும் கலகலப்பை உண்டாக்கி விடுகின்றது.

சந்தோஷம் நிறைந்த அந்தச் சமயத்தில் யாரும் எதிர்பாராத விதத்தில் தாள வயத்தோடு கூடிய குதிரைகளின் குளம்பொலி கேட்கின்றது; மக்கள் பரப்ரக்கின்றனர்..... சற்று நேரத்தில் அதோ பனங்காமம் அரசர்..... பனங்காமம் அரசர்..... என்ற ஆரவாரம் மக்களிடையே எழுந்து அந்தக் காடல்லாம் எதிரொலிக்கின்றது.

அம்மனைத் தரிசிக்க வந்த பக்தர் வெள்ளம் இப்போது பனங்காமம் அரசர் பக்கம் அணை உடைத்துப் பாய்கின்றது. எடுப்பான இரண்டு வெள்ளைப் புரவிகள் ஒரு பெரிய பாலைமர நிழலில் வந்து நிற்கின்றன. அவற்றில் ஒன்றில் பனங்காமம் அரசன் பண்டார வன்னியை; மற்றதில் அவன் அருமைக்காதலி குருவிச்சை வன்னிக்சி.....

மன்னையும், தங்கள் எதிர்கால மகாராஜியையும் மிக அருகில் கண்ட மக்கள் வெள்ளாம் மீண்டும் ஆர்ப்பரிக்கின்றது.... பனங்காமம் அரசர் வாழ்க.... எங்கள் அரசி குருவிச்சை வண்ணிச்சி வாழ்க...

வாழ்த்தொலி கேட்டு மகிழ்ந்த பண்டாரவன்னியன் ஒருவித பெருமிதத்தோடு தனது ஒர விழியால் வன்னிச்சியை ஊடுருவுகிறான். அவள் முகம் நாணத்தால் அப்படியே சிவந்து போகின்றது. அதற்குள் மக்கள் வெள்ளம் அவர்கள் இருவரையும் குழ்ந்து கொள்கிறது.

கண்ணாக அம்மன் சந்திதியில் கண்கள் மூடி மெய்மறந்த நிலையில் நிற்கிறான் பண்டாரவன்னியன். அவன் பக்கத்தில் அம்மனை நோக்கிக் கை குவித்தபடி நிற்கும் குருவிச்சை வன்னிச்சியின் கண்கள் சிறிது கலங்குகின்றன. பூவிதழ்கள் அசைகின்றன.... அம்மா.... தாயே.... அடங் காப்பற்றும், அதன் அரசரும் உனது அடைக்கலம்.... நீதான் அராள் பாவிக்க வேண்டும்....

தரிசனத்தை முடித்துக் கொண்ட இருவரும் அதே மக்கள் வெள்ளத்தில் நீந்தி வந்து அஸ்வங்களில் ஆரோகணிக்கின்றனர். வாழ்த்து முழக்கம் வாணைத் தொடுகின்றது.

பூமி முழுவதையுமே புழுதி மண்டலமாக்கிக் கொண்டு பூரவிகள் இரண்டும் வாடு வேகத்தில் விரைவதைக் கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரைக்கும் கண்டு களிக்க மக்கள் ஒருவரோடு ஒருவர் உரையாடுகின்றனர்.

“గణండ్ర కొన్కాలుమ் పనాంకొమమ్ ఆశా ఆశక్కాయ కూర్తాణ్....”

“உண்மைதான்.... கப்ரன் வொண்டெறிக்வெக்கிடம் தன்னைக் காட்டிக் கொடுக்க கரிக்கட்டு மூலைக் காக்கை வன்னியன் தயாராக இருப்பதை நன்கு அறிந்திருந்தும் அவனுடைய பிரதேசத்திற்குள் பட்டப்பகவில் வந்து போகும் துணிச்சல் பனங்காம அரசரைத் தவிர வேறு யாருக்கு வரும்?”

முல்லைத்தீவுக் கோட்டையை பனங்காம அரசர் முற்றாகத்து தகர்த்து விட்டதால் ஆத்திரம் அடைந்திருக்கும் வெள்ளைக்காரக் கப்ரன் யாழ்ப்பாணத்தில் பெரும்படையைத் திரிட்டுவதாகக் கேள்வி....

எந்தப் படையும் பண்டார வன்னியனை எதுவும் செய்துவிட முடியாது. அதுவும் குருவிச்சை வன்னிச்சி இருக்கும் வரை அடங்காப்பற்றில் ஒரு கொப்புக்கூட அசையாது...

பண்டார வன்னியனின் அருமை பெருமைகளில் தினைத்தி ருந்த மக்கள் வெள்ளாம், சற்று நேரத்தில் அம்மன் பொங்கல் கலையில்கிறங்கிப் போகின்றது.

பண்டாரிக்குளம் - பனங்காமம் அரசன் பண்டாரவன்னியனின் இராசதானி, அடங்காப்பற்றின் ஆணிவேர். அங்கே ஒர் அரிமானவைப் போல் சிலிர்த்துக் கொண்டு நிற்கிறது அவனது அரசமாளிகை. அந்த மாளிகையின் ஆலோசனை மண்டபத்தில் நடோயகமாக வீற்றிருக்கிறான் பண்டார வன்னியன். அவனைச் சுற்றி குருவிக்கை வன்னிச்சி, குமரசிங்க வன்னியன் நல்ல நாச்சாள் வன்னிச்சி, உமர்ச்சியா வன்னிச்சி ஆகியோர் அமர்ந்திருக்கின்றனர். முகங்களில் கவலையின் ரேகைகள் முத்திரையிட்டது போல பளிச்செனத் தெரிகின்றன.

ஆலோசனை மண்டபத்தில் நிறைந்திருந்த நிசப்பத்தை பண்டார வன்னியனின் வீரங்களை அப்படியே துடைத்து ஏறிந்து விடுகின்றது.

இரண்டு முனைகளில் இருந்து என்னையும் அடங்காப்பற்றையும் முறியடித்து விடலாம் என்று வெள்ளைக்காரன் கனவு காண்கின்றான். எனது உயிர் இருக்கும் வரை இந்தக் கனவு எப்போதும் கனவாகவே இருக்கும்.

அரசனின் உணர்ச்சிகரமான வார்த்தைகளைக் கேட்ட நான்கு பேரும் அடுத்து அவன் வாயில் இருந்து உதிர்ந்து விழப்போகும் வார்த்தை களிலேயே குறியாய் இருக்கின்றனர். அவர்களின் மன ஓட்டத்தைப் புரிந்து கொண்டது போல வன்னியனின் வாயில் இருந்து ஒவ்வொரு வார்த்தையும் அவனது போர் விழுக்கத்தை எடுத்துக் காட்டுகிறது.

எதிரியின் படை ஒன்று எட்வேட் மெட்சின் தலைமையில் திருகோணமலையில் இருந்து மூல்லைத்தீவு நோக்கிப் புறப்படுகின்றது. காக்கை வன்னியன் கைகொடுக்கப் போகும் அந்தப்படையை குமரசிங்க வன்னியன் தலைமையில் நமது படை எதிர்த்துப் பெரும் போர் புரியும்.

அடுத்து.... இந்த மண்ணுக்கெதிராகக் கப்ரன் ஜோன்யுவலின் தலைமையில் இருந்து பெரும்படை யாழ்ப்பாணத்தில் ஆணி திரள்கிறது. இந்தப்படையை எதிர்த்து அழிக்கும் பொறுப்பை நானே ஏற்றுக்கொள்கின் ரேன். கண்டி அரசனின் பீரங்கிகளும் நமக்குக் கைகொடுக்கும். வெற்றி அல்லது வீரமரணம்.....

பண்டாரவன்னியனின் வீர முழக்கம் அடங்காப்பற்று முழுவதுமே பெரும் போர் முழக்கமாக ஒவிக்கிறது. வீட்டுக்கொரு வீரன் வீரா வேசத்தோடு புறப்படுகின்றான். தாம் பெற்ற செல்வங் களுக்குத் தாமே ஆரத்தி எடுத்து திலகம் இட்டுத் தாய்மார் போர்க் களத்திற்கு அனுப்பி வைக்கும் அந்தக் காட்சி... அப்பப்பா... மெய் சிலிர்க்க வைக்கிறது....

வீரத்தின் சின்னமான பண்டார வன்னியனுக்கு கற்சிலைமடு ஒரு தோல்விக்களமாக அமையும் என்று யாருமே எதிர்பார்க்கவில்லை. செய்தி அறிந்ததும் குருவிச்சை வன்னிச்சியின் கருவிழிகள் இரண்டும் அவளின் பிறந்த ஊர் சமளங்குளமாகவே பெருக்கெடுக்கின்றன. அதுவும் அதிகாலையில் அயர்ந்து தூங்கும்போது தன் காதலன் கைது செய்யப் பட்டான் என்று அறிந்த போது, இதுதான் வெள்ளைக்காரன் வீரமோ? என அவள் மனம் இயல்பாகவே வெகுண்டெடமுந்தது. ஆனாலும், பனங்காம அரசர் எப்படியும் வெள்ளையரின் பிடியில் இருந்து தப்பித்து விடுவார் என்று அவள் பூரணமாக நம்பினாள்.

கப்ரன் டிரிபேக்கின் தலைமையில் மன்னாரில் இருந்து வந்த படையை பண்டாரவன்னியனுக்குத் தெரியாமல் மறைத்தவன் காக்கை வன்னியனே என்பதை மக்கள் அறிந்ததும் அவர்களின் ஆத்திரம் அவன்மேல் திரும்பியது. பாஞ்சாலங்குறிச்சி கட்டபொம்மனுக்கு ஒரு எட்டப்பன்போல, பனங்காமம் பண்டாரவன்னியனுக்கு ஒரு காக்கை வன்னியனா என்று எண்ணியபோது அவர்கள் உள்ளாம் அனலாகத் தகித்தது.

குருவிச்சை வன்னிச்சியைக் கண்ணகை அம்மன் கைவிட வில்லை. மன்னார் படைத்தலைவன் வென்றிக் பேக்கின் பிடியில் இருந்து பண்டார வன்னியன் தப்பிவிட்டான் என்ற செய்தி அவள் காதுகளில் தேனாகவே பாய்ந்தது; அடங்காப்பற்று ஆடிப்பாடி மகிழ்ந்தது.

பண்டாரவன்னியனின் இரண்டாவது விடுதலைப்போர் விரைவாகவே ஆரம்பமானது. தமிழ்நாட்டின் காடவர் வம்சத்தைச் சேர்ந்த அவனுக்கு அடங்காப்பற்றின் காடுகளே பலமான அரண்களாகின்றன. எதிர் பார்த்தபடி கண்டி அரசனின் உதவி கிடைத்ததும் வன்னியன் விடுதலைக்கான யுத்தம் வெகு உற்சாகமாகவே நடைபெற்றது.

பண்டாரவன்னியனின் போர் முனைப்புகளால் பெரிதும் பதற்றம் அடைந்த கலக்டர் ரேணர் விடுத்த வேண்டுகோள் வெள்ளைக்காரப் படைகளை மீண்டும் மூன்று போர் முனைகளிலும் கொண்டு வந்து நிறுத்துகின்றது.

இதனால் இன்னும் ஏரிச்சல் அடைந்த பண்டாரவன்னியன் அடிப்பட்ட வேங்கையாகவே பகைவர் மீது பாய்ந்தான். அவனது இந்தப் பாய்ச்சலுக்குத் துணையாக உடன் பிறந்தாள் நல்ல நாச்சிவன்னிச்சியும், குருவிச்சை வன்னிச்சியும் தோள் கொடுத்தது கண்ட பகைவர்சேனை அடங்காப்பற்று நமக்கு அடங்காதோ என்று அச்சம் கொள்கிறது.

அடங்காப்பற்றின் உடையாவூர் அது, மும்முனைத் தாக்குதலை முறியடித்தே தீரவேண்டும் என்ற ஆவேசத்தோடு பண்டாரவன்னியன்

போரிட்டுக் கொண்டிருக்கின்றான். பார்க்கப் பயங்கரமான அந்தப் போர்க்களத்தில் திடீரென எங்கிருந்தோ வந்த வெள்ளையனின் பீரங்கிக்குண்டுகள் வண்ணியனின் கால்களைப் பதம் பார்த்து விடுகின்றன.

களத்தில் விழுப்புண் பெற்ற காவலனை அவனது வீரர்கள் உடனடியாகவே சுமந்து கொண்டு பனங்காமம் விரைகின்றனர். அங்கே அந்தச் சுதந்திர பூமியில் சுத்தவீரன் பண்டார வண்ணியன் தன் இறுதி முச்சை விடுகின்றான்.

இந்தப் பேரிடி குருவிச்சை வண்ணிச்சி மீது இறங்குகிறது. அவள் கைகள் கார்த்திகைக்க் கிழுங்கைப் பற்றிக்கொள்கின்றன.

அடங்காப்பற்று முழுவதும் சோகமயமாகின்றது. மரம் செடிகள் எல்லாம் அப்படியே ஆடாமல் அசையாமல் விறைத்துப் போய் நிற்கின்றன. தடாகங்கள் நிறைந்த அந்த மண்ணில் தாமரைப் பூக்கள் தாமாகவே இதழ்களை மூடிக்கொள்கின்றன. காகங்கள் துயரத்தைக் காட்ட அடிக்கடி கறுப்பு ஊர்வலங்கள் நடத்துகின்றன.

பண்டாரிக்குளம் தனது அரசன் அரசியின் இறுதி யாத்திரைக்குத் தன்னைத் தயார் செய்கிறது. சன நெரிசலில் இராசதானி சிக்கித் தினறு கின்றது. சோகம் அந்த மண்ணின் சொந்தமாகி விட்ட குழ்நிலையில் உடைந்துபோன குரவில் வண்ணிச்சி ஒருத்தி உருகி உருகிப்பாடுகின்றாள்.

அன்னை பூமி ஏறும் அடங்காப் பற்றாம்
வன்னி மன்னின் மானத்தைக் காத்தி ட
தன்ஜூயிரி வகாருத்து புகும் கொண்டாள்
மன்னன் மாவரின் பண்டாரவன்னியன்.

பாடலில் தோய்ந்து போன உள்ளங்கள் பண்டாரவன்னியனையும், குருவிச்சையையும் நினைத்து குழுறிக் குழுறி அழுகின்றன.

ஒரு மகாகவியின் சாயங்காலம்

அதிகாலையிலேயே கிழக்கு வானத்திற்கு வர்ணம் பூசிக் களித்த ஆதவன் சற்று ஓய்வு எடுத்துக் கொண்டு மாலையில் மேற்கு வானிலும் தன் கைவண்ணத்தைக் காட்டிக்கொண்டிருந்தான். அதில் தான் எத்தனை கோலங்கள்... சித்திரங்கள்... வார்த்தையில் அடக்க முடியாத ஜூல் வித்தைகள்.

‘இந்தியா’ பத்திரிகையில் தனது எழுதுகோலைச் சுதந்திர ஆவேசத்தோடு செலுத்தியமைக்காக வெள்ளையரசு தனது கரங்களுக்கு விலங்கிடத் துடித்துக் கொண்டிருக்கிறது என்பதை நன்கறிந்து கொண்ட மகாகவி பாரதி வேறு வழியின்றி தமிழ் நாட்டின் ஒரு வாயிலாக இருக்கும் புதுச்சேரியில் தலைமறைவாகி ஐந்தாண்டுகள் - அந்தக் கவிஞரின் “பட்டாள நடை” போல வேகமாகப் பறந்து விட்டன. அந்தக் கால எல்லைக்குள் அவன் கண்ட அனுபவங்கள்... அவலங்கள்... சுத்தியதரிசனங்கள்... கொஞ்சமா என்ன?

சென்னையில் ‘குதேமித்திரனிலும்’ ‘இந்தியா’ விலும் பத்திரிகை ஆசிரியராகப் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்த காலத்தில் அந்த நீண்டு விரிந்த சென்னை மெரினாக் கடற்கரையில் நின்றவாறு சூரிய தரிசனம் செய்து பழக்கப்பட்ட அவன் புதுச்சேரிக்கு வந்த பின்பும் அந்தப் பழக்கத்தை விடாது தொடர்ந்து கொண்டிருந்தான்.

வானத்திரையில் சூரியன் படைத்துக் கொண்டிருக்கும் புதுப் புதுச் சித்திரங்களில் தன் புலன்களையெல்லாம் இழந்த நிலையில் ஒரு யோகி போல நின்ற வண்ணமிருந்த அந்த யுகக் கவிஞரை இவ்வுலகிற்குக் கொண்டு வர வ.வே.க. அப்யருக்குப் போதும் போதும் என்றாகி விட்டது.

சூரிய தரிசனத்திலிருந்து பலவந்தமாகப் பெயர்க்கப்பட்ட மகாகவியும் அய்யரும் கடற்கரை மணவில் கால் புதையப் புதைய வீடு நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்தார்கள். மெளனம் அவர்களை

அட்கொள்கின்றது. ஆனால் அதை நீடிக்க விரும்பாத பாரதி, அய்யரிடம் அழுத்தமாகவே கேட்டான். “அய்யரே” என்று தான் இந்த நாட்டுக்கு விடுதலை கிடைக்கப் போகின்றது? பாரதியின் இந்தக் கேள்விக்கு அய்யர் உடனடியாகவே பதில் சொன்னார்.

ஒவ்வொரு மனிதனும் சுதந்திரத்தின் அருமையை உணரும் போது... அய்யரின் பதில் பாரதியை மீண்டும் மௌனத்தில் ஆழ்த்தியது. அவன் தன்னைத் தானே கேட்டான். இந்தச் சனங்கள் சுதந்திரத்தின் அருமையை எப்போது உணரப் போகின்றார்கள்...? எப்போது விடுதலை கிடைக்கப் போகின்றது...? கனத் த மௌனத்தில் இருவரின் கால்களும் வீடு நோக்கி நடந்தன.

பாரதியை அவன் வீட்டில் விட்டு விட்டுத் தன் வீடு வந்து சேர்ந்த அய்யருக்கு இரண்டு கவலை. ஒன்று ஏற்கனவே அவர் மனத்தை அரித்துக் கொண்டிருக்கும் இந்தியாவின் அடிமைத் தளை; மற்றது வாராது போல் வந்த மாமணி - கம்பனுக்குப் பின் தோன்றிய கவிச்சக்கரவர்த்தி பாரதி - சமீப காலங்களில் ஏற்படுத் திக்கொண்டிருக்கும் கஞ்சாப் பழக்கம்... இவை இரண்டையும் நினைக்க நினைக்க அய்யரிடமிருந்து நித்திரை தானாகவே வெளியேறி விட்டது.

விழித்தபடி படுக்கையில் வெகுநேரமாகக் கிடந்த அய்யர், என்ன நினைத்தாரோ வேகமாக எழுந் தார், லாம் பைக் கொழுத்தினார், பேனாவை எடுத்தார்... தலையணையை மேசையாக்கிக் கொண்டு எழுதத் தொடங்கினார். ‘குளத்தங்கரை அரசமரம்’ என்னும் ஓர் அழகிய சிறுகலை உருவாகத் தொடங்கியது.

கடற்கரையில் இருந்து மீண்ட பாரதியோடு நித்திரை ‘கண்ணாலுச்சி’ விளையாடத் தொடங்கியது. கவிஞரின் மன மெல்லாம் வானத்தில் சூரியன் வரைந்த வண்ணச் சித்திரங்களில் நிறைந்திருந்தன. ஒவ்வொரு சித்திரமும் ஏதோ ஓர் உணர்வை - செய்தியை அவனுக்கு எடுத்துச் சொல்லியது.

புதுச்சேரிக்கு வந்த பின்பு அரசியல் வெப்பத்திலிருந்து பெருமளவு ஒதுங்கியிருந்த பாரதி - இலக்கிய ஆன்மீக உணர்வுகளால் நிறையவே ஆக்கிரமிக்கப்பட்டிருந்தான். இந்தச் சமயத்தில் தான் கல்யாண வீட்டான்றில் கப்புரத்தினாம் என்னும் கவிஞரின் கவிதை ஒன்றைக் கேட்டு மகிழ்ந்து ‘பாரதி கவிதா மண்டல’த்தில் முதல் ஆளாக அவனைப் பதிந்து கொள்கிறான்.

‘இந்தியா’ வை விட்டுப் புதுச்சேரிக்குப் பாரதி வந்தபோது வறுமையும் அவனைத் தொடர்ந்தே வந்தது. ஆனாலும் அதைப் பற்றி அவன் கவலைப்படவில்லை என்பதை ஒரு சம்பவம் வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டுகின்றது.

சோறு சமைக்க ஒரு பிடி அரிசி கூட இல்லை என்ற கவலை செல்லமாலை வாட்டி வதைக்கிறது. வழக்கம் போல பக்கத்து வீட்டார் கை கொடுக்கின்றார்கள். அந்தச் சமயம் பார்த்து சிட்டுக்குருவிகள் பாரதியின் வீட்டை முற்றுகையிடுகின்றன. அவற்றைப் பார்த்ததும் ஒரே கொண்டாட்டம். வீட்டிற்குள்ளே ஒடிப் போகின்றான். செல்லம்மாகடனாக வாங்கி வந்த அரிசியை அப்படியே அந்தக் குருவிகளுக்கு அள்ளிப் போட்டு சந்தோஷிக்கின்றான் அவன். அதைக் கண்ட செல்லம்மாவுக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை. செல்லம்மாவின் மன ஓட்டத்தைப் புரிந்து கொண்ட பாரதி -

காக்கை குருவி எங்கள் ஜாதி - நீள் கடலும் மலையும் எங்கள் கூட்டம் என்று உரத்துப்பாடுகின்றான். பாரதியின் அந்தப் பாட்டைக் கேட்கும் மன நிலையில் செல்லம்மா இல்லை. அவன் அவ்விடத்தை விட்டே நகர்ந்து விடுகின்றாள்.

புதுச்சேரி பாரதிக்கு ஒரு காப்பரணாக மட்டுமன்றி இலக்கியப் பயிர் விளைவிக்க ஏற்ற நிலமாகவும் இருந்தது. முத்தியாலுப்பேட்டை மாஞ்சோலைக்குச் சென்று குயில் பாட்டு இசைத்து மகிழ்ந்த அவன் இப்போது தனது இறவாக் காவியமான பாஞ்சாலி சபதத்தைப் படைத்துக் கொண்டிருந்தான். பாரதத்தையே பாஞ்சாலியாக உருவகப்படுத்திய அந்தக் காவியத்தில் ஒரு கட்டம்.... தூரியோதனின் அழைப்பை ஏற்று பாண்டவர்கள் அத்தினாபுரம் செல்கின்றார்கள். மாலை வந்துக்கின்றது. அதனால் இரவைக் கழிக்க ஒரு சோலைக்குச் செல்கின்றனர். பாஞ்சாலி வழக்கம் போல அருச்களனின் பக்கத்திலேயே இருக்கின்றாள். சோலையின் சுகந்தம் ஒரு பக்கம், பாஞ்சாலியின் சுகம் இன் னுமொரு பக்கம்... அருச்களனின் ரசிகத் தன்மை அதிகமாகின்றது.

வீடு திரும்பியும் சூரியோதயக் காட்சிகளில் வீழ்ந்து கிடந்த பாரதிக்கு பாஞ்சாலி சபதத்தில் தான் தொடர வேண்டிய பகுதி நினைவுக்கு வரவே கவிதை அவன் மனத்தில் இருந்து கடலாகப் பெருக்கெடுக்கின்றது. ‘பாரதியோ’ என்ற அந்தக் கவிதை வரிகளைக் கேட்ட பாஞ்சாலி மெய் சிலிர்த்துப் போகின்றாள்.

பாஞ்சாலி சபதத்தின் சூதாட்டச் சருக்கத்தை எழுதி முடித்து விட்ட பாரதியைக் காலையில் யாரோ ஒருவர் தேடி வந்த செய்தி கிட்டுகின்றது. உடனடியாக அவன் தனக்கே உரிய ‘இராணுவ நடையில் அவனைப் பார்க்க வருகின்றான். அவ்வளவு தான்... சுயமரியாதை வார்த்தைகள் அவன் வாயில் இருந்து சூடாகப் புறப்படுகின்றன. குடு தாங்க முடியாத அந்த உள்வாளி சொல்லிக் கொள்ளாமலேயே அவ்விடத்தை விட்டு ஒடுகின்றான். பாரதி சிரிக்கின்றான். அந்தச் சிரிப்பின் அலை அவ்விடம் முழுவதும் வியாபிக்கின்றது.

அன்று காலையிலேயே “எங்கிருந்தோ வந்தான், இடைச்சாதி நான் என்றான்” என்று பாரதி பிற்காலத்தில் பாடக் காரணமாகவிருந்த குவளைக் கண்ணன் வந்து விட்டார். புதுச்சேரிக்குப் பாரதி வந்தநாளிலிருந்து அந்தப் பூவோடு நாராகச் சேர்ந்து கொண்டார் இந்தக் குவளைக் கண்ணன். பாரதியிடம் அவருக்கு அப்படி ஒரு பற்று, பாசம்.

குவளைக் கண்ணனைக் காணும் போதெல்லாம் பாரதி குழந்தையாகி விடுவான். அவன் முகத்தில் குதூகலம் விளையாடும். தான் எழுதிய கவிதைகளை எடுத்து வந்து அவர் முன் இராகத்தோடு பாடிப் பரவசம் அடைவான். பாடலைக் கேட்கும் குவளைக் கண்ணனின் மனமும் பரவசம் அடையும். இப்படி ஒரு கவிஞரைப் பெற என்ன தவம் செய்து விட்டோம் என்று அவர் மனம் உருகும்.

பாரதி தான் எழுதிய கண்ணன் பாடல்களில் ஒன்றை எடுத்து அனுபவித்துப் பாடுகின்றான். அப் போது அங்கு வந்த வ.வே.க.அய்யரின் மனத்தை அப்பாடல் கண்டி இழக்கின்றது. மெளனமாக வெளித்தின்னையிலே அமர்ந்தவாறு பாடலை ரசிக்கின்றார் அவர். அந்தப் பாடலில் ஆண்டாள் பாகரங்களின் சாயல் இருப்பது அய்யருக்குத் தெரிகின்றது. ஆனாலும் - பாரதியின் அப் பாடலில் உலகியல் காதல் அதிகமாகவே இருப்பதாக அவரின் விமரிசன உள்ளது.

பாடல் முடிவடைகின்றது. அய்யர் எழுந்து உள்ளே செல்கின்றார். இவ்வளவு நேரமும் வெளியே இருந்து தமது பாடலை ரசித்து விட்டுத் தான் அய்யர் உள்ளே வருகின்றார் என்பதைச் சட்டென உணர்ந்து கொண்ட பாரதி ஒரு அட்டகாசச் சிரிப்போடு கேட்கின்றான். அய்யரே... எப்படி எனது பாடல்? கம்பராமாயண ரசனை எழுதியவராயிற்றே நீர்... சொல்லும்” கவிஞரின் குரவில் வழக்கமான ‘கட்டளை’ தொனிக்கின்றது. அய்யர் அமைதியாகவே சொல்கின்றார். ‘சும்மா நான் சொல்லவில்லை. எதிர்காலம் பாட்டுக்கொரு புலவன் பாரதி என்றே பேசப் போகின்றது...

அய்யரின் அந்தப் புகழ்ச்சி உரை கேட்டு ஒரு ஆனந்தக் கூத்தே ஆடி முடித்த பாரதி - ‘சொல்லடி சிவசக்தி எனைச் சுடர் மிகு அறிவுடன் படைத்து விட்டாய் வல்லமை தாராயோ இந்த மாநிலம் பயனுற வாழ்வதற்கே’ என்று உணர்ச்சிவசப்பட்டுப் பாடுகின்றான், - அந்தப் பாடலில் அய்யரும் குவளைக் கண்ணனும் கரைந்து போகின்றார்கள்.

வழக்கம் போல அன்று பின்னேரம் பாரதியும் அய்யரும் அரவிந்தர் வீட்டில் ஞானசபை கூட்டுகின்றார்கள். வேத வேதாந்த பகவத் கீதை விசாரம் ஆரம்பமாகின்றது. சமஸ்கிருதச் சுலோகங்கள் சர்வ சாதாரணமாக வலம் வருகின்றன. வாதப் பிரதி வாதங்கள்

அந்தக் சுடத்தையே அதிர வைக்கின்றன. பாரதி ஞான நெருப்பால் குளிர வார்க்கப்படுகின்றான். சுதந்திர தரிசனம் காணப் புறப்பட்ட மூன் று தீவிரவாதிகளும் இப் போது சுயதரிசனம் காணப் புறப்பட்டிருப்பதைக் கண்டு காலம் வியந்து நிற்கிறது

புதுச்சேரி வாழ்க்கை பாரதிக்குப் புளித்துப் போய் விட்டது. என்ன தான் அவன் முன்னே அரவிந்தர் ஞான விளக்காக ஏரிந்தாலும் குறிப்பறிந்து குவளைக் கண்ணன் உதவினாலும் தாய் நாட்டின் மீது அவன் கொண்டிருந்த தாகத்தை யாராலும் தணிக்க முடியவில்லை.

ஓரு நாள்.. ரயிலில் பாரதி ஊருக்குப் புறப்பட்டு விட்டான் விஷயம் உளவாளிகள் மூலம் வெள்ளையரசுக்குத் தெரியவரவே இந்திய எல்லையில் வைத்து அவன் கைது செய்யப்பட்டுக் கடலூர்ச் சிறையில் அடைக்கப்பட்டான். என்னிட இருபது நாட்களே சிறையில் இருந்த பாரதி - கடையம் செல்கின்றான். அதுவும் அவனது சுதந்திரப் போக்கோடு சண்டை போடுகின்றது.

எப்படியோ இரண்டு ஆண்டுகள் அங்கு தாக்குப் பிடித்த பாரதியை சென்னை சுதேச மித்திரன் மீண்டும் அழைக்கின்றது. பாரதி உடனே தன் குடும்பத்தோடு புறப்பட்டுச் செல்கின்றான். சுதேச மித்திரனில் பாரதியின் வேதாந்தச் சிந்தனைகள் சுடர் விடுகின்றன.

புதுச்சேரி வாழ்வும் - அரவிந்தர் தொடர்பும் பாரதியை ஒரு முழுமையான வேதாந்தியாகவே ஆக்கியிருந்தன. இந்த அத்வைத் தொடர்பும் அவனைத் திருவல்லிக்கேணி பாரத்தசாரதி கோயில் யானையோடு நெருங்கிப் பழகவைத்தது. ஆனால் அது ஒரு நாள் தன்னை மிருகமாகவே காட்டிக் கொண்ட போது அதன் நான்கு கால் களுக்கிடையே நசியாமல் கிடந்தான் அவன். இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் எங்கிருந்தோ வந்த குவளைக் கண்ணனின் கைகள் தான் உதவிக்கு விரைந்தன.

பாரதி இப் போது முழுமையான நோயாளி. படுத்த படுக்கையாகி விட்டான். பக்கத்தில் செல்லம்மாவும், பிள்ளைகள் இருவரும் ஒரு பெரும் துயர்த்தை எதிர்பார்த்தவாறு... இரவு இரண்டு மணி... அவர்கள் எதிர்பார்த்தபடி சுப்பிரமணிய பாரதி என்ற அந்தச் சூரியன் இருளில் மறைந்து போகின்றது. செல்லம்மா தலையில் அடித்துக் கொள்கிறாள். தங்கம்மாவும் சுகுந்தலாவும் புலம்பி அழுகின்றனர். குவளைக் கண்ணன் ஒரு சூழ்ந்தையாகவே தேம்புகின்றார்.

அடுத்த நாள்... திருவல்லிக்கேணி மயானம் நோக்கிப் பாரதியின் இறுதியாத்திரை ஆரம்பமாகின்றது. அந்த யாத்திரையில் ஆக இருபது பேர் தான் அடி எடுத்து வைக்கிறார்கள். செல்லம்மா

வால் அதனைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை, ஓவென்று அழுது ஒப்பாரி வைக்கின்றாள்.

மகாகவியின் சடலம் மயானத்தில் இறக்கி வைக்கப் படுகின்றது. அதைத் தொடர்ந்து ஒர் இரங்கல் சூட்டம்... சரேந்திரநாத் ஆர்யா துக்கம் தோய்ந்த குரலில் பேசுகின்றார்...

“பாரதி ஒரு பெரும் குறாவளி. வாழ்வு முழுவதும் சூழன்றிடத் தவர். தெய்வ பக்தியைத் தேச பக்தியாக்கிய முதல் கவிஞர் பாரதியார்தான். அவரின் கவிதைகளுக்கெல்லாம் அது தான் அடிநாதம்... பாரதியின் கவிதைகள் இன்னும் பல நூற்றாண்டுகள் வாழும்...”

இரங்கலுரை முடிவடைகின்றது. சிறைக்கு வூரிர சர்மா தீ மூட்டுகிறார். உயிர் வாழும் போது ஞான நெருப்பாக ஏற்ற பாரதியின் உடலும் நெருப்பாகவே ஏறிந்து கொண்டிருந்தது.

மகா பராக்கிரமபாடு

ஜின நாதமங்கலம் என்று சோழப்பெரு மன்னர்களால் அழைக்கப்பட்ட பொலநறுவையில் ஈழத்தின் ஏக மன்னனாக மகுடம் தரித்துக் கொண்ட பாண்டிய நாட்டு அரச பரம்பரையைச் சேர்ந்த மகா பராக்கிரமபாகுவுக்கு நாட்டின் ஒரு பகுதியான உரு குணை ஒரு பெரும் அறைக்கலாகவே எழுந்து நின்றது.

தனது சிறிய தந்தையான முனி வல்லபனின் மகன் மானபரணனின் மரணத்தின் பின் அவனது தாய் கூலா உருகுணையின் அரசியாகத் தன்னைப் பிரகடனம் செய்திருந்தாள். படைத்தளபதிகள், பிரதானிகள் என்போரின் ஆதரவுடன் சிற்றன்னை கூலா செய்த இந்த சுய பிரகடனம் பராக்கிரமபாகுவின் காதில் பழக்கக் காய்ச்சிய நாராசாரமாக நுழைந்தது. ஆனாலும் காலம் கனியட்டும் என்று அவனது ராஜதந் திரம் ஒரு பெரும் படையெடுப்புக்காகக் காத்திருந்தது.

பராக்கிரமபாகு, ஈழத்தின் அரசனாக மகுடம் சூழிய எட்டாவது ஆண்டு அது- ஒரு நாள்.... கதிரவன் தனது முகம் காட்டத் தொடர்க்கும் இளம் காலைப்போது.... ரக்கன் என்னும் தமிழ் மறவன் தலைமையில் ஒரு பெரும் காலாட்படையும், யானெனப்படையும் தக்கண தேசத்தின் தலை நகரிலிருந்து உருகுணை நோக்கிப் புறப்பட்டன. அந்த இரண்டு படைகளும் எழுப்பிய புழுதி மண்டலத்தில் அப்பிரதேசம் முழுவதுமே ஒரு கணம் காணாமல் போகின்றது.

பராக்கிரமபாகுவின் இந்தப்படை எழுச்சி கண்டு பயந்த சுகலா, உருகுணையின் காடுகளுக்குள் ஒழி ஒளிந்தாலும் படைத்தளபதி ரக்கனின் பார்வையிலிருந்து தப்ப முடியவில்லை. அவளது மகன் மானபர்ணனால் உருகுணைக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்ட புனித சின்னங்களும் மக்களின் பெருத்த ஆரவாரத்தின் மத்தியில்

தலைநகருக்கு ஊர்வலமாகவே கொண்டுவரப்பட்டன. இந்த வெற்றியைத் தொடர்ந்து பூதன் என்பவன் பராக்கிரமபாகுவின் ராஜப்பிரதிநிதியாக உருகுணையின் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்கலானான்.

எட்டு ஆண் டுகளாகத் தன் னை எதிர்த்து நின்ற உருகுணையின் இறுமாப்பை அடக்கி அடிபணிய வைத்ததில் பராக்கிரமபாகுவை விட அவனது அழகிய பட்டத்து ராணி ரூபவதிக்கே அளவு கடந்த ஆண்தம். ஈழத்தின் ஒரே ஒரு கோப்பெருந்தேவியாகத் தான் கோலோச்சுகையில் தனக்குப் போட்டியாக ஈழத்தின் ஒரு சிறு பகுதியில் இன்னுமொரு சின்ன இராணியா? அதுவும் தன் மாமி முறையானவளா? மருமகள் ரூபவதியின் உள்ளத்தில் வீசிய ஆத்திரப்புயல் சுகலாவின் கைது பற்றி அறிந்த பின்பே மெல்ல மெல்ல அடங்கத் தொடங்கியது.

உருகுணையைத் தன் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் கொண்டு வந்த பராக்கிர மபாகுவின் நாட்டம், நாட்டின் பொருளாதார வளர்ச்சியின் பக்கம் திரும்பியது. தன் தாய் இருத்தினவல்லியின் தந்தை முதலாம் விஜயபாகுவின் அந்திமத்தைத் தொடர்ந்து ஒர் இருண்ட காலத்திற்குள் தள்ளப்பட்டிருந்த ஈழம் இப்போதுதான் வெளிச்சத்திற்கு வந்திருக்கின்றது என்று எண்ணிய பராக்கிரமபாகு, நாட்டின் நீர்வளத்தைப் பயன்படுத்தி நிலவள விவசாய விருத்திக்குத் திட்டமிட்டான். இதனால் குளங்கள் பல வெட்டப்பட்டன. ‘பண்ட வாவி’ பராக்கிரமசமுத்திரமாக விரிவு பெற்று பல நூறு பரப்பு நன் செய் நிலங்களைப் பக்கமையாக்கிக் காட்டிற்று. பராக்கிரமபாகு அந்தப் பக்கமை கண்டு பரவசமடைந்தான்.

வளம் கொழிக்கும் ஒரு தேசத்தை இவ்வளவு விரைவில் கட்டி எழுப்பிய மகாபராக்கிரமபாகுவின் மனத்தில் புத்தமதத்தைப் புனரமைப்புச் செய்ய வேண்டுமென்ற எண்ணை எழுந்து நின்றது. மதம் சரியாக மக்களால் பின்பற்றப்பட வேண்டுமோனால் அதனைப் போதிக்கும் குருக்கள் நெறி பிறழாதவர்களாக இருக்க வேண்டுமென்று உறுதியாக நம்பிய மன்னன் பராக்கிரமபாகு இதற் கென்று பொத்தமத அறிஞர் திம்புலாகலை மகாகாசியப்ப தேரரின் தலை மையில் ஓர் ஆலோசனைச் சபையை நிறுவி அதன் மூலம் பிக்குகள் பின்பற்றி நடக்கவென ‘கதிகாவத’ எனும் பேரில் ஓர் ஒழுக்க நெறிக் கோவையை உருவாக்கி அதனை கல்விகாரையில் பொறிப்பித்தான்.

மகாபராக்கிரமபாகுவின் இந்த மதச் சீர்திருத்தம் மஞ்சள் உடைக்காரரின் வாழ்க்கை நெறியில் ஒரு பெரும் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியது. இம்மாற்றத்தை பர்மா கம்போடியாவில் இருந்து

பராக்கிரமபாகுவினால் வரவழைக்கப்பட்ட பெளத்த பிக்குகளின் வருகையும் பெருமளவு உறுதிப்படுத்தியது.

நாட்டின் பொருளாதார வளர்ச்சியிலும் சமயத்துறையிலும் விளைவித்த பெரும் பயணக் கண்டு மகிழ்ந்த பராக்கிரமபாகு இதற்கெல்லாம் அடித்தளம் இட்ட தனது தாய்வழிப் பாட்டன் முதலாம் விஜயபாகுவை நினைத்துப் பெருமிதமடைந்தான்.

எழுபது ஆண்டுகளுக்கு மேலாக மும்முடிச் சோழ மண்டலமாக இந்நாட்டைக் கட்டியான்ட சோழாம் ராச்சியத்தின் வெற்றிகளையெல்லாம் ஒரு சொப்பனமாக்கிக் காட்டிய விஜயபாகு எத்தகையதொரு பாரம்பரியத்தைத் தன்னிடம் விட்டுச் சென்றிருக்கின்றார் என்று மீண்டும் நினைத்துப் பார்த்த பராக்கிரமபாகு அதிகமாகவே உணர்ச்சிவசப்பட்டான்.

அந்தி சாயும் அழகிய பொழுது அது, வானம் எங்கும் சூரியன் வண்ண ஒளியை வாரி இறைத்துக் கொண்டிருக்கின்றான். அந்த ஒளி மழையில் மூந்கியவாறு இராஜூரட்டையின் தலைநகர் பொலந்றுவையின் தெற்குப் புலத்தில் செங்கல்லால் ஆன ஏழுமாடு அரண்மனை கம்பீரமாக எழுந்து நிற்கின்றது. அரண்மனையை ஒட்டினாற் போல அமைந்திருக்கும் ‘ராஜுவேசி புஜங்க மண்டபம்’ கலை நிகழ்வுகளுக்கென உருவாக்கப்பட்ட ‘சுரஸ்வதி மண்டபம்’ அந்தணர் மண்டபம் என்பன அவ்வரச மாளிகையின் வனப்பை இன்னும் அதிகமாக்கிக் காட்டுகின்றன.

இந்த எழில் போதாதென்று மாளிகையைச் சுற்றி உருவாக்கப்பட்ட மலர்ப்புங்காவில் இருந்து காற்றோடு கலந்து வரும் நறுமணம்; அரச குடும்பத்தினர் மட்டும் நீந்தி விளையாடும் கேணி யில் இருந்து வரும் குளிர்ச்சி அந்தப் பிரதேசம் முழுவதையுமே பூலோக சொர்க்கமாக்கிக் கொண்டிருந்தன.

இந்தச் சொர்க்கலோகத்தில் தனது பட்டத்து ராணி ரூபவதி யோடு இணைந்திருந்து இயற்கை இன்பத்தை அள்ளிப் பருகும் வழக்கத்தைக் கொண்டிருந்த பராக்கிரமபாகு அன்று மாளிகையின் மந்திராலோசனை மண்டபத்தில் அமைச்சர்கள், தண்டநாயகர்கள் வங்காபுரன், ஐகத்விஜயன் ஆகியோர் புடைகுழு அமர்ந்திருக்கின்றான். நீண்ட சிந்தனையில் மன்னன் பராக்கிரமபாகு நிலைத் திருக்கின்றான் என்பதை அவனது நெற்றிச் சுருக்கமும் தீட்சன் யமான கண்களும் எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

மாளிகையின் இந்த மந்திராலோசனை நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கையில் தனது தந்தைவழிப் பாட்டனின் பரம்பரைப் பூமி மீது அவரின் பேரனாகிய நான் படையெடுப்பதா என்ற தயக்கம் பராக்கிரமபாகுவிற்கு ஏற்படுகின்றது. ஆனாலும் உயிராபத்தில்

இருக்கும் தன் நண்பன் மதுரை மன்னன் பராக்கிரம பாண்டி யனுக்கு உதவுதல் ஒரு பெரும் கடமையென உணர்ந்த பராக்கிரமபாகு படைத்தளபதி வங்காபுரன் மீது தனது பார்வையை ஓடவிட்டவாறே பாண்டிய நாட்டின் மீது படை நடத்த ஆணை பிறப்பிக்கின்றான். அந்தத் தமிழ்மண் இன்னுமொரு தடவை அந்திவானமாகிறது.

பாண்டியமன்னன் மாறவர்மன் சீவல்லபனின் மரணத்தின் பின்பு, அவனது இரு புதல்வர்களில் ஒருவனான சடையவர்மன் குல சேகரபாண்டியன் நாட்டின் தென் பகுதியை திருநெல்வேலியில் இருந்து அரசாள மற்றவன் பராக்கிரம பாண்டியன் மதுரைக்கு மன்னனாகின்றான். எனினும் பாண்டிய நாடு பங்கு போடப்படுவதை விரும்பாத குலசேகர பாண்டியன், ஒருநாள் திடீரென்று மதுரை யைத் தாக்குகின்றான். இதை எதிர்பாராத பராக்கிரமபாண்டியன், ஈழமன்னன் மகாபராக்கிரமபாகுவிடம் ஆதரவு கோரி தூது அனுப்புகின்றான்.

தண்டநாயகன் வங்காபுரன் தலைமையில் பாண்டிய நாட்டில் காலடி எடுத்து வைத்த ஈழத்துப் படை, இராமேஸ்வரம், குந்துகாலம் ஆகிய ஊர்களைக் கைப்பற்றியபடி மதுரை நோக்கி முன்னேறியது. அதற்கிடையில் சேர நாட்டில் ஒளித்திருந்த பராக்கிரம பாண்டியனின் கடைசி மகன் வீரபாண்டியனைத் தவிர, அவனது குடும்பம் முழுவதுமே குலசேகரனின் வாளுக்கு இரை யாகின்றது. குருமான இந்த சகோதரக் கொலை வங்காபுரனின் கோபக் கனலை மேலும் கிளரி விடவே அவன் தொண்டி, கருந்தங் குடி, திரு வேகம்பம், கீழை மங்கலம், மேலை மங்கலம் ஆகிய ஊர்களைக் கைப்பற்றி அவற்றை ஆளும்படி கண்ட தேவ மழுவராயன், மழுவச் சக்கரவர்த்தி ஆகியோரிடம் பணித்து விட்டு சூடல் மாநகரம் நோக்கிக் கூற்றுமெனப் பாய்ந்து சென்றான்.

�ழத்துப் படைக்கு எதிர் நிற்க முடியாத குலசேகரனின் படைத் தளபதிகளான சுந்தர பாண்டியன், பாண்டியராசன், ஆளவந்தான் ஆகியோர் களத்தில் உயிர் துறந்ததைக் கண்ட குலசேகரன் படை முழுவதுமே அச்சத்தில் பின்வாங்குகிறது.

சிங்களப் படையின் இந்த இமாலய வெற்றி, செந்தமிழ் நில மெங்கும் மயான அமைதியை உண்டாக்குகிறது. ஏற்கனவே தன் மாமனின் கொங்கு நாட்டுப் படையும், ஈழத்துப் படையை எதிர்த்து நிற்க இயலாது புழுதுகிட்டதால் நிலை குலைந்து போன குலசேகரன் அவசர அவசரமாக சோழப்பேரரசன் இரண்டாம் இராஜராஜனிடம் அபயக்கரம் நீட்டினான்.

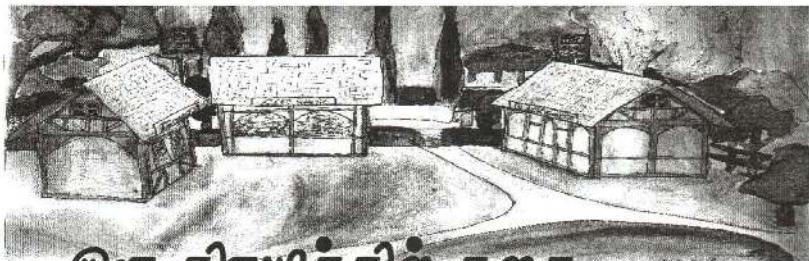
குலசேகரனின் வேண்டு கோளை உடனே ஏற்றுக் கொண்ட கொற்றவன் இராஜராஜன், திருச் சிற்றும்பலமுடையான் பெருமானம்பிப்

பல்லவராயன் தலைமையில் ஒரு பெரும் படையை பாண்டிய நாட்டிற்கு ஏவினான்.

தமது நீண்ட காலப் பகை வரான சோழர் படைகளுக்குத் தாக்குப் பிடிக்க இயலாத ஈழப்படை நான்கு திசைகளிலும் சிதறி ஓடத் தொடங்கியது. ஆயினும், தன்னம் பிக்கையோடு இறுதிவரை களத்தில் நின்ற தளபதி வங்காபூரன், சக்தி விஜயன் ஆகிய இருவரின் தலைகளும் பல்லவராயனால் மதுரைக் கோட்டை வாயிலில் காட்சிப் பொருளாக வைக்கப்பட்டன.

பாண்டிய நாட்டில் ஈழத்துப் படையின் தோல்வி மகாபராக்கிரம பாகுவை ஒரு கணம் அசைத்துத்தான் போட்டது. அந்த மன உளைச்சலால் பாண்டிய நாட்டின் மீது மீண்டு மொரு தடவை படைபலத்தைப் பிரயோகிக்க விரும்பினாலும் அப்போதைய சூழ்நிலையில் அது சரியான இராஜதந்திரமாகாது என்று ணர்ந்த அவன், பாண்டியன் குலசே கரனுடன் பகை பராட்டாமல் நட்புக் கொண்டு அதன் ஊடாகத் தனது இரத்த உறவை புதுப்பிக்க வேண்டு மென்த தீர்மானித்தான்.

போர் முடிந்து இரண்டொரு தினங்களில் பாண்டியனின் அத்தாணி மண்டபத்தின் ஒருபுறம் ஈழத்தின் இரத்தினக்கற்கள், அனைவரினதும் பார்வையை அள்ளிக் கொண்டிருக்க இன்னு மொரு புறம் கறுவா, ஏலம், கராம்பு முதலான பொருட்களில் இருந்தெழுந்த வாசம், மதுரை மாநகரம் முழுவதையுமே தன் வசமாக்கிக் கொண்டிருந்தது.

ஒரு கிராஸ்த்தின் கதை

எழுபது வயதை எட்டிப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கும் நவாரத்தினம் மாஸ்ரர் நன்றாகத் தளர்ந்து தான் போனார். ஆனாலும் அந்தத் தளர்ச்சியை அவரது வயதோடு தொடர்புடூதி இளந்தாரி யாராவது கதைத்து விட்டால் போதும், மாஸ்ரரின் உடம்பில் உள்ள ஒவ்வொரு நசரையிரும் வீரியம் பெற்று வேலாக நிமிர்ந்து நிற்கும். அதோடு மட்டும் விட்டுவிடுவோரா? 'வாறாயா சண்டை பிடிச்சிப் பார்ப்பம்' என்று அந்த இளந்தாரிக்குச் சவாலும் விடுவார்.

அப்படியானால் மாஸ்ரரின் தளர்ச்சிக்கு என்ன தான் காரணம்? இந்தக் கேள்வியை அவரை நன்கு அறிந்தவர்களிடம் கேட்டால் 'எல்லாம் தான் பிறந்த ஊரில் உள்ள விசர் தான்' என்று ஏக வசனத்தில் பதில் சொல்லி விடுவார்கள்.

பிற்பகல் நான்கு மணியிருக்கும். வெயிலரசன் தனது ஆட்சி பீடத்திலிருந்து இன்னும் வெளியேறாமல் இருக்கிறான். வீட்டு வெளி விறாந்தையில் துண்டை விரித்துப் போட்டுப் படுத்திருந்த மாஸ்ரர் கண் விழித்துக் கொள்கிறார். ஒரே புழக்கம்...வியர்வை உடம்பில் ஆறாகப் பெருக்கெடுக்கின்றது. 'என்னடா காத்தைக் கூடக் காணம்...' அதுவும் அந்தக் குண்டுச் சத்தத்திற்குப் பயன்து போயித்தாக்கும்...' தனக்குத் தானே சொல்லிக் கொண்ட மாஸ்ரர் ஒரு சின்னச் சிரிப்புச் சிரித்தபடி ரோட்டோரமாகத் தன் பாட்டிற்கு முளைத்து வளர்ந்து குளிர்ந்த நிழலை அள்ளிக் கொட்டிக் கொண்டிருக்கும் ஒரு வேப்பமரத்தின் கீழ் போய் அமர்ந்து கொள்கின்றார். காந்றின் வரவு தெரிகின்றது... வேப்பம் குழைகள் விசிரியாகின்றன. தோளில் கிடந்த துண்டால் மாஸ்ரர் வியர் வையை நன்றாகத் துடைத்து விடுகின்றார்.

அடிக் கடி யாராவது சைக் கிளிலோ அல்லது கால் நடையிலோ செல்லும் அந்தத் தார்ரோட்டு சுருக்கஞ்சுள் புதைந்து கிடக்கின்றது. அது போதாது என்று பறவைகளின் ஏசங்கள் வேறு... ஒரு சுடுகாடாகவே தோன்றும் கிராமத்தை வெறுப்பும் விரக்தியும் கலந்த மாஸ்ரரின் பார்வை ஊடுருவுகின்றது. கண் கள் ஈரவிக்கின்றன.

மாஸ்ரரால் அழுகையை அடக்க முடியவில்லை. ஒரு குழந்தை போலத் தேம்பித் தேம்பி அழுகின்றார். எப்படி இருந்த ஊர் எப்படி அழிந்து போயித்து...’ இந்தக் கேள்வி தான் மாஸ்ரரின் மென்மையான இதயத்தை மீண்டும் மீண்டும் இடித்து வலி ஏற்படுத்துகின்றது.

ஒரு வகையில் மாஸ்ரரின் ஊருக்கும் அமெரிக்காவுக்கு மிடையே ஒரு சில ஒற்றுமைகள் இருக்கத்தான் செய்கின்றன. அமெரிக்காவின் வரலாற்றைப் போல அந்த ஊரின் வரலாறும் ஏதோ முந்நாறு ஆண்டுகளுக்குள் தான் இருக்கும். ஸ்பானியாவில் இருந்து ‘சாந்தாமரியா’ என்ற கப்பலில் புறப்பட்ட கிறிஸ்தோபர் கொலம்பஸ் தற்செயலாக ஒரு புதிய உலகத்தில் காலடி வைத்தது போல, தன் மனைவியோடு கோபித்துக் கொண்டு மட்டக்களப் பிலிருந்து ஒரு தோணியில் பயணித்த அந்தோச்சியார் எனும் வல்வெட்டித்துறை கப்பலோட்டி எதிர்பாராதவிதமாகத் தரை தட்டிய சின்னங்க் சிறுகிராமம் தான் அது.

ஆம்ப்ரோரமாக முறுக்கேறி வளர்ந்து நின்ற முதிரை, பாலை மரங்களைக் கண்டதும் அந்தோச்சியார் மனத்தை ஒருவித பயம் கிள்ளுகிறது.

ஆனாலும் அந்தப் பயம் தன் மனுஷி மீது இருந்த ஆத்திரத்தால் இருந்த இடம் தெரியாமல் போகவே அவ்வூரின் ஒரு சில கேடேசிகளின் உதவியோடு ஒரு குடிலை அமைத்துக் கொண்டுதான் கண்டு பிடித்த புதிய பூமியைத் தன் சொந்தப் பூமியாகவே கொள்ளலானார்.

அந்தோச்சியார் ஒரு நல்ல ‘பரிசாரி’யார். கைப்பிடியிலேயே என்ன வருத்தம் என்று கண்டு பிடித்து விடுவார். நோயாளிக்குக் கொடுக்கும் மருந்து சூட ஏதோ ஒரு வகை ஊறல் சாறாகத்தான் இருக்கும். வருத்தம் அதைக் கண்டதும் வந்த வழி தெரியாமல் ஓடிப் போய்விடும். ‘பரிசாரி’யாரின் இந்தக் கெட்டித்தனம் அயல் கிராமங்களிலிருந்தும் அவருக்கு உறவைச் சம்பாதித்துக் கொடுத்தது.

அந்தோச்சியாருக்கு ஜம்பது வயதிருக்கும். என்றாலும், அவரிடமிருந்த ஆளுமையும் முறுக்கேறி விட்ட தேக்கக்கட்டும் இன்னும் பத்து வயதாவது குறைந்தவராகவே காட்டின. அவரின் இந்த இளமைத்தோற்றுமே, கல்யாணம் பண்ணியும் பிரமச்சாரியாக இருந்த அவரை மீண்டும் சம்சார சாகரத்தில் தள்ளியது. நல்லகாலம் சாகரத்தினுள் அவர் ஒரேயடியாக அமிழ்ந்து விடாதது ஊரின் அதில்ஸ்ரந்தான்.

ஏதோ ஒரு குழநிலையில் இன்னும் ஒரு பெண்ணைத் தன் இரண்டாம் மனைவியாக ஏற்றுக் கொண்ட போதும் அந்தோச்சியார் ஒரு நல்ல கத்தோலிக்கராகவே இருந்தார். அதனால் தான் தனது

வீட்டிற்குச் சமீபமாக ஒரு சிறு குடில் கட்டி பக்தி சீர்த்தையோடு தான் வழிபடும் பரிசுத்த இராயப்பரின் திருவுருவத்தை அதில் கொலுவைத்துத் தினமும் இலுப்பை எண்ணெய்த் தீபமேற்றி வணங்கு வதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தார்.

கணவனின் இந்த வழிபாட்டில் ஒன்றிலிட்ட அவர் மனைவி நாச்சியாருக்குப் பிற்காலத்தில் இதுவே ஒரு பெரும் கடமையாயிற்று. காலையில் எழுந்து முகத்தை அலும்பியதும் கிணற்றுடியில் தான் நட்டு வளர்த்த செம்பருத்தி, மல்லிகைச் செடிகளிலிருந்து பூ ஆய்ந் தெடுத்துக் கொண்டு தனது ஆறேழு வயதுப் பேரன் சூசைமுத்துவோடு சென்று புனிதரின் பாதங்களில் அவற்றைப் படைக்காவிட்டால் அன்று சாப்பிடும் சாப்பாடும் அவர் தொண்டைக்குள்ளேயே இருந்துவிடும்.

ஸ்பானியாவின் கொலம்பஸாக அந்தோச்சியார் இருந்தா ரென்றால் அவரது மூத்தமகன் பேதுருப்பின்னை ஜோர்ஜ் வாலீங்காகவே ஜோலித்தார். முயற்சி செய்தால் முன்னேற்றம் என்னும் சிம்மாசனத்தில் அது கொண்டு போய் வைக்கும் என்பதற்கு உதாரணமான பேதுருப்பின்னை ஆரம்பத்தில் சின்னச் சின்ன அரசாங்க உத்தியோகங்களையெல்லாம் சீர்ணித்து விட்டு, உடையா ராகவும், நாற்பது, ஜம்பது ஏக்கர் தென்னந் தோட்டங்களின் நிலக் கிழாராகவும், விஸ்வரூபம் எடுத்தபோது ஊரின் அரசனாகவே அவரை மக்கள் உற்சாகமாகக் கொண்டாடினர். உடையாரின் வீட்டுக் கதவும், அந்த மக்களுக்காக எப்போதும் அடையாத கதவா கவே இருந்தது.

மகாகவி பாரதியின் ‘அன்னயாவினும் புண்ணியம் கோடி ஆங்கோர் ஏழைக் கெழுமுத்தறிவித்தல்’எனும் பாடல் வரிகளை உடையார் படித்தாரோ என்னவோ கல்லியில் மிகவும் பின்தங்கிய தன் கிராம மக்களுக்கு ஒரு கைவிளக்காகத் தனது காணியில் ஒரு பாடசாலையைக் கட்டி எழுப்பியபோது ஊரெல்லாம் அவரைக் கையெடுத்துக் கும்பிட்டது.

இடுப்பில் எட்டு முழு மல்வேட்டியும், தோளில் சால்வை யுமாகக் காட்சியளிக்கும் பேதுருப்பின்னை உடையாரிடத்தில் இப்படி ஒரு தீர்க்கதறிசனமா? அதைத்தான் அவருடைய அகன்ற நெற்றி அடையாளப்படுத்துகின்றதா? ஊரின் வியப்பு இன்னும் ஒரு படி அதிகமாகியது.

உடையார் பாரம்பரிய உணர்விலும் ஊறியவர். அந்த உணர்வுதான் தன் தந்தையால் குடில் ஒன்றில் வைத்துப் பூசிக்கப் பட்ட புனிதர் இராயப்பருக்குக் கல்லில் ஒரு கோட்டம் அமைக்கத் தூண்டியது. அந்த வகையில் முதன் முதலாக கடல் மல்லையில் ‘கற்றகழி’ எடுத்த பல்லவசக்கரவர்த்தி மாமல்ல னாகவே உடையார் தோற்றும் தந்தார்.

உடையார் என்ற ஆலமரம் ஒரு நாள் விருத்தாப்பியத்தால் வீழ்ந்து போயிற்று. அப்போது, அதன் நிழலில் கவலையின்றி அமர்ந்திருந்த மக்கள் சூட்டம் பட்டபாடு இருக்கின்றதே, அதுவே ஒரு பெரிய சோகக்கதை!

உடையாரால் உருவான வெறுமையை இன்றுவரை ஒருவராலும் நிறப்ப முடியவில்லை என்பது உண்மைதான். ஆயினும், அவரது மூத்தமகன் சூசைமுத்து, அந்த ‘வெள்ளைக் காரன்’காலத்து விதானையாராக பாட்டனைப் போல ஒரு நல்ல பரிசாரியாக அவர்கள் இருவரையும் நினைவுபடுத்தத் தவறவில்லை.

சூசை முத்து விதானையார், ஒரு நல்ல கலாரசிகர். சூத்து என்றால் அவருக்குக் கொள்ளல் ஆசை. அந்த ஆசையின் உந்துதலால் இரண்டு மூன்று வட்மோடி நாட்டுக் கூத்துக்களையும் பாடியிருக்கிறார். அவற்றில் உள்ள ஒரு பெரிய சிறப்பு என்ன வென்றால் சூத்து மரபை ஓட்டி அவர் பாடியிருக்கும், பாயிரவிருத் தங்கள். தான் ஒரு கத்தோலிக்கராக இருந்தும் பின்ஸையார், சரஸ்வதி மீது அவர் பாடியிருக்கும் அப்பாடல்கள் இன்றும் அவ்வூர்மக்களின் இதயத்தில் இருப்பதே அவரது எழுத்துக்குக் கிடைத்த சிறப்பு.

ஊரின் எந்தப் பகுதியில் சூத்துக்குச் ‘சட்டம்’ போடுவ தென்றாலும் விதானையாருக்குத் தான் முதல் அழைப்பு வரும். சட்டம் போட்டிலிருந்து சூத்து அரங்கேறும் வரை கையில் வெள்ளிப் பூண் போட்ட ஒரு கருங்காலித் தழியோடு களரியை விதானையார் அடிக்கடிவளைய வந்து கொண்டிருப்பார்.

அந்தக் காலத்தில் விதானையார் தான் ஊருக்க திபதி. அவரது சொல்தான் சட்டம். அதனை எதிர்த்து எந்தமேல் முறை யீடும் செய்ய முடியாது. விதானையார் தன் தந்தை பேதுருப் பின்ஸை உடையார் போல ஊர் முழுவதையும் தனது கட்டுப் பாட்டில் வைத்திருந்த காலம் அது!

சூசைமுத்து விதானையார் அப்படி ஒன்றும் பெரிய சுந்தரர் அல்ல. ஆனால் அவரது சொல்லில் ஆளுமை கலந்த கம்பீரம் இருந்தது. கண்களும் தீட்சனியம் மிக்கவை.

விதானையாரை யாராவது எங்காவது கண்டு விட்டால் போதும், மெல்ல மரியாதையாக ஒதுங்கி நிற்பார்கள். சில சமயம் அவர்கள் தோளில் புரஞும் சால்லை அல்லது துவாய் கமக்கட்டிற் குள் பதுங்கிக் கொள்ளும். முழங்காலுக்கு மேல் சாறனை மடித்துக் கட்டியிருந்தால் அந்தக் கட்டு தானாக அவிழும் அப்படி ஒரு மரியாதை அவருக்கு. இத்தனைக்கும் விதானையாரின் அங்க வஸ்திரம் இடுப்பில் ஒரு நாலு முழு வேட்டியும் தோளில் ஒரு துண்டும் தான். தமிழ்நாட்டுக் காரரோடு ஏற்பட்ட பழக்க தோடிம் இது.

ஒரு நாள் விதானையார், பொன்னன், காளிக்குட்டி, இராசா என்னும் தனது பட்டங்கட்டிப் பரிவாரங்களோடு நடையில் இராஜ்ஜிய பரிபாலனம் செய்து கொண்டிருக்கையில் ஊரின் மேற்குப் புறத்தில் காட்டர்ந்த பகுதியில் கட்டுச் சிதைந்து விட்ட ஒரு பெரிய குளம் தெரிந்தது. குளத்தைக் கண்ட விதானையாருக்குப் பெரும் ஆச்சரியம்... சந்தோஷம்..!

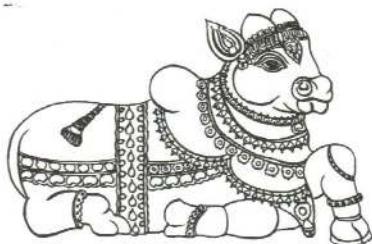
நீண்ட நெடுங்காலத்திற்கு முன்பு இந்தக் குளத்தைக் கட்டி நெற்பயிர் செய்து இங்கே மக்கள் வாழ்ந்திருக்கிறார்கள் என்று நினைத்த விதானையார் இந்தக் குளத்தைச் சீர் செய்து அதனை அண்டிய பிரதேசத்தை ஒரு பெரும் நெற்களஞ்சியமாக்க வேண்டு மென்று ஆசைப்பட்டார்.

இந்த ஆசையோடு அங்கு கிடந்த பாரிய செங்கற்களைத் தொல்பொருள் ஆய்வுச் சின்னங்களாகவே கருதிய அவர் அவற்றில் இரண்டொன்றைத் தனது வீட்டிற்கு எடுத்து வந்து பத்திரிமாக வைத்துக் கொண்டார்.

குசைமுத்து விதானையார் காலத்தில் தான் பிரசவ ‘வாட்டோடு கூடிய அரசாங்க ஆஸ்பத்திரி; கடலையும் ஆற்றையும் ஒரே நேரத்தில் கண்டு களிக்கும் விதத்தில் எழுந்து நின்ற ‘றெஸ்ற் ஹவுஸ்’ ஆகிய கட்டடங்கள் எல்லாம் அந்த ஊரை அலங்கரிக்கத் தொடங்கின. அந்த அலங்காரங்களும், ஊருக்கு ஒரு அந்தஸ்தைத் தந்து கொண்டிருந்த சிறியதும் பெரியதுமான வீடுகளும் ஒரு நாள் குண்டுத் தாக்குதலில் உடைந்து சிதறி கற்குவியல்களாக, மக்களும் உயிரைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு ஊரை விட்டே ஒடிப் போய் விட்டனர்.

இருந்த இடத்தை விட்டு மாஸ்ரர் இன்னும் எழும்பவில்லை. அவரது பார்வையில் உடைந்து சிதறி கற்குவியல்களும், மனத்தில் உடையார், குசைமுத்து விதானையார் பற்றிய நினைவு களும் அப்படியே பதிந்து கிடக்கின்றன.

கலங்கிய கண்களை மாஸ்ரர் அடிக்கடி துடைத்துக் கொள்கிறார்... அதே நேரம்... தூரத்தில் இருந்து சீரிக் கொண்டு வரும் கனரக வாகனம் ஒன்றின் இரைச்சல் அவரைப் பயமுறுத் துகின்றது. ஆயினும் அந்த மண்ணை விட்டு மாஸ்ரர் அசைய வேயில்லை. அது பசையாகவே ஒட்டிக் கொள்கிறது.

மந்திக் கொடி

மாலைப் போதில் வீசும் மந்தமாருதம் மெதுவாகத் தொட்டதாலோ என்னவோ ஓர் அகழி போல அமைந்து யாழ்ப்பாண சுதந்திரத் தமிழ் இராச்சியத்தை அரண் செய்து நிற்கும் கடல் நீர் ஏரி மெல்லச் சிலிர்த்துக் கொள்கின்றது.

ஏரியின் ஓரமாக அம்மண்ணுக்கே உரிய வீராப்போடு நான்கு பக்கமும் கிளைகள் விரித்து எழுந்து நிற்கும் பூவரச மரங்கள் உதிர்த்து விடும் பூக்கள் அந்த ஏரியின் சின்னங்கு சிறு அலைகளில் அசைந்து செல்லும் பேரழகைக் கண் கொட்டாமல் பார்த்து மகிழ்ந்த மக்கள் சூட்டம் கருக்கலாகக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கலைந்து செல்கின்றது.

இயற்கையாக உருவான இந்த அகழியின் பக்கபலத்தோடு நானூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு யாழ்ப்பாண சுதந்திரத் தமிழ் இராச்சியத்தின் முதலாம் ஆரியச் சக்கரவர்த்தியாக மகுடம் சூடிய கலிங்கமாகன் என்னும் விஜயகாலிங்கனால் கட்டி எழுப்பப்பட்ட நல்லூர் இராசதானி, கோட்டை கொத்தளங்களின் மத்தியில் ஒரு சக்கரவர்த்தினி போல் கொலுவிருக்கின்றது.

ஒரு மாமலையென ஒதுங்கி உயர்ந்து மாற்றானுக்கு அறைக்கல்ல் விடுக்கும் விதத்தில் உறுதியாகத் தோன்றும் நல்லூர்க் கோட்டையின் குடுமியில் விஜய கலிங்க வம்சத்தை நினைவு சூரும் வண்ணம் காலிங்கனால் ஏற்றப்பட்ட நந்திக் கொடி, காற்றில் அசையும் பாங்கு, இராசதானிக்கு வருகை தரும் விருந்தாளிகளை வருக.... வருக.... என வரவேற்பது போலத் தோன்றுகிறது.

இது போல எத்தனையோ சிறப்புக்களையும் வரலாற்றுப் பெருமைகளையும் கொண்டிலாங்கும் யாழ்ப்பாண சுதந்திரத் தமிழ் இராச்சியத்தைக் கோட்டை மன்னன் ஆறாம் பராக்கிரமபாகுவின் வளர்ப்பு மகனும் தளபதியுமான சம்புமல்குமரயா எனும் செண்பகப் பெருமாளிடம் இழந்து மீண்டும் அதனை பதினேழு ஆண்டுகளின் பின் மீட்டடுத்த கணக் குரிய சிங்கை ஆரியனின் வாரிசாக மணிமுடி சூடிக்கொண்ட சிங்கைப் பரராசசேகரன் கவனம் முழுவதும் நாட்டின் நிர்வாகப் பக்கம் கவிந்தது.

நல்லூரை இராசதானியாக்கி யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தை விழுயகாலிங்கன் உருவாக்கியது கண்டு, உள்ளூர் அஞ்சிய பெளத்த சிங்கள மக்கள் தாம் செறிந்து வாழ்ந்த கதிரமலை, காசாத்துறை, ஜம்புக்கோளப்பட்டினம் ஆகிய தலங்களை விட்டு தென்னிலங்கைக்குப் பெயர்ந்ததனால் நாட்டின் நிர்வாகத்தை பரராசசேகரன் மறு சீரமைக்க விரும்பியது ஒன்றும் ஆச்சரியமல்ல.

ஆட்சி வசதிக்காகத் தனது இராச்சியத்தை முப்பத்திபிரண்டு பெரும் கிராமங்களாக வகுத்த பரராசசேகரன் அவற்றைக் கண் காணிக்க முப்பத்தியிரண்டு தண்ட நாயக்கர்களையும் நியமித்து விட்டு தமிழ் நாட்டைப் போன்று கிராமிய வழக்கு மன்றங்களாக பஞ்சாயங்களையும் ஏற்படுத்தினான்.

நாட்டில் மக்கள் அரசு நிலவு வேண்டுமென்பதில் பெரிதும் நாட்டம் காட்டிய சிங்கைப் பரராசசேகரன் தனது சமுதாயப் பணியின் ஒர் அங்கமாக யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு பெரிய அன்னசத்திரத்தையும், மூலிகைத் தோட்டத்தையும் நிறுவி குடி தழுவிக் கோலோச்சும் கொற்றவனானான்.

மன்னின் இந்த மனிதாபிமானம் மிக்க சேவையை அவனது முதல் பட்டத்துராணியும் சோழ வம்சத்தைச் சேர்ந்தவருமான இராசலட்சுமி அம்மாள் ஆரம்பித்து வைத்தபோது எழுந்த வாழ்த்து முழக்கம் அந்தத் தேசம் முழுவதையும் அதிரச் செய்தது.

சோழ வம்சத்தோடு மட்டுமேன்றி பொன் பற்றியூர் வேளாளர் மரபில் முடி தொட்ட வேளாளர் எனும் பாண்டிமழவனின் குலத்தில் இருந்து தனது இரண்டாவது பட்டத்து ராணியாக வள்ளியம்மை என்னும் அழகியைத் தெரிந்தெடுத்திருந்த பரராசசேகரன் தனது மூதாதையற் போல யாழ்ப்பாண இராச்சியத்திற்கு மிக அண்மையில் உள்ள இராமேஸ்வரத்துப் பிராமண அரசு குலத்தோடும் தனக்கிருந்த பிணைப்பினால் அந்தப் பிரதேசத்தையும் தனது ஆளுகைக்குப்படுத்தி ‘சேதுகாவலன்’என்ற சிறப்பு விருதையும் பெற்றிருந்தான்.

தன் தந்தையின் காலத்தில் போர்க்கலையில் மிகுந்த தேர்ச்சி பெற்றுத் திகழ்ந்த சிங்கைப் பரராசசேகரன் அரியணையில் அமர்ந்ததும் தனது இராச்சியத்தைத் தமிழ் மழுங்கும் மதுரை மாநகராகக் காண விழைந்தான். அரசனின் இந்த விழையும், அவனது இளவல் சிங்கை செக்கராசசேகரனின் தமிழ் ஞானமும் இணைந்து யாழ்ப்பாணத்தில் நான்காவது தமிழ்ச்சங்கத்தை நிறுவியபோது தமிழ்சூறு நல்லவுலகமே தலை வணங்கி நின்றது.

தென்மதுரை, கபாடபுரம், மதுரை ஆகிய பாண்டியன் தலைநகரங்களில் ஒவித்த சங்கத் தமிழ் தனது இராச்சியத்திலும் ஒவிப்பது கேட்டு உள்ளம் பூரித்த சிங்கைப் பரராசசேகரன், தமிழகத்தின் சோழ பாண்டிய தொண்டை மண்டலங்களில் இருந்து

புலவர் பெருமக்களை வரவழைத்துத் தமிழ் ஆய்வினை ஒரு பெரும் விழாவாகவே நடத்திக் காட்டிய போது யாழ்ப்பாணம் நான்மாடக் கூடலாகவே உயர்ந்து நின்றது.

அது ஒரு இளவேணில் சித்திரைத் திங்கள்... மரம் செடிகள் எல்லாம் மலர்களாலேயே தம்மைச் சோடித்துக் கொள்ளும் அந்த மனோகரமான திங்களில் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம் போவ யாழ்ப்பாணத் தமிழ்ச் சங்கமும், நூல் அரங்கேற்றத்திற்காகத் தன்னை ஆயத்தும் செய்து கொள்கிறது.

மன்னன் பரராச்சேகரனின் இளவலாகவும் ஒரு பெரும் தமிழ்ப்புலவனாகவும் விளங்கும் சிங்கை செகராச் சேகரன் பாடிய ‘பரராச்சேகரம்’, ‘செகராச்சேகரம்’ என்னும் வைத்திய சோதிட நூல்களின் அரங்கேற்றம் காண விஜயகாலிங்கன் பரம்பரை முழுவதுமே அங்கு பிரசன்னமாகின்றது.

அரங்கேற்றத்தைக் காளிதாசனின் இருகுவம்சம் எனும் வடநாலைத் தமிழில் பாடியவனும், மன்னன் பரராச சேகரனின் உடன் பிறந்தாள் மரகதவல்லியின் துணைவனுமான அரசகேசரி ஆரம்பித்து வைக்கின்றான். புலவர் பெருமக்களின் புகழ் மொழிகளுக்கிடையே அரங்கேற்றம் நிறைவு காண்கின்றது. ஆசிரியன் சிங்கை செகராச சேகரனுக்கு அரசன் வயிரமாலை அணிவித்து அவனை ஆரத்தமுவிக் கொள்கின்றான். மக்கள் மலர்மாரி பொழிகின்றனர்.

நூல் அரங்கேற்றத்தின் மூலம் இணையற்ற தமிழ்ப்பணி ஒன்றை நிறைவு செய்த சிங்கைப்பராசு சேகரன், விஜயகாலிங்கனின் அமைச்சன், புவனேங்கபாகுவினால், முதன் முதலாக அமைக்கப்பட்டு பின் சம்புமல்குமரயாவின் யாழ்ப்பாணப் படையெடுப்பின் போது அழிக்கப்பட்ட நல்லூர்க் கந்தகோட்டத்தை மீளக் கட்டியெழுப்பும் திருப்பணியில் ஈடுபடலானான்.

தமிழும் முருகனும், தசையும் குருதியும் போன்றவை என்பதை நன்கு அறிந்திருந்த சிங்கைப் பரராசுகேரன் தனது இராச்சியத்தில் மிகச் சிறந்த திருத்தலமாகக் கந்த கோட்டத்தை அமைத்து அதனை அண்டிய பகுதியில் ஒர் ஏரியையும் உருவாக்கி அதற்கு யறுமனை ஏரி எனும் பெனாச் சூட்டு மகிழ்ந்தான்.

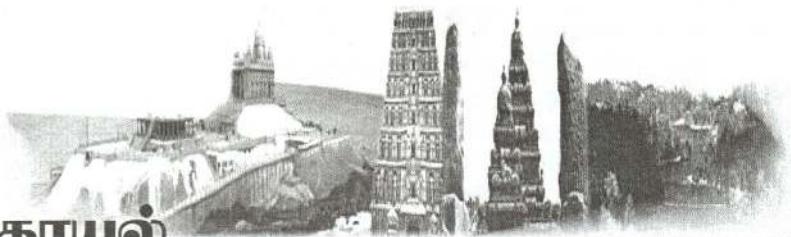
தாமரை பூத்த தடாகமாகத் திகழும் யமுனா ஏரியில் இருந்தெல்லும் நறுமணமும், கருவண்டுகளின் இன்னிசையும் நல்லூர் முழுவகையுமே தம்வசப்படுத்துகின்றன.

கோயிலும் குளமுமாகக் காட்சி தரும் யாழ்ப்பாண இராச்சியம் இன்னும் ஒரு பாண்டிய நாடாகவே பொலிந்து நிற்கின்றது. அங்கு குறள் அரசோக்ககின்றது. சங்கத்தமிழ் (மழங்குகின்றது). சிலம்பு

முரசொலிக்கின்றது. சிந்தாமணியும் மணிமேகலையும் கண்ணணப் பறிக்கின்றன. நால்வர் தமிழ் அனைவர் நாவிலும் நடமாடுகின்றது.

ஓரு நாள்... இந்த இன்ப வெள்ளத்தில் நீந்தியவாறு மன்னன் சிங்கைப் பரராசசேகரன் தனது பட்டத்து யானையின் அம்பாரியின் மீது ஆரோகணித்து நகரில் உலா வருகின்றான். அரசனின் இந்த உலாவைக் கண்டுகளிக்க ஏழ்வகைப் பருவப் பெண் களும் அணிதிரள்கின்றனர். மக்கள் சமுத்திரம் அலை மோதுகின்றது... உணர்ச்சி மயமான இந்த நிகழ்வு ஒரு தமிழ்ப் புலவன் மனத்தில் ‘பரராசசேகரன் உலா’ எனும் பிரபந்தமாக உருவெடுக்கின்றது.

கொற்றவனின் இந்த உலா கோட்டையின் உச்சியில் பறந்து கொண்டிருக்கும் நந்திக் கொடிக்கும் ஒரு பெரும் உற்சாகத்தை ஊட்டியிருக்க வேண்டும். அது ஒரு சுதந்திரப் பறவை போல ஆண்தமாகக் காற்றில் மிதந்து கொண்டிருந்தது.

காயல்

குழிமுகம் என்னும் பொருள் தரும் தமிழ்நாட்டின் காயல் இந்துப் பெருங்கடலில் இருந்து எழுந்து வரும் காற்றில் குளித்துக் கிடக்கின்றது. காலையில் வீசும் இவ்வினிய மாருதம் கரை ஒரத்தில் நின்று பொற்புச்சொரியும் புன்னைகளைத் தழுவுவதால் அவை சிலிர்த்துக் கொள்கின்றன. அந்தச் சிலிர்ப்பே காயலுக்கு ஒர் அழகைத் தருகின்றது.

தென்பாண்டிச் சீமையின் கரை ஒரப் பட்டினங்களின் ஓன்றான காயலுக்கு இந்த அழகு போதாதென்று கடல் நினைத்ததோ என்னவோ அது தனது வெண்மணல் முற்றத்தில் வண்ண வண்ணச் சிப்பிகளாலும், சங்குகளாலும் கோலம் போட்டு அலங்காரம் செய்கின்றது. கரையில் இருந்து சற்றுத் தூரத்தில் மேடாக விரிந்து கிடக்கும் மணல் மெத்தையில் அடம்பன் கொடிகள் தவழ்ந்து பழகுகின்றன. கானலுக்கே குளிர்ச்சி தரும் தாழும் பூக்கள் தம் நறுமணத்தால் காயல் முழுவதையும் அப்படியே கட்டிப் போடுகின்றன.

தன் பொருநை என்னும் தாமிரபரணி சங்கமிக்கும் கழிமுகத்தில் அமைந்திருக்கும் காயல் பட்டினம் தென்னவன் பாண்டியனின் பிரசித்தி பெற்ற துறைமுகம் என்பதை அங்கு தீண்மும் வந்து திரும்பும் உரோம், கிரேக்கம், சீனம், மிசிரம்(எகிப்து) முதலான தேசங்களின் நாவாய்கள் வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டுகின்றன.

தமிழகத்தின் முத்து, பவளம், மஸ்வின், சந்தனம், தோகை, நறுமணம் கமமும் புற்பாய், புடைவை முதலான பொருட்களைக் குவியல் குவியலாக அள்ளி ஏற்றிச் செல்லும் அம்மரக்கலங்களைக் கண்டு களிப்பதற்கே காயல் துறை முகத்தில் ஒரு பெருங்கூட்டம் அலைமோதுகின்றது.

பழங்காலம் தொட்டே பலஸ்தீன் நாட்டின் எருசலேம் மன்னன் சலமோன், உரோம சாம்ராச்சியத்தின் அகஸ்து சீசர் ஆகிய பேரரசர்கள், தமிழகத்தோடு வைத்திருந்த கடல் வாணிபத்தினால் காயல் துறைமுகத்தில் கொள்வோர் ஒதையும் கொடுப்போர் ஒதையும் ஒரு பெரும் முழக்கமாகவே ஒலிக்கின்றது.

தமிழகம் இதே நாடுகளோடு கொண்டிருந்த இந்த உறவு அந்நாட்டு மக்கள் மதுரை, காவிரிப்பூம்பட்டினம், கொர்க்கை முதலான நகரங்களில் குடியேறவும் யவனர் என்று அழைக்கப்படவும் காரணம் ஆகின்றது. ‘அயோனியா’ என்னும் கிரேக்கச் சொல்லை மூலமாகக் கொண்ட இந்த யவனர் என்னும் பெயர் பிற்காலத்தில் அகதிகளாகத் தமிழகத்திற்கு வந்து சேர்ந்த அராபியருக்கும் சூட்டப்பட்ட போது உலகமே அவர்கள் பக்கம் திரும்பிப் பார்க்கின்றது.

கி.பி.9ம் நூற்றாண்டு.... மிசிரம் என்னும் பழம் பெரும் தேசத்தின் அரியணையில் வீற்றிருக்கிறான் கலீபா அப்பாஸியா. இம்மன்னனின் மதப்புரட்சிக்கு இடம் கொடுக்காத இமாம் ஷாபி (ஹஹ்) மரணத்தைத் தழுவுகின்றார். ஆனாலும் அப்பாஸின் கொடுமை பாலைவன வெப்பமாகவே மக்களைத் தகிக்கின்றது. இந்த அக்கினியைத் தாங்கிக் கொள்ள இயலாத குழிமக்கள் பலர் தாம் பிறந்து வளர்ந்த மன்னை விட்டே மரக்கலங்களில் வந்து தமிழகத்தின் காயலைத் தஞ்சம் அடைகின்றனர்.

அதிக எண்ணிக்கையில் ஆண்களைக் கொண்டிருந்த இந்த ‘முகாஜிரின்’ கூட்டத்தைத் தமிழர்கள் அன்போடு வரவேற்று உபசரிக்கின்றனர். இந்த உபசரிப்பில் தமிழரின் விருந்தோம்பும் பண்பு அப்படியே பளிச்சிடுகின்றது. பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே கடல் வாணிபத்தின் மூலம் தமிழருக்கு நன்கு அறிமுகமான இவ்வராபிய அகதிகளுக்கு மன்னன் பாண்டியனும் மனமுவந்து உதவுகிறான். படையிலும் ராவுத்தர்களாகச் சேர்த்துக் கொள்ளப் படுகின்றனர்.

இதற்கு முன்பு பாலைவனத்தேசங்களில் இருந்து வர்த் தகத்தின் பொருட்டு சேரநாட்டிற்கு வந்து அங்கு கள்ளிக்கோட்டை, குயிலன் ஆகிய கரையோரப் பகுதிகளில் நிரந்தரமாகவே குடியேறிய அராபியர்கள் அம் மன்னின் தமிழ்ப் பெண்களைத் திருமணம் செய்து ‘மாப்பிள்ளை’ ஆனது போல இச் ஷாபிக்களும், பாண்டிய நாட்டு மங்கையரை வதுவை செய்து லெப்பைகள் ஆகின்றனர். யவனர் எனும் சொல்லும் சோனகர் எனத் திரிந்ததினால் இம் மக்களைச் சோனகர் என்றே தமிழகம் அழைக்கின்றது. இதே போன்று மர்க்கப் ‘(கப்பல்)’ பில் இவர்கள் பயணம் செய்வதால் மரக்காயர் எனும் பட்டமும் இவ்வராபியரோடு ஒட்டிக் கொள்கிறது.

இந்த முஹாஜிரினர்களைத் தொடர்ந்து நபிகளின் பேரனும் கர்பலா தியாகி இமாம் உசைனின் (ரஹி) இருபத்தோராவது வழித்தோன்றலுமான செய்யது ஜமாலுத்தீன் என்பவர் இன்னும் பலரோடு காயலில் காலடி வைக்கின்றார்.

காலம், காயலில் குடியமர்ந்த ஷாபிகளின் வாழ்க்கையில் மட்டுமல்ல, அந்நெய்தல் நிலத்தின் கோலத்திலும் பெரும் மாற்றத்தை

ஏற்படுத்துகின்றது. வாணிபத்தையே தம் வாழ்வாகக் கொண்ட இப் பாலைவனத்து மக்கள் அங்கு தொட்டதெல்லாம் பொன்னாகின்றது. அரேபியக் குதிரைகள் தமிழகத்திற்கு அனி அணியாக வந்து சேர்கின்றன. இத்தாலி நாட்டு மார்க்கோபோலோ என்னும் புகழ் பெற்ற பயணி இம் மண்ணின் வளம் கண்டு அதனை வாய் குளிர்ப் பாராட்டுகின்றான்.

தமிழகத்தில் குடியேறி தமிழரோடும் அவர் தம் தாய் மொழியோடும் ஒன்றிலிட்ட மூஸ்லிம்களிடமிருந்து தமிழ் புதிய வடிவம் எடுக்கிறது. தமிழ் இலக்கிய மரபினைப் பின்பற்றி அந்தாதி, உலா, பரணி, கலம்பகம், கோவை, தூது, பிள்ளைத்தமிழ் என்பன. இப்புலவர் பெருமக்களிடமிருந்து ஊற்றெடுக்கின்றன. இஸ்லாமும், சமணம் பெளத்தம் போல தமிழை எழில் செய்கின்றது.

தமிழகத்தோடும் அந்த மண்ணின் மொழியோடும் மூஸ்லிம்கள் ஒன்றிலிட்ட அந்தக் கால கட்டத்தில் தான் பாண்டியன் மாறவர்மன் குல சேகரன் குடும்பத்தில் வாரிசுரிமை என்னும் பேரில் பெரும் புயல் வீச்கின்றது. தென்றல் வீசும் தேசத்தில் புயலா? மக்கள் திடைக்கின்றனர். ஆனால் உண்மையும் அதுதான். அதனை மக்களால் ஜீரணிக்க முடியவில்லை.

பாண்டியன் அரண்மனையில் வீசிய பதவிப் புயல், அலாவுதீன் கில்ஜியின் படைத்தளபதி மாலிக்கபூர் மதுரை மீது படையெடுத்து அதனைத் தீயிட்டுக் கொளுத்திக் கொள்ளைய டிக்கவும் அங்கு மூஸ்லிம்களின் முப்பத்தெட்டு ஆண்டு கால ஆட்சி நிலை பெறவும் வழி சமைத்தது.

மொகலாயரின் இந்தக் குறுகிய கால ஆட்சி தமிழகத்தில் குடியேறிய மூஸ்லிம்களுக்கு வாய்ப்பாக அமைந்த போதும், தமிழரின் தலையில் அது பேரிடியாகவே இறங்கியது. ஆட்சியா எர்கள் வாள் முனையில் பெருமளவு தமிழர்களை மூஸ்லிம் களாக் குகின்றனர். நிலைமையை உணர்ந்த விலையநகர மன்னன் குமார கம்பண்ணன் தமிழ் நாட்டின் மீது படை எடுத்து மொகலாய ஆட்சிக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கின்றான். தமிழர்கள் நிம்மதிப் பெருமூச்சு விடுகின்றனர். காயலில் மீண்டும் மூஸ்லிம் தமிழ் உறவு கால் கொள்ளுகின்றது.

எகிப்து மன்னன் இழைத்த கொடுமையில் இருந்து தப்பிப் பிழைத்த அல்இமாம் இத்ரிஸ் ஷாபி நாயகத்தின் சந்ததியினரான இச் ஷாபிகள், தமது புதிய பூமியை வளம் கொளிக்கும் வாணிப நகரமாக்குகின்றனர். எங்கு பார்த்தாலும் அங்காடிகள்... எழில்மிகு பொருட்குவியல் கள்... கொள்வோர் கூட்டம் கங்குல் வரை நீருகின்றது.

தமிழகத்தையே தமது தாயகமாகக் கொண்ட இம் மக்களின் கண்களை இப்போது பக்கத்தில் உள்ள இந்த சமுத்திரத் தின் முத்து கவர்ந்திமுக்கின்றது. இந்தக் கவர்ச்சிக்காட்பட்ட ஷாபிக்கள் இலங்கையின் பார்ப்பின் (பேருவனைக்) கடற்கரையில் பாதம் பதிக்கின்றனர். இங்கும் மலபாரிகள் என்னும் தமிழரின் அன்புக்கரமே இவர்களை அணைத்துக் கொள்ளுகிறது.

இலங்கையின் வடபுலத்தில் ஒரு தமிழ் இராச்சியத்தையும், தெற்கில் பெரும் அரசியல் செல்வாக்கையும் கொண்டிருக்கும் தமிழர்களின் நட்புக்கு உரித்தான முஸ்லிம்கள் விரைவில் அவர்களின் சம்பந்திகளாகின்றனர். இந்தச் சம்பந்தம் காயலில் போல பேருவனையிலும் ஒரு புதிய தமிழ் முஸ்லிம் பாரம்பரியத்தை உருவாக்குகின்றது.

பேருவனையில் தமது முதல் குடியேற்றத்தை ஏற்படுத்திய காயல் மக்கள் இலங்கையின் கொழும்பு, ஜம்புக் கோளம், கோகர்ணம், மாந்தை முதலிய கரையோரப் பிரதேசங்களையும் தமது இருக்கைகளாக்கிக் கொள்கின்றனர். வாணிபமும் இவர்கள் கையில் முழுமையாக வந்து சேர்கின்றது.

அது பதினாறாம் நூற்றாண்டு அரும்பும் பருவம்.... போர்த்துக்கீசரை ஏற்றிக் கொண்டு ஓன்பது கப்பல்கள் கொழும்புத் துறைமுகத்தை வந்தடைகின்றன. இந்தியாவின் கோவா ஆழஞ்சன் பிரான்சிஸ்கோ டி.ஆல்மெட்டா என்பவனால் அவன் மகன் பவுறன்கோ தலைமையில் அனுப்பப்பட்ட அக்கப்பலில் இருந்தவர்கள் பாணை உண்டு, வைனை அருந்துவதைக் கண்ட சுதேசிகள் அவர்கள் கல்லைத் தின்று இரத்தத்தைக் குடிப்பதாக எண்ணி அவ்விடம் விட்டேகுகின்றனர்.

முத்து, இரத்தினம், யானைத்தந்தம், கறுவா, ஏலம் முதலான அரிய பொருட்களால் கவரப்பட்டு இலங்கைக்கு வந்த போர்த்துக்கீசர் அதன் வாணிபம் முழுவதும் மூர்ஸ்கள் கையில் இருப்பதைக் கண்டு அங்கலாப்கின்றனர். ஏற்கனவே தமது சமய எதிரிகளாக முத்திரை குத்தப்பட்ட இந்த மூர்ஸ்களிடமிருந்து வாணிபம் முழுவதையும் கைப்பற்றிவிட வேண்டுமென்று திட்டமிட்டு தீவிர முயற்சியில் ஈடுபட்ட போர்த்துக்கீசர் அதில் வெற்றியும் பெறுகின்றனர். ஆனாலும் கோட்டையில் மூர்ஸ்கள் இருப்பது தம் தொண்டையில் மீன் முள் இருப்பது போல் ஓர் உணர்வு அவர்களுக்கு உண்டாகின்றது.

இந்த முள் தொண்டையில் இருப்பதை எள்ளாவும் விரும்பாத போர்த்துக்கீசர் தளபதி கொன்ஸ்ரன்றைன் டி சா, கோட்டையிலிருந்து மூர்ஸ்களை வெளியேறும்படி உத்தரவிடுகின்றான். கண்டி மன்னன் சேனரத்திற்கு மூர்ஸ்களின் மனதிலை நன்கு புரிகின்றது.

கோட்டை மன்னாக ஏழாம் புவனேகபாகு இருந்த காலத்திலும், இப்படி ஒரு அவலம் மூர்ஸ்களுக்கு ஏற்பட்டதை நினைவு கூர்ந்த சேனரத் அவ்வப்பைகளுக்கில் ஒரு பகுதியினரைத் தனது இராச்சியத்தில் குடியேற அனுமதித்து விட்டு, மற்றுமொரு பகுதியினரைத் தனது அதிகாரத்திற்குட்பட்ட கிழக்கிலங்கைக்கு, குறிப்பாக மட்டக்களப்புத் தமிழகத்திற்கு அனுப்பி வைக்கின்றான்.

வாவி ஒரு புறமும், வாரிதி மற்றொரு புறமும் அழகு செய்யும் மட்டக்களப்பு நகருக்குத் தெற்கில் சிறிது தூரத்தில் அமைந்திருக்கிறது அந்தக்கிராமம். காத்தான் என்னும் பழந்தமிழனும் அவனது குடிகள் சிலரும் அங்கு வாழ்வதால் அதனை அயல் கிராமங்கள் காத்தான்குடி என்றே அழைக்கின்றன.

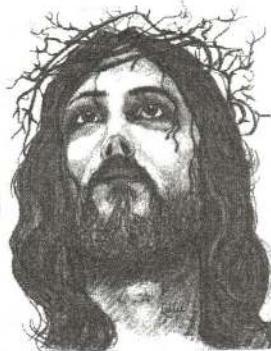
சந்ததி சந்ததியாகத் தானும் தனது குடிகளும் வாழும் தனது கிராமத்தில் திடீரென முன்பின் அறியாத ஒர் இனத்தினர் அதுவும் பெரும் எண்ணிக்கையில் காலடி எடுத்து வைத்த போது காத்தான் ஆச்சரியத்தில் மூழ்கிப் போகின்றான். ஆனாலும் அவனது விருந்தோம்பும் தமிழ்ப் பண்பு அந்த அராபியர்களை அரவணைத்து மகிழ்கின்றது.

கண்டி அரசன் சேனரத்தின் ஆதரவோடு காத்தான்குடி யைத் தமது இல்லமாக ஆக்கிக் கொண்ட அராபிய வம்சத்தினர் முக்குக்கத்தமிழ்ப் பெண்களைத் திருமணம் செய்து வாழும் சூழ்நிலை உருவாகின்றது. தாம் தமிழ்ப் பெண்களைத் திருமணம் செய்த போதும் தமது தனித்துவத்தையும் கட்டிக் காத்து விரை விலேயே தமது புதிய பிரதேசத்தை வியாபார நகரமாக்கி விடுகின் றனர். சுறுசுறுப்புக்கும் உழைப்புக்கும் பேர்போன அராபியரின் அந்த முயற்சி கண்டு உலகம் பாராட்டுகின்றது.

மட்டக்களப்பு மன்னின் வர்த்தக நகரமாகி விட்ட காத்தான்குடியில் தமிழகத்தின் நூல் நூற்றலும், பெட்டி, பாய் இழைக்கும் கைப்பணியும் மேலும் அதற்குச் சிறப்புச் சேர்க்கின்றன.

காயல் ஒரு தாய்போல இது கண்டு தன் மனத்திற்குள் களித்துக் கொள்கின்றது.

முய்நு வெளிள்க்காசுகளி

பலஸ் தீன் தேசம் உரோமைப் பேரரசின் ஆட்சிக் குட்பட்டிருந்த காலம் (கிபி. 27 - 30) அது. எருசலேம் அந்தத் தேசத்தின் எழில் மிகு நகரம். மன்னன் தாவீதும் அவன் மெந்தன் சலமோன் ஞானியும் மணிமுடி சூடி ஆட்சி செய்த அந்த மாபெரும் நகரம் பாஸ்கா எனும் புளிப்பற்ற அப்ப விழாவுக்காகத் தன்னை அலங்கரித்துக் கொள்கிறது. ஆண்டுக்கொரு தடவை நடைபெறும் அற்புதமான இந்த விழாவைக் கண்டு களிக்க மக்கள் வெள்ளம் அலை மோதுகின்றது.

விழாவிலும் வேடிக்கைச் சம்பவங்களிலும் மக்கள் திணைத்துக் கொண்டிருந்த அதே நேரம் எருசலேமின் ஒரு பகுதியில் அமைந்தி ருந்த தலைமைக்குரு கைப்பாசின் மாளிகையில் மூப்பற்களும் மறைநால் அறிஞர்களும் ஒன்று கூடுகின்றனர். தீவிரமான ஆலோசனையில் ஆழந்திருக்கும் அவர்களின் முகங்களில் தீப்பற்றி ஏரிவது போல வெறுப்பும் வெறித்தனமும் கோரத்தாண்டவம் புரிகின்றன. அவர்களின் இந்த மன உணர்வைப்போல அங்கு இடம் பெறும் உரையாடல்களிலும் விடைம் கொப்பளிக்கின்றது.

ஏழைத்துச்சன் சூகையின் மகன் தன்னை இறைமகன் என்று சொல்கிறான்... இது அப்பட்டமான தேவதாடினைம்....

இது மட்டுமல்ல... இறங்கு மூன்று நாளில் உயிர்த்தெழுவேன் என்று பிரசங்கம் செய்கின்றான்... மக்களை முழு மடையர்கள் என்றா அந்த நசரேத்தூரான் நினைக்கின்றான்?

நமக்கும் நமது அதிகாரபீடத்திற்கும் இவன்தான் பெரிய சவால்... இந்தச் சவாலைச் சந்திக்கும் நேரம் வந்துவிட்டது.

நமக்கு எதிராக மட்டுமல்ல... உரோமைப் பேரரசிற்கும் எதிராகப் புரட்சிகளை ஊக்குவிக்கிறான்.

இனியும் இவனை விட்டு வைக்கக் கூடாது. இந்தப் பாஸ்கா விழாவின் போதே யேசு எனும் அந்த மகா பொய்யனைத் தீர்த்துக் கட்டி விட வேண்டும்... அதுதான் சரி...

முடிவை அங்கு குழுமியிருந்த அனைவரும் ஏற்றுக் கொள்வதைக் காட்டும் விதத்தில் அந்த மாளிகையே அதிரும் வண்ணம் சிரிப் பொலி எழுகின்றது. அதைத் தொடர்ந்து சதியாலோசனைச் சபை கலைகின்றது.

எருசலேம் நகரின் ஒரு பகுதியில் இந்தச் சூதர்கள் குழ்ச்சிவலை பின்னிக் கொண்டிருக்கையில் நகரில் இருந்து சுற்றுத் தொலைவில் சீயோன் குன்றில் அமைந்துள்ள சேநாக்குஞம் எனும் இடத்தில் யேசுவும் சீடர்களும் ஒன்றாக அமர்ந்திருக்கின்றனர்.

யேசுவின் செங்கமல முகத்தில் என்றும் இல்லாதவாறு கலவர இருள் குவிந்திருக்கின்றது. மூன்று ஆண்டுகளாகத் தன்னை முன் பின்னாகத் தொடர்ந்த சீடர்களை விட்டுப் பிரியும் வேளை நெருங்கிவிட்டதை உணர்ந்த யேசுவின் மனித சுபாவம் பெரும் கலக்கமும் குழப்பமும் அடைவதை அவரது சீடர்கள் கண்டு கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. மாறாகத் தமக்குள்ளே யார் பெரியவர் என்ற தர்க்கத்தில் இறங்குகின்றனர்.

இனிய மாலைப் பூ இதழ் விரிக்கும் நேரம்... எருசலேமுக்குக் கிழக்கில் உள்ள ஓலிவமலையில் பிறந்து அதன் அருகில் சலவசலத்தோடும் அருவியில் விழுந்து விளையாடும் மலைக்காற்று சீயோன் குன்று எங்கும் மெல்லென வீசுகின்றது. காற்றின் ஸ்பரிசத்தில் சீடர்கள் அனைவரும் மெய்மறந்து போகின்றனர்.

சீடர்களின் பலவீனத்தை நன்கு தெரிந்து கொண்ட யேசு தமது இறுதி இரவு உணவை நிறைவு செய்யும் பொருட்டு அட்கதைக் கையில் எடுத்துக் கடவுளுக்கு நன்றி செலுத்தி அதைப் பகிர்ந்து தன் சீடர்களுக்குக் கொடுத்து, இது உங்களுக்காகக் கொடுக்கப்படும் எனது உடல்; என் நினைவாக இவ்வாறு செய்யுங்கள் என்று வேண்டுகிறார். இது போன்றே கிண்ணத்தை எடுத்து இதில் உள்ளதை அனைவரும் அருந்துங்கள். ஏனெனில் இது எனது உடன்படிக்கையின் இரத்தம் என்கிறார்.

யேசுவின் இறுதி இரவு உணவு முடிவடையும் வேளை... அவரின் பார்வை சீடர்களில் ஒருவனை ஊடுருவுகின்றது...

பார்வையின் தீட்சணியத்தைத் தாங்கிக் கொள்ள இயலாத அந்தச் சீடன் யூதாஸ் ஸ்காரியோத்தின் தலை கவிழ்கின்றது. அதைக் கவனித்த யேசு அமைதியாகச் சொல்கின்றார்.

இன்று உங்களில் ஒருவன் என்னைக் காட்டிக் கொடுப்பான்....

யேசுவின் வார்த்தை அங்கிருந்த சீட்ர்களின் இதயங்களில் ஈட்டியாகப் பாய்கின்றது. நிலைமையைப் புரிந்து கொண்ட யூதாஸ், தந்திரமாக அவ்விடத்தை விட்டு நமுவகின்றான். யேசுவிடமிருந்து விரக்தி தோய்ந்த புன்னைக் ஓன்று வெளிவருகின்றது.

எருசலேமில் கெதரோன் அருவியின் குளிர்ச்சியைச் சுகித்தபடி எழுந்து நிற்கிறது ஓலிவமலை. ஒங்கி வளர்ந்து நிற்கும் ஓலிவமரங்களால் சூழப்பட்ட அம்மலையின் ஒரு பக்கம் யூதேயாப் பாலைவனமும் இன்னும் ஒரு பக்கம் யோர்தான் பள்ளத்தாக்கும், மோவாப் மலைத்தொடர்களும் அந்தச் சூழலின் அழகை இன்னும் அதிகமாக்குகின்றன.

எருசலேமுக்கு வரும் போதெல்லாம் இந்த இயற்கைக் காட்சியில் கிறங்கிப் போகும் யேசு பகலெல்லாம் ஆலயத்தில் போதித்துவிட்டு இரவுப் பொழுதை அமைதியாகக் கழிக்க ஓலிவமலைக்குப் போய்விடுவார். ஆனால், இன்று அந்த மன்றிலையில் அவர் இல்லை என்பது தெரிகின்றது.

இறுதி இரவு உணவை நிறைவு செய்து கொண்ட யேசுவும் சீடர்களும் இறைவனுக்கு நன்றி கூறி புகழ்க் கீதம் இசைத்ததும் ஓலிவமலையை நோக்கிப் புறப்படுகின்றனர். யேசுவின் மனம் உண்மையில் தளர்ந்து போகின்றது.

அது ஒரு அழிய நிலாக்காலம். ஓலிவமலையும் சூழ உள்ள மரம், செடி, கொடிகளும் வெள்ளி ஆபரணம் பூண்டு ஒளி வீச்கின்றன. பகல் போன்ற இந்த வெளிச்சத்தில் மலைக்காற்று தன் விருப்பம் போல எங்கும் ஏறி விளையாடித் திரிகின்றது. இவ்வியற்கை இன்பத்தை ஏற்றுக்கொடுத்துப் பார்க்காத யேசு ஓலிவந்தோப்பில் ஒரு பாறையின் ஓரமாக முழந்தாள் இட்டு தந்தையை நோக்கி மனம் கசிந்து பிரார்த்திக்கின்றார்.... அவர் மனக்கண் முன் இந்த உலகம்... அதன் வஞ்சகம்... பொறாமை... ஏமாற்று அத்தனையும் ஒன்று திரண்டு அவரைப் பயமுறுத்துகின்றன... அதனாலோ என்னவோ அவர் உடல் எல்லாம் அந்த இரவில் வியர்த்துக் கொட்டுகின்றது... வாதை தாங்க முடியாத யேசு வாய் விட்டரற்றுகின்றார்...

என் தந்தையே... முடிந்தால் இந்தத் துண்பக் கிண்ணம் என்னை விட்டு அகலட்டும்... ஆனாலும் என் விருப்பப்படி அல்ல... உன் விருப்பப்படி நிகழ்டும்.

ஓலிவங்கோப்பில் யேசு ஒரு பெரும் போராட்டத்தை நடத்திக் கொண்டிருக்கையில் அவரது சீட்ர்களில் ஒருவன் யூதாஸ் ஸ்காரியத், பெரியகுரு கைப்பாஸ், மூப்பர்களோடு அமர்ந்து அவருக்கெதிராக சதியாலோசனையில் ஈடுபடுகின்றான்... அந்த ஆலோசனையின் போது யூதாஸ் எடுத்த எடுப்பிலேயே கேட்கின்றான்.

யேசுவை நான் காட்டிக் கொடுத்தால் எனக்கு என்ன தருவீர்கள்?

யூதாசின் இந்தக் கேள்விக்கு கைப்பாளிடமிருந்து பட்டெனப் பதில் வருகின்றது... முப்பது வெள்ளிக் காச்கள்...!

காச கைமாறுகின்றது. யூதாளின் முகம் குருரமாகச் சிவக்கின்றது. அதைக் கண்ணுற்ற பெரியகுரு கைப்பாஸ் அட்ட காசமாகச் சிரிக்கின்றான். அந்தச் சிரிப்பில் அவனது ஆணவம், குரோதம், கொலைவெறி அத்தனையும் நன்றாகவே பளிச்சிடுகின்றன. அதற்குள் குருக்கள் மூப்பர்களோடு ஒரு பெரும் கும்பலும் கூடி விடுகின்றது. அவர்களின் கைகளில் கத்தி.. பொல்லுகள்.. வாள்கள்... அந்த நிலவு வெளிச்சத்தில் நன்றாகவே தெரிகின்றன.

உறுதியான தீர்மானத்தோடு யூதாஸ் காலடி எடுத்து வைக்கின்றான். அவனை அந்தக் கும்பல் பின் தொடர்கின்றது...

ஓலிவங்கோப்பில் களைத்துச் சோர்ந்து முகம் குப்பற விழுந்து கிடக்கும் யேசுவுக்கு எல்லாம் புரிகின்றது... பக்கத்தில் நின்ற தமது சீட்ர்களிடம் பக்குவமாகச் சொல்கிறார். எழுந்திருங்கள் போவோம்; என்னைக் காட்டிக் கொடுப்பவன் இதோ நெருங்கி வந்து கொண்டிருக்கின்றான்.

ஆம்... யேசு தமது சிலுவைப் பயணத் துக்கு ஆயத்தமாகின்றார்...!

கோகரினம்

சோழப் பேரரசின் ராஜப் பிரதிநிதியாகவும், இலங்கை மன்னானா கவும் புதைத் தி நகரில் மகுடம் புனைந்து கொண்ட சோழ இலங்கேள்வரன் கோணேசப் பெருமானை வழிபடுவதற் காகக் கோகர்ணத்திற்கு விஜயம் செய்கின்றான் என்றும், அச்சமயம் கந்தளாயில் வான் நோக்கி எழுந்துள்ள அவனது இரண்டாவது அரசமாளிகையில் இரண்டொரு திங்களைச் செலவழிப்பானென்றும், அறிந்திருந்த ராஜ ராஜ சதுரவேதி மங்கலம் ஓர் அழகிய நூத்தகி போலத் தன்னை அலங்கரித்துக் கொண்டு அரசனின் வருகைக்காக காத்து நிற்கின்றது.

அருள்மொழி வர்மன் என்னும் முதலாம் ராஜராஜன் காலத்தில் இருந்து ஈழத்திருநாட்டின் பேரரசின் தலைநகராகப் புதைத் தி நகரம் விளாங்கினாலும் கோகர்ணத்தின் மீதே அதன் கவனம் முழுவதும் குவிந்திருந்தது.

இந்தியாவின் வடபாகத்தில் இருந்து விஜயன் என்னும் இளவரசன் தன் தோழர்கள் எழுநாறு பேரோடு இந்த மன்னில் கால் வைக்கும் முன்பே திரிகூடகிரி, தெட்சணை கைலாயமாகவே சிறப்புப் பெற்றிருந்தது. இந்தப் பெருமை காரணமாகவே இத்திருத்தலத்தைத் திருமூலர் சிவபூமி என்றும் பல்லவர் காலத்தில் தமது பக்திப் பாக்ரங்களால் சைவமும் தமிழமும் வளர்த்த ஞானசம்பந்தர் ‘குரைகடலோதம் நித்திலம் கொளிக்கும் கோணமாமலை’ என்றும் பாடிப் பரவியதை நன்கறிந்திருந்த சோழப் பெருமன்னர்கள் இந்தச் சிவபூமியை காத்துப் பேணுதல் தம் பெருங்கடன் என்றே கருதினர்.

கோகர்ணத்தில் தம் ஆதிக்கக் கொடி பட்டொளி வீசி உயரப் பறந்திட வேண்டுமென்பதில் சோழ மன்னர்கள் கண்ணும் கருத்துமாய்

இருந்தமைக்கு இன்னுமாரு முக்கிய காரணம் இருந்தது. அது தான் அந்த அழகுமிக இயற்கைத் துறைமுகம்.

திரிகோணத்தில் எழுந்து நிற்கும் மலைகளுக்கிடையே திரண்டெழும் அலைகளின் மீது பாய் என்னும் சிறு விரித்துப் பறந்து செல்லும் படகுப் பறவைகளைக் கண்டு மகிழல் சோழ மன்னர்களின் மாலைப்போதின் ஓர் இனிய அனுபவம்தான். எனினும் தமிழகத்துச் சோழ மண்டலக் கடற்கரைக்கு நேர்கிழுக்கே உள்ள சீயம், சுமத்திரா, புட்பகம் முதலான தூரகிழுக்கு நாடுகளோடு தாம் கொண்டுள்ள வாணிப கலா சாரத் தொடர்புகளுக்காக இந்த இயற்கைத் துறைமுகத்தைத் தமது நேரடிக் கண்காணிப்பின் கீழ் வைத்திருத்தல் அவசியம் என்பதை அந்த மன்னர்கள் தெளிவாகவே உணர்ந்திருந்தனர்.

சோழ சாம்ராச்சியத்தின் ஓர் மண்டலமாக ஈழம் முழுவதும் நிலைத்திருப்பதற்கும் தமது கடல் வாணிபத்தை விஸ்தரிப்பதற்கும் கோகர்ணத்தில் தமது புலிக்கொடி இடையறாது பறந்து கொண்டிருக்க வேண்டுமென்பதில் குறியாக இருந்த ராஜராஜனும் அவனது மைந்தன் கங்கைகொண்ட இராஜேந்திர சோழனும் கோகர்ணத்தின் கந்தளாய், பதவியா ஆகிய ஊர்களில் சதுரவேதி மாங்கலைக்களை அமைத்து அவற்றில் தமிழகத்துப் பிராமணர்களைப் பெரும் எண்ணிக்கையில் குடியர்த்தியதோடு வேலைக்காரர், அகம்படியார் என்னும் மறவர் படையையும் அங்கு நிறுத்தி வைத்தனர்.

பிராமணர்கள் நிறைந்த இந்தப் பிரம்மதேயம் நானாதேசி வணிகப் பெருமக்களைக் கொண்ட ஒரு பெரும் நகரமாகவே உரு வெடுத்தது. பெரும்குறிப் பெருமக்கள் என்னும் பொதுச்சபையினால் நிர்வகிக்கப்பட்ட பிரம்மதேயத்தின் ஆங்காடுகளில் பொன்னும் பொருளும் சீனப்பட்டும் நிறைந்து வழிந்தன.

எழில் மிகுந்த இந்தப் பட்டினத்தில் தான் சோழ இலங்கேஸ்வரத் தேவன் தனது இரண்டாவது வானுயர்ந்த அரண்மனையை எழுப்பி யிருந்தான். பொன்னும் மணியும் பதிக்கப்பட்டு பூலோகத்தின் சௌந்தரி யமாகவே காட்சி அளித்த அந்த அரசமாளிகையின் நந்தவனத்தில் இருந்து எழுந்த சுகந்தம் கோகர்ணம் முழுவதையுமே சொர்க்க புரியாக்கிக் கொண்டிருந்தது.

புத்தி நகரில் இருந்து புறப்பட்ட ராஜரதம் இந்த அரண்மனையின் கோபுர வாயிலை அணுகியபோது ஒரு பெரும் மக்கள் கடல்,

அரசனையும் அரசியையும் கூழ்ந்து கொள்கின்றது. கந்தளாய்ப் பெரும் குறிப்பெருமக்கள் சபையினரால் ஆத்திமாலை அணிந்து வரவேற்கப் பட்ட சோழனும் அவனது பட்டத்துராணியும் தாரை, தப்பட்டை முழங்க அரண்மனையின் உள்ளே அழைத்துச் செல்லப்படுகின்றனர். வாழ்த்து முழக்கம் வாணனத் தொடுகிறது.

அன்றிரவு, அரசனின் வருகையின் நிமித்தம் ராஜராஜன் பேரில் கந்தளாயில் எழுந்து நிற்கும் சிவன் கோயில் விழாக்கோலம் பூணுகின் றது. தேவதாசிகள் என்னும் நடனமாதரின் கலைவிருந்தினை தனது பட்ட மகிழியுடன் கண்டு களித்த சோழ மன்னன் அந்தக் கலையரசிகளுக்குப் பொன் மாலைகளைப் பரிசில்களாக வழங்கிப் புளகிதமடைகிறான்.

அடுத்தநாள், ஒருவித எதிர்பார்ப்போடு கோகர்ணத்தின் காலைப் பொழுது புலர்கின்றது. இதனைப் புரிந்து கொண்டதாலோ என்னவோ பறவைகள் தம் இனிய குரலில் பூபாளம் இசைக்கின்றன. கடல் அலைகள் அதற்கேற்ப தாளம் போடுகின்றன. பூக்கள் என்னும் நகை ஏந்தி நிற்கும் புன்னை, வேங்கை, செண்பக விருட்சங்கள் அந்த அலங்கார அணிகளை அடியார்கள் உண்டாக கோணேசப் பெருமானின் திருவடிகளில் படைக்க ஆயத்தமாகின்றன.

சுகமான இந்தச் சூழலில் கோணேசப் பெருமானின் சந்திதியில் ஒரு புறம் புரோகிதர்களின் மந்திர ஒலியும் மறுபுறம் மாங்கள் வாத்தியங்கள் எழுப்பும் இன்னிசை நாதமும் இரண்டறக் கலந்து அந்தச் சந்திதானம் முழுவதும் ஒருவித பக்திப் பரவசத்தை ஏற்படுத்தி விடுகின்றது.

இந்தப் பக்திப் பரவசத்தினால் முழுமையாக ஈர்க்கப்பட்ட இலங்கை மன்னன் சோழ இலங்கேஸ்வரன் ஓர் சிவன் அடியாராகவே எம் பெருமான் முன் நின்று கொண்டிருக்கின்றான். கண்கள் பனிக்க கைகள் குவிய தனது பட்டத்துராணி சகிதம் அந்தச் திருச்சபை முன் நிற்கும் அவன் வாயில் இருந்துவரும் தேவாரத்தமிழ் பக்தர்களின் காதுகளில் தேனாகப் பாய்கின்றது. சமய குரவர்கள் நால்வரினதும் பிரசன்னம் எம் பெருமான் சந்திதானத்தில் நன் றாகவே உணரப்படுகின்றது.

சிவவழிபாட்டை நிறைவு செய்து கொண்டு தனது அரண்மனைக்குத் திரும்பிய இலங்கேஸ்வரன் கோகர்ணம் பற்றிய சிந்தனை யிலேயே மூழ்கி விடுகின்றான். கோணேசர் ஆலயத்தில் மட்டுமேன்றி கந்தளாய், பதவியா ஆகிய உள்களில் உள்ள சிவாலயங்களிலும் திருப்

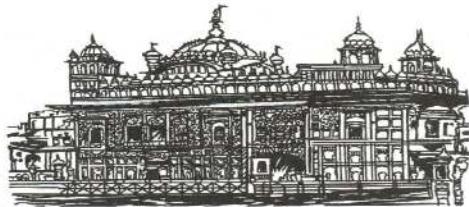
பணிகள் மேற்கொள்ளவேண்டும். அத்தோடு கந்தளாய்க் குளத்தையும், வாசுதேவ, விக்கிரம சோழ வாய்க்கால்களையும் திருத்தி அமைத்து கோகர்ணம் முழுவதையுமே காவிரி சூழ் கழனிநாடாக்க வேண்டுமென்று திட்பாட்டு அதற்கான பூர்வாங்க ஏற்பாடுகளை அவன் மேற்கொண்டிருந்தாலும் கோகர்ணம் பற்றிய அவனது ஆழந்த கவலைக்கு வேறு ஒரு பலமான காரணம் இருக்கவே செய்தது.

சோழர் ஆட்சிக்கெதிராக முதலாம் விஜயபாகு நடத்திக் கொண்டிருக்கும் நாடு தமுவிய கிளர்ச்சியும் தமிழகத்து சோழ சாம்ராச்சி யத்தில் முதலாம் குலோத்துங்க மன்னன் எதிர்நோக்கும் அரசியல் நெருக்கடிகளும் ஒன்றாக இணைந்து ஈழத்தில் சோழர் ஆட்சிக்கு ஒரு முடிவு கட்டும் கூழ்நிலையை ஏற்படுத்துமேயானால் கோகர்ணத்தின் எதிர்காலம் பயங்கரமாகவே இருக்கும் என்று இலங்கேஸ் வரன் எண்ணியபோது அவன் உண்மையிலேயே உணர்ச்சிவசப்பட்டான்.

பல்லாண்டுகளுக்கு முன்பு கோகர்ணத்தின் ‘மணிபுரேஸ்வரம்’ என்ற சிவாலயத்தை முற்றாக அழித்தொழித்துவிட்டு அந்த இடத்தில் பெளத்த விகாரையை அமைத்த மகாசேனர்கள் மீண்டும் இங்கு தோன்றமாட்டார்கள் என்பது என்ன நிச்சயம் என்று தன்னையே கேட்டுக்கொண்ட இலங்கேஸ் வரன் கோகர்ணத்தை வேற்று இனத்தவரிடமிருந்து பாதுகாக்க வேண்டுமானால் வடக்கே கந்தளாயிலிருந்து தெற்கே வெருகல் வரை தமிழ் நாட்டின் தமிழ்ப் பெருமக்களை அழைத்து வந்து குடியிருத்துவதே சரியான தீர்வாக இருக்குமென்று அவன் திடமாக எண்ணினான்.

இந்த எண்ணம் உடனடியாகவே செயல்வடிவம் பெறவேண்டுமென்று அவன் ஆணை பிறப்பித்த அக்கணமே கோகர்ணம் முழுவதும் தமிழரும், அவர் நாவில் தமிழும் நடமாடக் கண்ட ஈழமன்னன் சோழ இலங்கேஸ்வரன் எதிர்காலத்தில் எத்தகைய கூழ்நிலையிலும் ஈழ தேசம் எழுந்துநிற்கும், கோகர்ணத்தில் தமிழ்க்கொடி பறக்கும் என்று பரிபூரணமாக நம்பினான்.

அரசனின் இந்த நம்பிக்கையை உறுதிப்படுத்துவது போல கோணேஸ்வரர் ஆலயத்தில் இருந்து எழுந்த அந்த இனிய மணி ஓசை இரண்டறக் கலந்து எங்கும் பறந்தது

கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்மிலே...

அலைகடல் அரண் செய்யும் அந்தப் பேருவளை (பாபரின்) மண்ணில் எல்லாவிதக் சிறப்போடும் எழுந்து நிற்கின்றது அல்மஸ் ஜிதல் அப்ரார் என்று அழைக்கப்படும் இலங்கை முஸ்லிம்களின் முதலாவது பள்ளிவாசல். கடல் மூன்று பக்கமும் நின்று காவல் செய்யும் கெச்சிமலை நெய்தற்கரையில் ஏறக்குறைய அறுநாறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு அமைக்கப்பட்ட இந்தப் பள்ளி வாசலின் கதவுகளில் தென்னிந்தியக் கலைவண்ணம் அப்படியே தெரிகின்றது.

பள்ளிவாசலுக்குச் சுற்றுத் தூரத்தில் பழையும் புதுமையும் பின்னிய ஒரு தனி அழகோடு அல்பாஸியதுல் நஸ்ரியா என்னும் இலங்கை முஸ்லிம்களின் முதலாவது கல்லூரி பேருவளை மண்ணிற்கே பெருமை தரும் ஓர் அரிய நினைவுச் சின்னமாகத் தனக்கே உரிய கம்பீரத்தோடு கண்களை அள்ளிக் கொள்கின்றது.

அன்று வெள்ளிக்கிழமை. வழக்கம் போலக் காலைத் தொழுகையை நிறைவு செய்து விட்டு பள்ளிவாசலிலிருந்து வெளியே வந்த அப்துல்லா மரிக்கார் ஏதோ நினைத்தவராய், கால் புதையும் அந்தக் கடற்கரை மணலில் மெல்ல நடக்கின்றார். இதம் நிறைந்த அந்த இனிய வேளையில் காற்றுக்கு அவர் மீது என்னதான் கோபமோ அது ஒடிவந்து அவர் தலையில் அணிந் திருந்த சூல்லாவைவத் தட்டிக் கீழே வீழ்த்தி விடுகின்றது.

காற்றின் இந்த அதிரடித் தாக்குதலைச் சுற்றும் எதிர்பாராத அறுபது வயதைக் கடந்த மரிக்கார் ஓர் இளைஞரைப் போல பாய்ந்து சென்று அந்தக் குல்லாவை எடுத்துக் கொண்டு தொடர்ந்து அதே மந்த கதியில் நடக்கின்றார். கண்கள் அங்கு அலைகளால் ஏற்றுண்டு கிடக்கும் பல வண்ணச் சிப்பிகள் மீது குவிகின்றன. சின்னங்கிறு வயதில் இருந்தே கடற்கரையில் சினேகிதர்களோடு வந்து இது போன்ற சிப்பிகளைப் பொறுக்கி எடுத்து மடிக்குள் கட்டிக் கொண்டதை நினைவுசூர்ந்த மரிக்கார் சுற்று நேரம் தனது நடையை நிறுத்தி விட்டு கடலையும், அதில் தொழிலுக்காகச் செல்லும் மீனவர்களின் தோணிகளையும் உற்று நோக்குகின்றார். அவர் மனம்

திடீரென்று ஆயிரத்து இருநாறு ஆண்டு களைப் பின்னோக்கிச் செல்கின்றது.

கி.பி.எட்டாம் நூற்றாண்டு.... அரேபியா அதிகாரப் போட்டியின் அரங்கமாகின்றது. நீயா நானா என்று நிலைத்து விட்ட அந்தப் போட்டியில் கலிபா அப்துல் மெலக் பின் மர்வான் வாகை குடுகிறான். வஞ்சகமும் கொடுமையும் நிறைந்த இந்த ‘உமையா’வின் சூர்வாள் காசிம் குடும்பத்தாரை நோக்கி நீஞு கின்றது.

போரை விரும்பாது வர்த்தகத்தையே தம் வாழ்வாகக் கொண்டிருந்த அந்தக் குடும்பம் கலீபாவின் வாளைக் கண்டு கலங்குகிறது. அதனால் அந்தக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஆண்கள் பலர் மணமான ஒரு சில பெண்களோடு கூட்டம் கூட்டமாக நாட்டை விட்டு வெளியேறுகின்றனர்.

யூப்பிரட்டிலிருந்து தெற்கு நோக்கிப் பயணித்த காசிம் குடும்பத்தாரின் கப்பல்கள் இந்தியத் தீவைக்கப்பக்கத்தின் தெற்குப் பகுதியைச் சேர்ந்த கள்ளிக்கோட்டை, குயிலன், காயல் ஆகிய கரையோரக் கிராமங்களைச் சென்றுடைகின்றன. கப்பலில் இருந்து இறங்கிய அரேபிய முஸ்லிம்களைக் கண்டதும் அப்பகுதியில் வாழ்ந்த தமிழ் மக்கள் திரண்டு வந்து அன்புக்கரம் நீட்டி ஆதரிக்கின்றனர். காலகதியில் தமக்குக் கரம் நீட்டிய தமிழினத்துப் பெண்களையே தம் தாரங்களாக ஏற்ற முஸ்லிம்கள் அந்த மண்ணின் ‘மாப்பிள்ளை’ ஆகின்றனர்.

இதேபோன்று இன்னும் பல கப்பல்கள் இலங்கைத் தீவின் பாபரீன் (பேருவளை) ஜம்புக்கோளம் (யாழ்ப்பாணம்) கோகர்ணம் (திருக்கோணமலை) மாந்தை (மன்னார்) ஆகிய கரையோரப் பிரதேசங்களை வந்து சேர்கின்றன.

பேருவளைக் கடற்கரையில் கப்பலில் இருந்து இறங்கிய சற்று வித்தியாசமான முகத் தோற்றத்தையுடைய இனத்தாரைக் கண்ட சிங்கள மக்கள் யார் இவர்கள் என்று தமக்குள் வியந்தவர்களாய் ஒதுங்கி அப்பால் நகர்கின்றனர். இலங்கையின் உட்பிரதேசங்களில் விவசாயத்தில் ஈடுபட்டுக் கொண்டு தாழும் தம்பாடும் என்று வாழும் சிங்கள மக்கள் அராபிய முஸ்லிம்களை அதிசயமாகப் பார்த்ததில் ஆச்சரியம் இல்லைத்தான்.

ஆனால், இலங்கையின் வட்டால் ‘நாகதேசம்’ எனும் பேரில் ஒரு இராச்சியத்தை ஆண்டு கொண்டு தென்னிலங்கையிலும் மிகுந்த செல்வாக்கோடு விளங்கும் மலபாரிகள் என்னும் தமிழர்கள் கடல் வாணிபத்தில் தமக்கு அறிமுகமான முஸ்லிம்களை இன் முகத்தோடு வரவேற்றி அளவளாவி தம் வீடுகளுக்கு விருந்தினர் களாக அழைத்துச் செல்கின்றனர். தமிழர்களின் நட்பின் ஆழமும்

விருந்தோம்பும் பண்பும் தமிழின் கவையும் முஸ்லிம்களின் நெஞ்சை தன்ஜெனனக் குளிரச் செய்கின்றன.

அரேபியாவில் இருந்து வந்த இந்தப் புதிய இனத்தினர் தமிழர்க்கு 'சம்பன்காரர்' மட்டுமன்றி சம்பந்தியா கவும் ஆகின்றனர். இது இலங்கை வரலாற்றில் ஒரு புதிய அத்தியாயத்தையே எழுதி விடுகின்றது.

காலம் எனும் காட்டாறு வேகமாகப் பாய்கின்றது... கடல் வாணிபத்தில் முஸ்லிம்களின் கை ஒங்குகின்றது. அவர்களின் கப்பல்கள் எகிப்து, அரேபியா, பாரசீகம், மொசபத்தேமியா, தென்னிந்தியா, மலாக்கா, சுமாத்திரா, யாவா, சீனா முதலான நாடுகளின் கரைகளையெல்லாம் அனந்து வருகின்றன.

இலங்கைத் தீவின் புகழ் பெற்ற முத்துக்கள், மாணிக் கங்கள், இரத்தினங்கள் முதலான விலை மதிப்பிடற்கரிய பொருட்களை ஏற்றிச் செல்லும் அக்கப்பல்களில் ஏலம், கறுவா, சாதிக்காய், சந்தனம் ஆகிய பொருட்களின் வாசம் காற்றில் கலந்து எங்கும் கமகமக்கின்றது.

முஸ்லிம்களின் கடல் வாணிபம் பேருவளையைச் செல்வச் செழிப்பு மிகக் பட்டினமாக்கி விடுகின்றது. அங்காடிகளெல்லாம் குவிந்திருக்கும் அரும் பெரும் பொருட்களோடு சீனப்பட்டும் அலங்காரச் சின்னமாக ஒளிர்விடுகின்றது.

சிங்கள மொழியில் எழுந்த 'கோக்கில சந்தேசய்' 'பெரவி சந்தேசய்' 'திலைரசந்தேசய்' ஆகிய இலக்கியங்கள் பேருவளையின் இந்தச் செல்வச் செழிப்பை அழிய சித்திரமாகவே தீட்டி விடுகின்றன.

வாணிபம் முஸ்லிம்களின் வாழ்க்கையையும் வானளாவ உயர்த்தி விடுகின்றது. மனைகள் எல்லாம் மானிகைகளாக விளங்குகின்றன. அவற்றில் தமிழ்த்தாய்க்கும் முஸ்லிம் தந்தைக் கும் பிறந்த மழலைகள் சிந்தும் தமிழ் மதுரமாக இனிக்கின்றது.

பேருவளையின் செல்வச் செழிப்பு - காயல் பட்டினத்தைக் காந்தமாக இழுத்தெடுக்கின்றது. கூடவே துணி நெய்தல், பெட்டி, பாய் இழைக்கும் கைப்பணியையும் காயல் இங்கே கொண்டு வந்து சேர்க்கின்றது.

ஆயிரத்து இருநூறு ஆண்டு கஞக்கு முன்பு இலங்கை மண்ணில் குடியேறிய தமினித்தவரின் வரலாற்றில் ஆழந்திருந்த மரிக்காரை பேருவளை துறைமுகத்தில் கேட்ட பெருத்த ஆராவாரம் திரும்பிப் பார்க்கச் செய்கின்றது. அங்கே..... இந்தத் தேசத்தின் ஈடில்லாப் பொருட்களைக் குவியல் குவியலாக ஏற்றிக்கொண்டு கப்பல்கள் தம் கடல் பயணத்தை ஆரம்பிக்கத் தயாராகின்றன.

நாகதேசம்

நீண்ட நெடுங்காலமாக நாகதேசத்தில் நிலைத்திருந்த சிங்கள ஆதிக்கத்தை நிர்மூலமாக்கி விட்ட கலிங்க வம்சத்தவனும், வீரசைவனுமான உக்கிர சிங்கன் அந்தத் தேசத்தின் அரசனாக மகுடம் தரித்துக் கொண்ட பெருமித்தில், அவனது தலைநகரம் கதிரமலையில் பட்டொளி வீசிப் பறந்து கொண்டிருக்கும் அரவக் கொடி, 'நாங்கள் ஒரு சுதந்திர தேசம்' என்று உலகிற் கெல்லாம் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறது.

வரலாற்றுச் சிறப்பு மிக்க தனது வெற்றியின் அடையாளமாக வான்தோயப் பறந்து கொண்டிருந்த அரவக் கொடியைக் கண் குளிரிப் பார்த்து நின்ற உக்கிரசிங்கனின் உள்ளும் நாகர் என்னும் நாகரிகம் அடைந்த தமிழ் மக்களின் பூர்வீக வரலாற்றேட்டின் சில பக்கங்களில் அப்படியே பதிந்து விடுகின்றது.

பழம் பெருமை மிக்க பாரத பூமியின் தென்புலத்தில் இந்து சமுத்திரத்தின் ஆர்ப்பரியின் மத்தியில் எவ்வித அச்சமுமின்றி எழுந்து நிற்கின்றது ஈழம் எனும் சிறுதீவு பல்லாயிரம் யுகங்களுக்கு முற்பட்ட மயோசின் காலத்தில் கடல் வாய்ப்பட்ட குமரிக் கண்டத்தின் ஒரு சிறு துணிக்கையாகத் தோன்றும் இந்தச் சின்னஞ் சிறிய தீவின் வடபால் மணிபல்லவத்தை மையமாகக் கொண்டு அமைந்திருக்கும் நாக தேசத் தின் மகாதித் த, ஐம் புக் கோளம் என் னும் துறைமுகங்களில், அயல் தேசங்களின் வணிகக் கப்பல்கள் ஒன்று கூடுவதால் எழும் ஒசை இந்து மகா சமுத்திரத் தின் பேரராலியையும் அப்படியே தன்னுள் ஜீனித்துப் போடு கின்றது.

பண்டையத் தேசங்களான சீனம், கிரேக்கம், உரோம், மகதம் ஆகியவற்றைச் சேர்ந்த அந்த நாவாய்கள், தாமிரப் பொருளோடு வேறு பல வணிகப் பொருட்களையும் ஏற்றி வந்து துறைமுகத்தில் இரக்கி விட்டு நாகதேசத்தின் முத்துக்கள் இரத்தினங்கள், சங்குவளையல்கள், யானைத் தந்தங்கள், கார்ஜேனலியன் மணிகள், மான் கொம்புகள் என்பவற்றோடு தம் தாயகம் ஞாக்கி நகருகின்றன.

காலையிலும், மாலையிலும் அவ்விரு பெருந் துறைமுகங்களில் நிகழும் இந்தக் கண்கொள்ளாக் காட்சியைத் தன் கற்பனைக் கண்முன் கொண்டு வந்து நிறுத்திக் களிப்படைந்த உக்கிரசிங்கன் மனம், இன்னுமொரு முக்கிய நிகழ்வில் தோய்ந்து போகின்றது.

வட இந்தியாவின் சிங்கபூர் என்ற நாட்டின் இளவரசன் விஜயன் தனது தோழர்கள் எழுநாறு பேரோடு ஈழத்தின் தெற்கில் தாமிரபரணியில் வந்திறங்கி அப்பிரதேசத்தின் இயக்கர் இனத் தலைவி குவேனியை சிறிஸ்வத்து நகரில் திருமணம் செய்து இயக்கர்களின் அரசனாவதற்கு முன் பே நாகதேசத் தின் அரியணையில் மகோதரன் என்னும் மன்னன் அமர்ந்திருந்த பெருங் கற்காலம் அது!

ஒருநாள்... மன்னன் மகோதரனுக்கும் அவன் மகனும், கந்தமாதனத்தின் அரசனுமான குலோதரனுக்குமிடையே ஒர் இரத்தின் சிம்மாசத்தின் பொருட்டு ஒரு பெரும் மோதல் ஏற்பட்டு விடுகின்றது.

தம் இனத்தைச் சேர்ந்த நாக அரசர்களிடையே தோன்றிய இந்தத் தகாத பிணக்குகளைக் கேள்வியற்ற புத்தர் பெருமான், மகதத் தின் தலைநகரம் பாடவிபுரத்தில் தான் ஆற்றிக் கொண்டிருந்த தர்மபோதனைகளை நிறுத்திவிட்டு, விரைந்து மனிபல்லவம் வந்து சேர்கின்றார். சண்டை நின்று சமாதானம் பிறக்கின்றது. மன்னர்கள் இருவரும் மனமுவந்து, பூசலுக்குக் காரணமான இரத்தின் சிம்மாசனத்தைப் புத்த பெருமானின் பாத கமலங்களில் வைத்துப் பணிகின்றனர்.

புத்தரின் தர்மபோதனை, நாகர்களின் பூமியில் நல்ல பலன் தருகின்றது. சிந்து வெளி மக்கள் போல சிவவணக்கத்தையும், நாகவழிபாட்டையும் கைக்கொண்டிருந்த அம்மக்களில் அநேகர், பெளத்த நெறியைத் தழுவுகின்றனர். இது போல ஈழத்தின் தென்பால் அமைந்திருந்த கல்யாணி இராச்சியத்தின் நாக மன்னன் மணியக்கியனும், தனது புராதன வழிபாட்டைப் புறம் தள்ளிவிட்டு ‘புத்தம் சரணம் கச்சாயி’ சொல்லத் தொடங்குகின்றான். இந்த மதமாற்றம் வட இந்தியாவின் சாம்ராட் அசோகன் காலத்தில் ஈழத்தின் மன்னனாக விளங்கிய தேவநம்பிய தீசன் ஆட்சியில் இன்னும் அதிகமாகின்றது. பெளத்தத்தின் இப்பெரும் செல்வாக்கை நாகதேசத்தின் கிழக்கிலும், மேற்கிலும் எழுந்த ஸாலிப்பத விகாரை திஸ்ஸ விகாரை ஆகியன வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டுகின்றன.

நாகர்களின் தொன்மையிகு வரலாற்றைத் தனது உள்ளத் தில் நிறுத்தி, அதில் மீண்டும் மீண்டும் தோய்ந்தெழுந்த உக்கிரசிங்கன் அந்தச் சிவபூமியில் பெளத்தம் அடைந்து வரும் தூரித வளர்ச்சியை எண்ணிப் பார்த்த போது அவனது மனத்தில் ஒரு வித வெறுப்பும், சினமும் ஏற்படவே அந்தப்பூரம் திரும்புகிறான். அச்சமயம் அவனது தலைமை அமைச்சர் ஒடோடி வந்து அவனது காதில் ஒரு செய்தியைக் கூறுகின்றார். அது கேட்ட அரசனின் முகம் அக்கினிக் குண்டமாகின்றது. வாயில் இருந்து ஒர் ஆணை பிறக்கின்றது.

அடுத்தகணம்... தீர்த்த யாத்திரை மேற்கொண்டு நாகதேசம் வந்த சோழநாட்டு இளவரசி மாருதப்பூரவல்லி ஒரு கைதியாக அரசன் முன் கொண்டு வந்து நிறுத்தப்படுகின்றாள். உக்கிரசிங்கன் கண்கள் இளவரசியின் உச்சி முதல் உள்ளங்கால் வரை ஊடுரு வகின்றன.

மாருதப்பூரவல்லி மகா அழகி. அந்த அபூர்வ அழகு நாக நாட்டு மன்னன் உக்கிரசிங்கனை அவனது அடிமையாக்கு கின்றது... சோழ இளவரசி நாகநாட்டுச் சிம்மாசனத்தின் சொந்தக்காரியாகின்றாள்.

மத்தளம் முழங்க, வரிசங்கம் ஊது உக்கிரசிங்கன் சோழ இளவரசியின் கைத்தலம் பற்றும் அந்த இனிய காட்சியைக் கண்டு மகிழ நாகதேசம் மட்டுமன்றி, தாமிரபரணியும் கதிரமலையில் கூடுகின்றது.

மனம் கவர்ந்த மங்கை நல்லாளுக்கு மாலை சூட்டிய உக்கிரசிங்கனின் கவலை இப்போது தனது தேசத்தின் பழம் பெருமையை மீட்டெடுக்கும் பணியின் பக்கம் திரும்புகின்றது. அதனைப் புரிந்து கொண்ட மாருதப்பூரவல்லியின் விருப்பத்திற் கிணங்க, மாவிட்டபூரத்தில் கந்தனுக்கு ஒரு கோயில் எழுப்பப் படுகின்றது. நகுலேஸ்வரம் புதுப்பிக்கப்படுகின்றது... இந்தியாவில் இருந்து கொண்டுவரப்பட்ட விக்கிரகங்கள் ஆலூயங்களில் பிரதிஸ்டை செய்யப்படுகின்றன. காசிப் பிராமணர்களும் பெரிய மனத்துளார் அந்தனைர்களும் வரவழைக்கப்பட்டு நாகதேசத்தின் குறிப்பிடப்பட்ட பகுதிகளில் குடியேற்றப்படுகின்றனர். உக்கிர சிங்கனின் இந்தச் சிவப்பணிக்கு தமிழகத்தின் பல்லவர் காலச் சூழல் பெரும் உந்து சக்தியாக அமைகின்றது.

நாகர்களின் புராதன கலாசாரப் பாரம்பரியங்களை மீட்டெடுத்து அவர்கள் தேசத்திற்கு ஒரு புதுப்பொலிவைத் தரும் பெரும் பணியில் உக்கிரசிங்கன் ஈடுபட்டிருந்தாலும் தமிழ்ப்

பெளாத்தத்தின் பெரும் ஆதிக்கத்திட்குப்பட்டுவிட்ட தனது தலைநகரில் இருந்து அரசாள்வதை அவன் அடியோடு வெறுக்கின்றான். அதனால் நாகதேசத்திற்குப் புதியதொரு தலைநகரை அமைக்கும் நோக்கோடு அவன் வன்னிப்பிரதேசத்தில் திக் விஜயம் மேற் கொள்கின்றான்.

அதன் விளைவு.... அப்பிரதேசத்தில் அலைகடல் பாயும் ஓர் அழகிய நெய்தல் சூழலில் ‘பொங்கொலி நீர்ச்சிங்கை நகர்’ பிரமாண்டமான கோட்டை கொத்தளங்களோடு அமைகின்றது. அகழி ஆறு என அசைகிறது.

நாகதேசத்தின் புதிய சிங்கை நகரின் அத்தாணி மண்டபத்தில் அமர்ந்து அரசோக்கும் உக்கிரசிங்கன் முன் வன்னிப்பிரதேசத்தின் ஏழு குறுநில அரசர்களும் கப்பம் செலுத்தி காலடி பணிகின்றனர்.

யாழ்ப்பாண மன்னன் சங்கிலியன்

யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் சுதந்திரத் தமிழ் அரசில் உருவாகியிருக்கும் வாரிசுரிமைப் போட்டி குடிமக்களைப் பெரும் கவலைக்குள் தள்ளிவிடுகின்றது. மக்களின் இந்தக் கவலையைப் பகிர்ந்து கொள்வது போல கோட்டையில் உயரப் பறந்து கொண்டிருந்த நந்திக் கொடி கம்பத்தோடு கட்டுண்டு கிடக்கிறது.

இது போன்று ஒரு வாரிசுரிமைப் போட்டி தமிழகத்தின் பாண்டிய அரசு குடும்பத்தில் ஏற்பட்டமையை ஒரு நல்வாய்ப்பாகப் பயன்படுத்திய மாலிக்கபூர் என்னும் மூஸ்லிம் படைத் தளபதி மதுரையை ஆறுலைத்தும், அக்கினிக்கு உணவாக்கியும் ஆடிய ஊழித் தாண்டவத்தை நன்கறிந்திருந்த யாழ்ப்பாணப் பெருங்குடி மக்கள் அப்படியொரு அவலம் தங்களுக்கு நேர்ந்து விடக் கூடாதென்று நல்லைக் கந்தனை நெஞ்சுகருக வேண்டிக் கொள்கின்றனர்.

வயோதிப தசையை அடைந்து விட்ட தன் தந்தை சிங்கைப் பரராசகேரனால் கட்டிக் காக்கப்பட்ட சுதந்திரத் தமிழ் அரசை, பாட்டன் கனககுரிய சிங்கை ஆரியன், சம்புமல் குமரயாவிடம் பறி கொடுத்தது போல அந்நியர் எவ்ரிடத்திலும் இனி இழந்து விடுவதில்லையென்று தனக்குள் ஒரு பெரிய சபதமே செய்து கொண்ட பரராசகேரனின் இளைய மைந்தன் சங்கிலி ஆரியனையைக் கைப் பற்றும் ஒரே நோக்கில் தனது அரசியல் குழ்ச்சி வலையை மிகுந்த சாதுரியத்தோடு பின்னலானான்.

மன்னன் பரராசகேரனின் அந்தப் புரத்து ஆசை நாயகிகளில் ஒருத்தியான மணவக்குடியில் பிறந்த மங்கத்தம்மாளின் ஒரே மகன்

சங்கிலி பின்னிய சூழ்சிவலையில் அவனது தமையன்மார் சிங்கபாகுவும், பண்டாரமும் அகப்பட்டு அழிந்து போகின்றனர்.

அதன்பின், இன்னுமொரு தமையன் பரநிருப சிங்கன் கண்டி அரசனின் பட்டத்து ராணிக்கு வைத்தியம் பார்க்கச் சென்றமையை ஒரு நல்ல சந்தர்ப்பமாகக் கருதிய சங்கிலி, யாழ்ப்பாண சுதந்திரத் தமிழ் அரசின் மன்னாகத் தன்னைப் பிரகடனம் செய்து கொள்கிறான்.

சங்கிலியின் இந்தச்சதி, கண்டியிலிருந்து திரும்பிய முடிக்குரிய இளவரசன் பரநிருபசிங்கனை அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்குகிறது. இப்படி ஒரு நிலையை நன்கு எதிர்பார்த்திருந்த சங்கிலி, தனக்கே உரிய சாமர்த்தியத்தைச் சரியான விதத்தில் பயன்படுத்தித் தமையனோடு சமாதானம் செய்து கொண்டதோடு, அவனைத் தன் தலைமை அமைச்சனாகவும் நியமனம் செய்கின்றான்.

தங்கள் இராச் சியத் தில் தோன் றிய வாரிசரிமைப் போட்டியினால் விரக்தியும் வெறுப்பும் அடைந்திருந்த யாழ்ப்பாணத் தமிழ்மக்கள் அப்போட்டி ஏதோ ஒரு விதத்தில் முடிவுற்றது கண்டு நிம்மதிப் பெருமூச்சு விடுகின்றனர். இதனைப் புரிந்து கொண்டது போல கம்பத்தில் கட்டப்பட்டிருந்த நந்திக்கொடி மீண்டும் காற்றில் அசையத் தொடங்குகிறது.

ஒரு அரசனுக்கே உரிய சூர்ந்தமதியும் சூழ்சித்திறனும் பெற்றிருந்த சங்கிலி, யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் மன்னானானதும் இதுவரை காலமும் தனது தேசத்தில் வேண்டுமென்று குழப்பத்தை உண்டாக்கிக் கொண்டிருந்தன சிங்கள மக்களை நாட்டை விட்டேகுமாறு ஆணை பிறப்பிக்கின்றான். யாழ்ப்பாணம், தமிழரின் சுதந்திர பூமியாகிறது.

தனது தலைமை அமைச்சனாக பரநிருப சிங்கன் விளாங்கினாலும் முடிக்குரிய இளவரசன் அவன் என்பதால் மக்களின் ஆதரவும் அனுதாபமும் அவன் பக்கம் இருப்பதை நன்கு புரிந்து கொண்ட சங்கிலி மக்களைத் தன் பக்கம் திருப்பும் வண்ணம் பல்வேறு காரியங்களை மேற்கொள்ளலானான்.

உள் நாட்டுப் பிரச்சனைகளில் சங்கிலி தனது கவனத்தைத் திருப்பிக் கொண்டிருந்த இந்தச் சமயத்தில் தான் போர்த்துக்கீசப் படை ஒன்று குபாநாட்டின் நெடுந்தீவில் வந்து இறங்குகிறது. மாட்டின் அல்போன்சா என்பவனின் தலைமையில் எழுந்த அந்தப் படை எடுப்பை எதிர்பாராத சங்கிலி சுற்று அதிர்ந்து போனாலும், தன்னை

இடனடியாகச் சமாளித்துக் கொண்டு வியாபாரம் செய்ய வந்தவர்களை ஒரு வியாபாரியாகவே சந்திக்க விரும்பினான்.

சங்கிலியின் அந்த ‘வியாபாரம்’ ஒரு பெரும் திரவியமாகவே அவனிடமிருந்து போர்த்துக்கீசருக்குக் கைமாறுகிறது. திரவியத்தைப் பெற்றுக் கொண்டதனால் மிகுந்த திருப்தி அடைந்த அந்நியப்படை அடுத்த கணமே கப்பலேறியதைக் கண்ட யாழ்ப்பாணத்து மக்கள் அரசனின் இராசதந்திரம் வென்றதாகக் குதூகலிக்கின்றனர்.

இக் குதூகலத்தின் மத்தியில் நாட்டின் ஆட்சியைக் கைப்பற்றுவதற்காகப் பரநிருப சிங்கன் போர்த்துக்கீசரின் உதவியை நாடனான் என்று கேள்வியற்ற மக்கள் திகைத்துப் போகின்றனர்.

பாண்டிய நாட்டு அரசரிமைப் போட்டியில் இளவரசர்களின் ஒருவன் மாலிக்கப்பூரை உதவிக்கழைமுத்ததால் அந்நாடு மயான மானதை மீண்டும் நினைவு கூற்றாத தமிழ் மக்கள் அப்படி ஒரு பேரிடி தங்கள் இராச்சியத்தின் மீதும் வீழ்ந்து விடக் கூடாதென்று நல்லைக் கந்தனிடமே வேண்டுகின்றனர்.

தமையனின் துரோகத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ள முடியாத சங்கிலி பொங்கி எழுகிறான். உறையில் இருந்த வாளை அவன் கைகள் உருவுகின்றன.

மன்னன் மட்டுமன்றி நாடு முழுவதுமே தனக்கு எதிராகத் திரண்டெழுந்ததைக் கண்ட பரநிருப சிங்கன் வேறு வழியின்றி போர்த்துக்கீசரை நாடி ஒடுகிறான். கோவா அவனைக் கை நீட்டி ஏற்றுக் கொள்கிறது.

பரப்பான இந்தச் சூழ்நிலையில் ஆடி, ஆவணி மாதங்கள் வேகமாகவே வந்து சேர்கின்றன. நல்லூர்க் கந்தனின் திருவிழா ஆரம்பமாகும் முதுவேணில் காலம் அது. கோட்டை மன்னன் ஆறாம் பராக்கிரமபாகுவின் காலத்தில் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தில் அரச செய்த மீர்சங்க போதி புவனேங்கபாகுவால், மீளக் கட்டி எழுப்பப்பட்ட நல்லூர்க் கோயில் திருவிழாவிற்காக யாழ்ப்பாணம் முழுவதுமே தன்னை அலங்கரித்துக் கொள்கின்றது.

இருபத்தைந்து நாட்கள் தொடர்ந்து நடைபெறும் அத்திருவிழாவிற்காக கோயிலைக் குற்றிக் கட்டப்பட்ட தோரணங்கள், வண்ண வளைவுகள், தாகம் தீர்க்கும் தண்ணீர்ப் பந்தல்கள் நல்லூர் முழுவதையுமே பரவசத்தில் ஆழ்த்துகின்றன.

கற்புர வெளிச் சத்திலும், நறுமணத்திலும் மூழ்கிக் கொண்டிருக்கும் கந்தன் கோட்டத்தைச் சுற்றி இடம் பெறும் அங்கைப் பிரதட்சணம், காவடி ஆட்டம், சுவாமி வீதி உலா, பக்தர்களின்

அரோகரா முழுக்கம். யாழ்ப்பாண இராச்சியம் முழுவதையுமே ஒரு கைவத் திருத்தலமாக ஆக்கிக் காட்டுகின்றன.

மக்களோடு மக்களாக நல்லூர்க் கந்தனை வழிபட வந்த மன்னவன் சங்கிலியனை இன்னுமொரு விழாக் காண மக்கள் அழைத்துச் செல்கின்றனர். ஆலயத்தின் ஒரு பக்கமாக சிறப் வேலைப்பாடுகளோடு அழகுற அமைக்கப்பட்டிருந்த வசந்த மண்டபத்தில் தேவதாசிகள் நாட்டியக் கலை விருந்தை மக்களோடு சேர்ந்து மன்னனும் அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

இந்தக் குதாகலத்தில் இருந்து யாழ்ப்பாணம் இன்னும் விடுபடாத நிலையில் மீண்டும் ஒரு போர்த்துக்கீச்ப்படை, கொள்ள்தாந்தின் என்பவன் தலைமையில் எழுபத்தேழு கப்பல்களுடன் கரை ஊரில் தரை இறங்குகிறது.

போர்த்துக்கீசரின் இந்த முற்றுகையை ஓரளவு எதிர்பார்த் திருந்த சங்கிலியனின் மறவர்ப்படை அப்படையை எதிர்த்துப் போராடுகின்றது. ஆனாலும் பீரங்கிப்படையை எதிர்த்து நிற்க முடியாத தழிழ்ர்சேனை பின்வாங்குகிறது. அரசன் கோப்பாய்க்குத் தப்பிச் செல்கின்றான்.

நல்லூர் இராசதானி போர்த்துக்கீசர் வசம் ஆகின்றது. மாவிக்கபூர் பாணியில் அரண்மனைப் பொருட்கள் கொள்ளையடிக் கப்படுகின்றன. இராணியும் அங்கிருந்த பெண்களும் கைது செய்யப்படுகின்றனர்.

தங்கள் தேசத்திற்கு விளைந்த இழிவை யாழ்ப்பாணத் தமிழ்ப் பெருமக்களால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. குங்குமப் பொட்டும், மாங்கல்யமும் அணிந்த குலமாது போல் திகழ்ந்த தமிழ் இராச்சியம் கைம் பெண் கோலம் பூண்டதைக் கண்ட அவர்கள் கண்ணீர் வடிக்கின்றனர். யாழ்ப்பாணம் சோகமயமாகின்றது.

மன்னன் சங்கிலியன் கோப்பாய்க்குத் தப்பிச் சென்ற செய்தி, போர்த்துக்கீச்ப்படைக்குக் கிடைக்கின்றது. அவர்கள் மோப்பம் பிடிக்கும் நாயாகின்றனர். ஆனால் அரசனோ எதிரிகள் கண்ணில் மண்ணைத் தூவி விட்டு பக்சிலைப் பள்ளிக்குச் சென்றுவிடுகிறான்.

பக்சிலைப்பள்ளியில் மறைந்திருந்த சங்கிலியன் யாழ்ப்பாண இராச்சியம் முழுவதையுமே பகைவர்களை அழித்தொழிக்கும் பாசறையாக ஆக்கும் பணியில் தீவிரமாக ஈடுபடுகின்றான். அவன் பின்னால் மக்கள் படை அணிவகுத்து நிற்கின்றது.

கந்தளாய்

ஸ்ரீ ஒரு காலம்

ரந்தளாய்க்குளம் முழுவதும் செந்தாமரைகளால் அலங்கரிக்கப்படும் இளங்காலைப் பொழுது அது. கண்கொள்ளா இந்தக் காட்சியைக் கண்டு களிக்க கருவண்டுகளும், பொன்வண்டுகளும் வரிசை வரிசையாக வருகின்றன. அம்புதமான இந்த அழகால் கவரப்பட்ட பறவை இளங்கள் தமக்குள்ளே ஏதேதோ பேசி மகிழ்கின்றன. காற்றின் உரசலால் கமலமங்கையின் முகங்கள் நாணி இன்னும் அதிகமாகச் சிவந்து போகின்றன.

தமிழினத்திற்கே பெருமை தரும் சோழர்கால கலை வண்ணத்தோடு கந்தளாய் ராஜாஜாஜ சதுர் வேதிமங்கலம் என்னும் பிரம்ம தேயத்தில் கம்பீரத்தோடு தலைநிமிர்ந்து நிற்கின்றது சோழன் இலங்கேள்வரனின் அரண்மனை. அண்ணாந்தே பார்க்க வேண்டிய அலங்காரமான அந்த மாளிகையின் உப்பரிகையில் நின்றவாறே கந்தளாய்க்குளத்தின் கண் னுக்கினிய காட்சியை நன்கு உற்றப்பார்த்து ரசித்துக் கொண்டிருக்கும் முதலாம் இராஜேஞ்சிரனின் குமாரர்களில் ஒருவனான இலங்கேள்வரனின் கவனத்தைத் தென்கைலாசம் என்று போற்றப்படும் சிவன் கோயிலில் இருந்து காற்றில் கலந்து வரும் தேவாரங்கள் தம் பக்கம் இழுத்துக் கொள்கின்றன.

காலைப் பொழுதில் காதினை மட்டுமன்றி இதயத் தையும் இனிக்கச் செய்யும் அந்தத் தெய்வீகப் பாடல்களில் ஒன்று இந்த நாட்டில் சிங்கள இனம் தோன்றுவதற்கு முன்பே பெரும் சிறப்போடு விளங்கிய திருக்கோணேள்வரனைப் போற்றி திருஞானசம்பந்த ரால் பாடப்பட்டது என்னும் வரலாற்றுண்மையை நினைவு சூர்ந்த சோழன்-அதனால் உணர்ச்சிவசப்பட்டவனாய் சற்று உரத்தகுரவில் அப்பாடலைப் பாடுகிறான். அவனது உடலின் ஓவ்வொரு உரோம மும் நிமிர்ந்து நிற்கின்றது.

கந்தளாயின் தென் கைலாசத்தைப் போல் அங்குள்ள ஏனைய சிவாலயங்களிலும் முத்தங்கை என்னும் அம்மன் கோயிலிலும் பக்தர்கள் நிரம்பி வழிகின்றனர். அப்போது அங்கு

அவர்கள் ஏற்றும் கற்புர ஒளியும், பூசும் சந்தனக்குழம்பும், ஏரிக்கும் அகில் புதையும் கோயில் கஞக்குள் மட்டுமென்றி அவற்றைச் சூழ்ந்துள்ள பிரதேசங்களிலும் இனிய சுக்த்தை அள்ளி நிரப்புகின்றன.

இதுபோன்று, கந்தளாயில் எழுந்து நிற்கும் ராஜராஜப் பெரும்பள்ளி என்னும் பெளத்த வணக்கஸ்தலத்தில் தமிழ்ப் பெளத்தர்கள் பூசௌரிந்து ஒளி விளாக்கேற்றுவதைக் கவனித்த சோழ இலங்கேஸ்வரன் தனது பாட்டன் முதலாம் ராஜராஜ சோழனின் காலத்தில் இருந்து கட்டிக்காக்கப்பட்டு வரும் சமயப் பொதுமையை எண்ணி இறும்புதெய்துகின்றான்.

அழகையும் வீரத்தையும் தெய்வமாகப் போற்றி உலகிய லுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து வாழுந்த சங்ககாலத் தமிழர் வழிவந்த இன்றையத் தமிழர் இப்படியொரு சமயப் பொதுமையோடு வாழ்வதையிட்டு ஆச்சரியப்படாத சோழன் தனது ஆட்சியிலும் இப்பண்பாட்டைக் கட்டி வளர்க்க வேண்டுமென்று உறுதி எடுத்துக் கொள்கின்றான்.

அரண்மனையின் அரமி யத்தில் நின்றவாறு நீண்ட சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்த இலங்கேஸ்வரனிடம் கந்தளாயிப் பெருங்குறிப் பெருமக்கள் சபைத் தலைவர் தரிசிக்க வந்திருக்கும் செய்தி சொல்லப்பட அவன் மெல்ல அத்தாணி மண்டபம் நோக்கி நடக்கின்றான்.

அது - சோழன் இலங்கேஸ்வரன் அரியனையில் அமர்ந்து பத்தாவது ஆண்டு நிறைவேறும் வேளை... மாசிமாதத்துப் பூர்வப்பட்சத்து துவாதசியான செவ்வாய்க்கிழமையும் ஆயிலிய நட்சத்திரமும் கூடிவரும் தினாம்..

மகிழ்ச்சி நிறைந்த இந்த நல்ல நாளின் நினைவாக மச்சகேஸ்வரம் என்று அழைக்கப்படும் திருக்கோணைஸ்வரத்தின் மூலஸ்தானத்தையும் மற்றுமொரு சிவன்கோயிலையும் புதுப்பிக்கும் நோக்கத்தோடு அங்கு வருகை தந்த பெருங்குறிப் பெருமக்கள் சபைத்தலைவர் தங்கள் விருப்பத்தை அரசன் முன் தாழ்வாக தெரியப்படுத்துகின்றார்.

சபைத்தலைவரின் வேண்டுகோஞக்குச் செவிமடுத்த சங்கவர்மன், உடையார் என்றெல்லாம் வர்ணிக்கப்படும் இலங்கேஸ்வரன், உடனடியாகவே அதனை ஏற்றுக் கொள்கின்றான். அத்தோடு தனது விவசாய நடவடிக்கைகளை விஸ்தரிப்பதற்காக கந்தளாய்க்குளத்தின் விக்கிரம சோழவாய்க்கால் வாசதேவ

வாய்க்கால், ஆகிய இரண்டையும் புதுப்பிக்கும் பணியை மேற் கொள்ளும்படி ஆணை பிறப்பிக்கின்றான்.

அன்றிரவு... சோழன் இலங்கேஸ்வரனின் பத்தாண்டு கால ஆளுகையை வாழ்த்திப் பாராட்டும் வண்ணம், கந்தளாயில் மாபெரும் கலைநிகழ்வு ஒன்று நடைபெறுகின்றது. கந்தளாய் மக்கள் மட்டு மன்றி, பதவியா, திருகோணமலை, வளநாட்டைச் சேர்ந்த சைவ, பெளத்த தமிழ்மக்கள் அணி அணியாகக் கலை நிகழ்வு நடைபெறும் மகாமண்டபத்தை நோக்கி நகர்கின்றனர்... அருந் தமிழ்க்கலை களை அரங்கேற்றம் செய்வதற்காக சோழன் இலங்கேஸ்வரனால் கந்தளாயில் அமைக்கப்பட்ட அந்த மகா மண்டபத்தின் முன்வாயிலின் மேலே அசையும் சோழர் கொடி, இது தமிழர் தேசமென்று சொல்லிக் கொண்டிருக்க மக்கள் கடல் மகா மண்டபத்தினுள் பிரவேசிக்கின்றது.

அந்தச் சைவ, பெளத்தத் தமிழ்க் கடலில் திருகோணமலை, பதவியா, கந்தளாய் ஆகிய நகரங் களை செல்வத்தால் அலங்கரித்துக் கொண்டிருக்கும் நான்கு நாட்டுத் தமிழர், நாளாதேசி, ஐந்நாற்றுவர், அய்யாவெளாளே, வளஞ்செயர், செட்டிமார்கள் எனும் வணிக கணத் தாரோடு புரோகிதர், அந்தணர், கம்மாளர், வாத்தியக்காரர் என்போ ரும் சங்கமாகின்றனர்.

இந்தச் சங்கமம் சோழன் இலங்கேஸ்வரன் உள்ளத்தில் பேரின்ப அலையை எழுப்புகின்றது.

முத்துக்கல்

காவலி கங்கையின் அரவணைப்புத் தந்த சுகம் முத்துக்கல் கிராமத்தின் ஒவ்வொரு அசைவிலும் தெரிகின் றது. காடுகளும் குன்றுகளும் காவல் செய்யும் அந்தக் கிராமத்தில் காற்றில் கலந்து வரும் மருதுநில வாசம் மனத்தை நிறைக்கின்றது.

இளாங்காலை நேரம்.... உதய கூரியனின் ஓளி அங்குள்ள ஒவ்வொரு குன்றிலும் பாறையிலும் பட்டு அவற்றை முத்துக்களாகப் பளிச்சிடச் செய்கின்றது. இந்த அற்புத்ததைக் கண்ணாரக் கண்டு அதிசயித்த நாச்சியம்மை இதனால் தான் இந்த ஊருக்கு முத்துக்கல் என்று பெயர் வந்ததோ என்று நினைந்தவளாய் கங்கையை நோக்கி ஓர் இளவரசி போல நடந்து வருகிறாள். இளமையின் அழகை யெல்லாம் தனது மேனியில் ஏந்தி நிற்கும் அந்த மாங்கையின் இடையில் குந்திக் கொண்டிருக்கும் குடமும் அவளுக்கு ஒரு தனி அழகையே தருகின்றது.

இடுப்பில் இருந்த குடத்தை இறக்கி, கங்கைக் கரையில் வைத்த நாச்சியம்மை, அந்த மணற்பறப்பில் மெல்ல அமர்ந்து கொள்கிறாள். மனத்தில் அவள் பிறந்த மண் முத்துக்கல் பற்றி முன்னோர் சொன்ன வரலாறு கங்கையின் அலைபோல மெதுவாக அசைகிறது. அதை மீட்டுப் பார்ப்பது அந்தச் சமயத்தில் அவளுக்குப் பெருமையாகவும் இருக்கிறது.

மட்டக்களப்புத் தமிழகத்தின் நுழைவாயிலான மன்னம்பிடியை அண்டிய ஒரு பழந்தமிழ்க் கிராமம் முத்துக்கல். பலநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு மட்டக்களப்பு மன்னன், அமரசேனனால், வீரமுத்து என்னும் வன்னிச்சிக்கு பரிசாகக் கொடுக்கப்பட்ட பூமி அது. இந்த உரிமையை மேலும் உறுதி செய்வது போல பிற்காலத்துச் சோழர்களும் மாகோனும்

தமிழகத்தில் இருந்து அழைத்து வந்த வன்னியரும், அரசர்களுக்கு மிகவும் நெருக்கமான அதே இனத்தைச் சேர்ந்த அடப்பர் சலுகத்தவரும் அந்தக் கிராமத்தில் குடியேறவே அது மறவா பூமியாகியது.

காலம் கறங்கு எனச் சமூல்கின்றது.... மகாவலி கங்கையை மையமாக வைத்து, தம்பன்கடவை, சொறிவில் (சுரிவில்) கல்லூர் முதலான ஊர்கள் உருவாகின்றன..... ஆனாலும், அந்தப் பிரதேசத்தில் கலந்து விட்ட சோழர் ஆட்சியின் கலை கலாசாரப் பாரம்பரியங்கள் அதை ஒரு தமிழ் நிலமாகவே அடையாளப்படுத்துகின்றன.

பிறந்த ஊரின் வரலாற்றில் மூழ் கியிருந்த நாச்சியம் மை மனத்தில் மன்னம் பிட்டி சிறீ சித்திவேலாயுதர் கோயில் திருவிழா நினைவுக்கு வருகின்றது. உடனே எழுந்து கங்கையில் நீராடிவிட்டு பக்கத்தில் இருந்த தாமரைக் குளத்தில் நீர் அள்ளிக் கொண்டு விரைந்து வீடு செல்கிறான்.

சின்னஞ்சிறு வயதிலேயே தன் தாயை இழுந்து விட்ட நாச்சி யம்மை அன்று வழக்கம் போல் தனது சின்னம்மாவுடன் கோயில் திருவிழாவுக்குச் சென்று வீடு திரும்பியபின் படுத்த படுக்கையாகி விட்டாள். எதிர்பாராத விதமாக நாச்சியம் மைக்கு ஏற்பட்ட வியாதியைக் கண்டு வீட்டார் கவலைப்பட்ட போது “ஊவரல்லாம் கொள்ளலை நோய் பரவுது....” என்ற அபாய ஒலி கேட்கின்றது. மக்கள் அலறி அடித்துக் கொண்டு கிழக்கே கதிரவெளி, பனிச்சங்கேணி, போதி ஓடை ஆகிய ஊர்களுக்கு இடம் பெயர்கின்றனர்.

முத்துக்கல்லில் கொள்ளலை நோய் பரவிய செய்தி அவ்வூரில் இருந்து பதினெண்ந்து மைல்களுக்கப்பால் உள்ள பனிச்சங்கேணியை அண்டிய ஒரு குக்கிராமத்தில் வாழுந்து கொண்டிருக்கும் அந்தோனிப் பிள்ளையின் காதில் விழுகின்றது. ஆயுள்வேத வைத்தியரான அவருக்கு அபோது என்ன தோன்றியதோ கொஞ்சம் கூடத் தாமதியாமல் தமது மருந்துப் பையை எடுத்துக் கொண்டு முன்பின் தெரியாத அந்த ஊருக்குப் புறப்படுகின்றார்.

வடமராட்சி வல்லவட்டித்துறையில் கப்பலோட்டிக் கரையார் வம்சத்தில் பிறந்த அந்தோனிப்பிள்ளை என்னும் அந்தோச்சியார், தமது பரம்பரைத் தொழிலான வியாபாரத்தின் பொருட்டு மட்டக்களப்பிற்கு வந்து அங்கேயே நிரந்தரப் பிரசையாகின்றார்.

திருமணமும் நடந்து குழந்தைகளும் பிறக்கின்றன. ஆனால், விதியின் விளையாட்டோ என்னவோ மனைவிக்கும் அவருக்குமிடையே உருவான பூசல் நிரந்தரப் பிரிவினெனக்கு வழிவகுக்கின்றது.

முற்கோபக்காரனான அந்தோனிப்பிள்ளை தனது மனைவியை விட்டுப் பிரிந்து, மட்டக்களப்பிற்கு வடக்கே உள்ள பனிச்சாஸ்கேணியை அண்டிய அந்தக் காட்டாந்த ஒரு சிறு பிரதேசத்தைச் சென்றபைகின்றார். அப்போது அங்கு வாழ்ந்து கொண்டிருந்த இரண்டு மூன்று பழந்தமிழ்க் குடிகளின் ஆதரவு அவருக்குக் கிடைக்கின்றது. அவர்களின் ஆதரவோடு ஆற்றாங்கரை ஓரமாகத் தமக்கு ஒரு சிறு குடிசையும் தாம் பக்தி சிரத்தையோடு வணங்கும் புனித இராயப்பருக்கு ஒரு குடிசை யும் அமைத்துக் கொண்டு, பக்கத்துக் கிராமங்களான கதிரவெளி, பனிச் சாஸ்கேணி ஆகிய ஊர்களுக்குச் சென்று வைத்தியத் தொழிலில் ஈடுபடு கின்றார்; மக்கள் அறிமுகம் கிடைக்கின்றது.

இந்நிலையில், வாகை மரங்கள் நிறைந்த தமது ஊருக்கு வாக்கரை என்று பெயரிட்டு அதனையே தமது சொந்தக் கிராமமாகக் கொள்கின்றார். அந்தோச்சியாரின் கடும் உழைப்பு அவருக்கு ஆடு, மாடு, காணி என பல்வேறு சொத்துக்களைத் தேடிக் கொடுக்கின்றது.

முத்துக்கல்லைச் சென்றபைந்த அந்தோனிப்பிள்ளையை அவர் ஒரு வைத்தியர் என்று அறிந்ததும், அவ்வூர் மக்கள் அன்போடு வரவேற்று உபசரிக்கின்றனர். கொள்ளை நோயால் பாதிக்கப்பட்ட அந்த ஊர் மக்களிடையே சஞ்சீவியாகவே அந்தோனிப்பிள்ளை காட்சி தருகின்றார். வியாதியில் வீழ்ந்த பலர் சுகம் பெறுகின்றனர். நாச்சியம் மையும் எழுந்து வழுக்கம் போலத் தனது காரியங்களைக் கவனிக் கின்றாள்.

அந்தோனிப்பிள்ளைக்கு நாற்பது வயதிருக்கும். ஏற்கனவே மணமாகி குழந்தைகள் பெற்றிருந்தும் அந்த தீளமை முறுக்கு அப்படியே

அவரிடம் இருக்கிறது. ஆனால் அந்த முறைக்கு இருபது வயது கூட எட்டாத ஓர் இளம் பெண்ணை ஆட்கொள்ளும் என்று அங்கு யாருமே எதிர்பார்த்திருக்க மாட்டார்கள். இது உண்மையிலேயே நாச்சியம்மையின் சிறிய தாயாருக்கு அதிர்ச்சியாகவே இருந்தது. என்றாலும் இருவர் மனங்களும் இணைந்திருப்பதை நன்கு அறிந்து கொண்ட அவர் தமது உறவினர்களோடு குறிப்பாக முத்துக்கல் குலசேகரம் பிள்ளை உடையாரோடு கலந்தாலோசித்து விட்டுத் திருமணத்திற்குச் சம்மதிக்கிறார்.

முத்துக்கல்லில் வன்னியர் குலத்தில் பிறந்த ஒரு பெண்ணும், வடமராட்சி கப்பலோட்டிக் கரையார் வம்சத்தில் உதித்த ஓர் ஆணுமதிருமண பந்தத்தில் இணைந்ததை முத்துக்கல் வியப்போடு பார்த்து ஆசீர்வதிக்கின்றது.

அதே நேரம், இவர்கள் ஊடாக, பேதுருப்பிள்ளை உடையார் என்னும் ஒருவர் தலைமையில் உருவாகப் போகும் புதியதொரு வம்சத்தை வர வேற்க வாக்கரை உள்ள தயாராகின்றது.

நுகலி

ஏகத நாட்டு மன்னன் அசோகனால் பெளத்தத்தைத் தமுவிக் கொண்ட ஈழ நாட்டு அரசன் தேவநம்பிய தீசனின் இளவெல் அசேலன் அனுராதபுரத்தில் அத்தாணி மண்டபத்தில் அரசனாக வீற்றிருக்கின்றான். அவ்வமயம் தமிழ்நாட்டு சோழவம்சத்தைச் சேர்ந்த எல்லாளன் எனும் தமிழ் மறவன் ஒரு பெரும் படையோடு ஈழத்தின் வடக்கில் உள்ள மாந்தோட்டைத் துறைமுகத்தில் வந்து இறங்கு கிறான். இரு சேனைகளும் ஒன்றை ஒன்று எதிர் கொள்கின்றன. இரத்தக் கடல் பெருக்கெடுக்கின்றது. ஈற்றில் எல்லாளன் வானுக்கு அசேலன் இரையாகின்றான். ஈழத்தின் வரலாற்றில் முதல் தடவையாக அனுராதபுரத்தில் சோழப்பரம் பரையின் புலிக்கொடி பட்டொளி வீசிப் பறக்கின்றது.

அனுராதபுரத்தில் சேனன், குத்திகள் எனும் தமிழ் வீரர்களின் ஆட்சி நடந்தேறிய பிறகு எல்லாளன் எல்லோரும் போற்றும் வண்ணம் நீதி வழி நின்று அரசு செய்கின்றான். அதே வேளை மகாவலி கங்கையின் மறுக்கையில் மாகமையில் தேவநம்பிய தீசனின் இன்னுமொரு உடன் பிறப்பு மகா நாகனின் கொள்ளுப் பேரன் காகவண்ணதீசனின் பெளத்த சிங்கள ஆட்சி நடைபெறுகின்றது.

பிளவு பட்டுக் கிடந்த உருகுணையைப் பெரிதும் முயன்று ஒன்றுபடுத்தி அதனை ஒரு ராச்சியமாக்கி இராசதானி மாகமையில் இருந்து அரசு செய்யும் மன்னன் காகவண்ணதீசன், கல்யாணியின் அரசன் மகள் விகாரமாதேவியைத் தன் பட்டத்துராணியாகக் கொண்டு இருந்தான்.

�ழத்தின் ஒரு பக்கம் தமிழரகம் இன்னுமொரு பக்கம் சிங்கள அரசும் செய்கோலோச்சினாலும் இரண்டு அரசுக்குமிடையே எவ்வித

பினைக்குகளும் ஏற்படாமைக்கு காகவண்ண தீசனும் எல்லாளனும் கடைப்பிடித்த இராஜதந்திரமே காரணம் என்பதைக் குடி மக்கள் நன்றாகவே அறிந்து வைத்திருந்தனர். ஆனால் நீண்ட காலத்திற்கு இந்த ராஜதந்திரம் நிலைநிற்கப் போவதில்லை என்பதைக் காகவண்ணதீசனின் மூத்த மைந்தன் காமினி அபயனின் எண்ணங்களும் செயல்களும் எடுத்துக் காட்டிக் கொண்டிருந்தன.

மாகமை அரசனின் மைந்தன் காமினி அபயன் ஈழம் முழுவதையும் சிங்களப் பேரினமே கட்டியாள வேண்டும் என்னும் கனவில் நிலைத்துப் போகின்றான். இந்தக் கனவை எப்படியும் நன்வாக்கி விட வேண்டுமென்ற எண்ணத்தில் இரகசியமாகவே வீரர்ப்படை ஒன்றை உருவாக்குகின்றான். மகாவலி கங்கைக் கரையை எல்லையாகக் கொண்ட உருகுணையை மட்டும் தன் தந்தை ஆள்வதை அடியோடு வெறுத்த காமினி அபயன் தன் உள்ளக்கிடக்கையை அரசனிடம் ஒரு நாள் வெளியிட்ட போது அவன் அதிர்ந்து போனான்.

தன் மகன் காமினி அபயன் சிறுவனாக இருந்தபோது தான் குறிப்பிட்ட மூன்று கட்டளைகளில் ஒன்றான தழிமரோடு பொருது வதில்லை எனும் கட்டளையை அவன் ஏற்க மறுத்ததை இப்போது எண்ணிப் பார்த்த அரசன் இரண்டு இனங்களுக்குமிடையே இருந்து வரும் நல்லுறவை எதிர் காலத்தில் கெடுத்து விடுவானோ என்ற ஐயம் அவன் மனதில் மீண்டும் மீண்டும் ஈழவே அவன் உள்ளம் பெரும் குழப்பத்தில் ஆழ்ந்து போகின்றது.

தமிழ் மன்னன் எல்லாளனோடு பொருதும் தனது திட்டத்தை தந்தை எதிர்த்ததனால் கடும் சினம் உற்ற காமினி அபயன் மாகமையை விட்டு மலைப்பகுதிக்குள் ஓடி ஒளிந்து கொண்டு அரசனைக் கேவி செய்யும் பாங்கில் பெண்கள் அணியும் ஆபரணங்களை அவனுக்கு அனுப்பி வைத்தான். காமினி அபயனின் இவ்விழி செயல் அவனுக்குத் துட்டன் எனும் பட்டத்தை மக்களிடமிருந்து பெற்றுக் கொடுத்தது.

மலைப்பகுதியில் மறைந்து வாழ்ந்த காமினி அபயனின் காலம் வீணாகக் கழியவில்லை. தனது கனவை நன்வாக்கும் விதத்தில் தான் உருவாக்கிய படையினருக்கு கரந்து நின்று பகைவரைத் தாக்கும் போர்ப்பயிற்சிகளை அளித்துக் கொண்டி

ருந்தான். இவனது இந்தப் போர் நடவடிக்கைகளுக்கு மலைப்பகுதி ஒரு நல்ல அரணாகவே வாய்த்தது.

மைந்தனின் மலைவாழ்க்கை அவனது அன்னை விகாரமா தேவிக்குப் பெரும் வேதனையை உண்டு பண்ணினாலும் அவனது போருக்கான ஆயத்தங்கள் குறித்து அவளுக்கு மகிழ்ச்சியே ஏற்பட்டது. தன் கணவனைப் போல ஒரு சிற்றரசனாக இருப்பதை விட ஈழத்தின் ஏக மன்னனாகத் தன் மைந்தன் மகுடம் சூடுவதையே விரும்பிய விகாரமாதேவி அவனை மானசீகமாக ஆசிர்வதித்தாள்.

பல்லாண்டுகள் உருகுணையைக் கட்டியாண்ட காகவண்ண தீசனின் வயோதிபம் அவனுக்கு அந்திமத்தைத் தருகின்றது. அரசனின் மறைவு கேட்ட அவனது இளையமகன் சதாதீசன், உருகுணையின் இன்னுமொரு இராசதானியான தீகவாபியில் இருந்து மாகமைக்கு விரைந்து வந்து, தாய், விகாரமாதேவியுடன் பட்டத்து யானை ‘கந்துல்’ வையும் தனது தலைநகருக்குக் கொண்டு செல்கின் றான்.

தனது பின்னோனின் இச்செயல் காமினி அபயனின் உள்ளத்தில் பெரும் கோபக்கனலை மூட்டிவிடவே, மாகமைக்கு உடனடியாகத் திரும்பிய அவன் உருகுணையின் மன்னனாகத் தன்னைப் பிரகடனம் செய்து கொண்டு தாயையும், பட்டத்து யானையையும் தன்னிடம் அனுப்பி வைக்கும்படி தம்பி தீசனுக்குச் செய்தி விடுக்கின்றான். ஆனால், சதாதீசனோ தமையனின் கட்டளைக்கு அடிபணிய மறுக்கிறான். இதனால் இருவருக்குமிடையே சண்டை மூள்கிறது.

சகோதர யுத்தத்தை விரும்பாத சங்கத்தினர் உடனடியாக இச் சக்சரவில் தலையிட்டு இருவருக்குமிடையே சமாதானத்தை ஏற்படுத்துகின்றனர். தாய் விகாரமாதேவி பட்டத்து யானையுடன் மாகமை திரும்புகிறாள். இளவரசன் சதாதீசன் தீகவாபியில் காமினி அபயனின் இராஜப்பிரதிநிதியாகப் பரிபாலனம் செய்யலானான்.

உருகுணையின் அரசனாக மகுடம் சூடிக்கொண்ட காமினி அபயன் உடனடியாகவே தனது போருக்கான ஆயத்தங்களில் தூரிதமாக இறங்கலானான். அவனது இந்த முஸ்தீபுகளுக்கு இளவரசன் சதாதீசன், தளபதிகள் நந்தமித்ர அபயன், புஸ்ஸதேவ ஆகியோர் பக்கபலமாக இருந்தாலும் அவன் மனத்தில் ஒரு பெரும் கேள்வி எழவே செய்தது.

‘எல் லோரும் போற்றும் வண்ணம் அரசு செய்யும் எல்லாளனை நான் எதிர்த்துப் போர் செய்வதை இந்நாட்டு மக்கள் ஏற்றுக் கொள்வார்களா?’ என்ற இந்தக் கேள்வி அவன் மனத்தில் எழுந்த போது சில திங்களுக்கு முன் இராசதானி அனுராதபுரத்தில் இடம் பெற்ற ஒர் நிகழ்வு அவன் மனக்கள் முன் விரிகின்றது.

அனுராதபுரத்தில் எல்லாளனின் அரண்மனை சோழர்களுக்கே உரிய கலை வண்ணத்தோடு காட்சி தருகின்றது.

அங்கே அந்த அரண்மனை வாயிலில் ஒரு பெரிய ஆராய்ச்சி மணிக்டப்பட்டிருக்கிறது. ஒரு நாள்... யாரும் எதிர்பாராத வண்ணம் அந்த மணியின் கயிற்றை ஒரு பெற்றும் தன் வாயில் கல்வி இழுத்து அசைக்கின்றது. மணிக்சத்தும் கேட்டு வெளியே வந்த மன்னனும் அமைச்சர்களும் திகைத்துப் போகின்றனர்.

அரசன் காரணம் அறிய அமைச்சரவையை அவசரமாகக் கூட்டுகிறான். தலைமை அமைச்சன் எழுந்து தக்க விதமாக நிகழ்ந்ததை சோழனிடம் எடுத்துக் கூறுகிறான். எல்லாளன் நிலை தர்ம சங்கமாகின்றது. ஆனாலும் அவன் தயங்காது தாய்ப்பச அனுபவிக்கும் துயரத்தை இந்நாட்டு மன்னனும் அனுபவிப்பதே தர்மம், நீதி என்று அறிவிக்கிறான்.

அரசனின் அறிவிப்புக் கேட்டு ஈழ தேசம் முழுவதுமே அதிர்ந்து போகின்றது. என்றாலும் நீதி நிலை நாட்டப்படுகின்றது.

எல்லாளன் ஆட்சியில் இடம் பெற்ற ஒரு நிகழ்வை மனத்தில் அசைபோட்ட காமினி அபயன் அதிலிருந்து தன்னை உடனடியாக விடுவிட்டுக் கொண்டு தனது போர் நடவடிக்கைகளில் மூழ்கிப் போகிறான்.

உருகுணை மன்னனின் இந்தப் போர் முனைப்புகள் பற்றிக் கேள்வியுற்ற அனுராதபுரத்து மன்னன் எல்லாளன் தனது முதுமைப் பருவத்தைப் பற்றிக் கூடச் சிந்தியாது இளமையும் ஆற்றலும் மிக்க துட்டகாமினி அபயனை தானைத் தளபதி சத்தன் தலைமையில் மகியங்களையில் எதிர் கொண்டான்..

மாகமையில் இருந்து வடக்கு நோக்கி ஒரு சமுத்திரம் போல எழுந்த அபயனின் சிங்கள வீரர் சேனை, மகியங்களையில் தமிழர்ப்படையை எதிர்த்துத் துவம்சம் செய்தது. தமிழரின் தோல்வியால் தலைகால் புரியாமல் நடந்து கொண்ட காமினி சேனைத் தளபதி

நந்தமித்த அபயன் தலைமையில் மகியங்கணையில் இருந்து முன்னேறி அந்திரசொப்ப, நானிசொப்ப, கச்சதீர்த்தம், கொட்டநகரம், நந்திக்கிராமம் ஆகிய ஊர்களில் திரண்ட தமிழர்களைத் தாக்கி இறுதியாக விசித்புர என்னும் இடத்தில் எல்லாளன் படையை முறியடித்து அனுராதபுரம் நோக்கி வெற்றிமுழக்கமிட்டது.

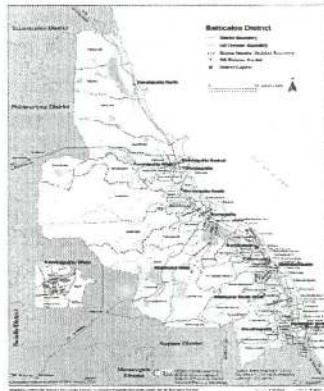
மாகமையில் இருந்து பறப்பட்ட இந்த ஓராண்டு காலத்தில் தனக்குக் கிடைத்த பெரு வெற்றியினால் ஒரு வித வீராப்புடன் தனது பட்டத்து யானை கந்துலவில் ஆரோகணித்திருந்த காமினி அபயன் நகரத்தின் தெற்கு வாயிலுக்கு அண்மையில் எல்லாளனோடு தனித்துப் போரிட்டான்.

நீண்ட நேரம் மிகக் கடுமையாக நடந்த இந்த வாட்போரில், இளமை மிகக் காமினி அபயனுக்கு ஈடுகொடுத்து நின்ற எல்லாளன் இறுதியில் தன் வயோதிபம் காரணமாகத் தளர்ந்து களத்தில் சாய்ந்தான்.

களத்தில் உயிரற்றுக் கிடந்த எல்லாளன் உடலை அமைதி யாகப் பார்த்துக் கொண்டு நின்ற காமினி அபயன் அதனை மிகுந்த மரியாதையோடு ஏரியூட்டி விட்டுத் தனது மக்களுக்குச் சுற்றுத் தமு தமுத்த குரலில் சொன்னான்.

“நீதி வழி நின்று ஆட்சி செய்த எல்லாளன் நினைவாக இதில் ஒரு சைத்தியம் நிறுவப்படும் அத்தாபியின் முன்னால் செல்லும் அரசர்கள் தாழும் அம் மாமன்னனுக்குத் தலை வணங்கி மரியாதை செலுத்த வேண்டும்...”

மன்னன் காமினி அபயனின் இந்த ஆணைகேட்டு தமிழர்கள் தம்மை அறியாமலேயே அவனுக்குத் தலை வணங்கி நின்றனர்.

ஸ்ரீ 2 வகுப்புகள் (கி. பி. 301 - 382)

மண்முனைப் பிரதேசத்தில் மருத நிலத்தின் நறுமணம் கமமும் ஊர்களில் ஒன்று கோயில் குளம். ‘வான்தோய நீண்டுயர்ந்த மாடக் கொடி நூடங்கத்தான் தோன்றும்’ என்று புலவர் பெருமக்களால் போற்றிப் புகழ்ப்படும் அரசமாளிகை அங்கு தான் எடுப்பாக எழுந்து நிற்கின்றது. கண்ணுக்கு விருந்தாகக் காட்சியளிக்கும் அம் மாளிகை தம் ஊரின் இதயமாகத் திகழ்வதையிட்டு எப்போதும் பெருமை கொள்ளும் அவ்வூர் மக்களுக்கு உலக நாச்சியார் அரசியாக மட்டுமல்ல, ஒரு நல்ல அன்னையாகவுமே இருந்து வருகின்றார். இதைப் பற்றி உள்ளும் தோறும் அவர்கள் உள்ளும் உவகையால் பொங்கி வழியும்.

அரசியாரின் இவ்வருங் குணத்தினால் தான் கோயிலாகவே தோன்றும் அரண்மனையையும் அதற்குச் சமீபமாகத் தண்ணீருக்கு மேலே முகத்தைக் காட்டிக் கொண்டு குளித்து மகிழும் தாமரைப் பூக்கள் நிறைந்த பெரியதோர் குளத்தையும் இணைத்து என்றென்றும் நினைவு கூரும் வகையில் தம் ஊருக்குக் கோயில் குளம் என்றே அவர்கள் பெயர் குட்டிக் கொண்டார்கள் என்பதை அந்த ஊர் இன்றும் நமக்கு உணர்த்திக் கொண்டிருக்கிறது.

அது மாலையும் இருஞும் மயங்கும் கருக்கல் பொழுது. காற்று மெல்ல மெல்லலக் கால் வைத்து நடந்து வந்து மரம் செடி கொடிகளையெல்லாம் மருவி மகிழ்கின்றது. அதனால் மனித உடல்களிலெல்லாம் ஒரு வித சுகம்... பரவசம்... அது வசந்தகாலம் அல்லவா? வயதானவர்கள் கூட அந்தப் பரவசத்தினால் வாலிபர்களாகி விடுகின்றார்கள்.

நிர்மலமான வானம் நித்திலங்கள் பதித்த வீதியாகக் காட்சியளிக்கின்றது. இன்னும் சில போதில் அந்த வீதியில் சித்திராப் பெளர்ணமிப் பெண்ணின் ராஜ உலா நிகழப் போகின்றது. அந்த

உலாவைத் தரிசிக்க எங்கள் உலக நாச்சியார் தமது அரண்மனையின் நிலா முற்றத்தில் போய் அமர்ந்து கொள்கின்றார். இயல்பாகவே இயற்கை மீது ஈடுபாடு கொண்ட அரசியாரை அந்த இரவின் இனிமை தன்வசமாக்கிக் கொள்கிறது.

தனிமையில் இனிமையைச் சுகித்துக் கொண்டிருந்த நாச்சியாரை பக்கத்துக் கிராமம் ஓன்றில் இருந்து வந்த மத்தளம் கல்லாரி ஒரை இந்த உலகில் கொண்டு வந்து நிறுத்துகிறது. ‘ஓ... இன்றைக்குக் கர்ணன் போர்... என்னை ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்கள், நான் தான் அவர்களை ஏமாற்றி விட்டேன், எங்கே அவகாசம் இருக்கிறது’ என்று தனக்குள் அலுத்துக் கொண்ட நாச்சியாரின் மனத்தை அந்த மன்னின் அலை வளமும் கலை வளமும் அள்ளிக் கொள்கின்றன. அரசியார் உணர்ச்சி வசப்படுகின்றார்.

எங்கு பார்த்தாலும் நீண்ட நெடிய வயல்கள்; வரம்பெல்லாம் கரும்புகள்; அகன்ற பெரும் தடாகங்கள்; எத்துணை இயற்கைக் கெல்வத்தை இறைவன் இந்த மன்னுக்கு ஸந்திருக்கின்றார். அலை வளத்தைப் போல் இங்குள்ள கவிஞர் பெருமக்களிடமிருந்து ஊற்றெடுத்துப் பாயும் உணர்ச்சிக் கவிவளமும் வேறு எங்கும் காணக்கிடைக்காததெதான்று. வயலிலும் ஆற்றிலும் கால் வைக்கும் போதே வாயில் வந்து உட்கார்ந்து கொள்ளும் கவி - ஊரையே களரியாக்கி ஆடப்படும் நாட்டுக் கூத்து - இவற்றை யார் அவ்வளவு எளிதில் மறந்து விட இயலும்?

குடி புகுந்த மன்னில் குவிந்து கிடக்கும் இயற்கை அழகிலும் அதன் கலைவளத்திலும் தன்னை இழந்து விட நாச்சியார் திடீரெனத் தன் சொந்தமன்களிங்க தேசத்தையும் அதன் மன்னும் தன் தந்தையுமான குக்கேளனையும் நினைந்துக் கொள்ளலே, மனம் பல ஆண்டுகளை முன் வைத்துப் பின் நோக்கிப் பாய்கின்றது.

மகத தேசத்தின் மாமன்னன் அசோகனின் காலடியில் கலிங்கம் வீழ்ந்த பிறகு மனித உயிர்களைப் பலி கொடுத்துப் பெறும் போர்க்கள் வெற்றியின் மீது அவனுக்கிருந்த பற்று அவன் இதயத்திலிருந்து முற்றாக உதிர்ந்து போக அந்த இடத்தில் பொத்த தர்மம் வந்து அமர்ந்து கொள்கின்றது. அதன் பலன்.... இலங்கையின் அன்றைய இந்து மன்னன் தேவநந்பிய தீசன் புத்தத்ரமத்தின் பக்கம் போய்விடுகின்றான். நாடும் அவன் காட்டிய திசையில் நடை போடுகிறது.

இந்த நெடிய வரலாற்றின் தொடர்ச்சியாகவே கலிங்கதேச அரசனான குக்கேளனின் மகள் உலக நாச்சியார் அந் நாட்டில் உருவான அசாதாரண சூழ் நிலை காரணமாத் தன் தமையன்

உலகநாதனுடன் புத்த தந்தம் ஒன்றையும், தம் வம்சத்தினால் கைலையில் இருந்து பெற்ற சிறியதோர் சிவலிங்கத்தையும் பாதுகாப்பாக எடுத்துக் கொண்டு வர்த்தகப் பட கொன்றில் ஏறி வட இலங்கை மணிப்புரத்தில் வந்து இறங்குகின்றாள். நாச்சியாரின் வரவையும் அவள் கொண்டு வந்த புத்த தந்தம் பற்றியும் கேள்விப் பட்ட இலங்கை மன்னன் மேக வண்ணன் அவளைத் தன் இராசதானியான அனுராதபுரத்திற்கு அழைப் பித்து அவளிடமிருந்த புத்த தந்தத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு அதற்குக் கைமாறாக கிழுக்கிலங்கையின் மன்முனைப் பிரதேசத்தைப் பரிசாக அளித்து அதன் சிற்றரசியாக அவளுக்கு மகுடம் புனைந்து மகிழ்கின்றான்.

பழைய வரலாற்று அலையில் மிதந்து கொண்டிருந்த நாச்சியார், பெளத்தம் இந்த மன்னில் நன்கு வேருண்றி வளர்ந்த பின் அம்மன்னின் ஆட்சி அதிகாரத்திற்குள் அது புகுந்து கொண்டு படுத்தும்பாட்டை எண்ணிப் பார்த்தபோது சமயப் பொதுமையில் ஓரளவு ஈடுபாடு கொண்ட அவளால் அதனைத் தாங்கிக் கொள்ள இயலவில்லை.

கவிங்கம் வீர சைவத்தின் களம். அத்தகைய திராவிட மன்னில் பிறந்து வளர்ந்த நாச்சியார் பெளத்த சின்னம் ஒன்றைப் பாதுகாப்பாக இந் நாட்டிற்குள் கொண்டு வந்த போதும் - தனது பரம்பரைச் சமய உணர்விலிருந்து இம்மியும் வழுவி விடவில்லை. அதனால், அயல் நாடான பாண்டிய நாட்டில் சைவம் குன்றி சமணமும் பெளத்தமும் தலையெடுத்து நிற்கும் இந்த வேளையில் தனது பிரதேசத்திலாவது வீர சைவத்தை வளர்த்தெடுத்தல் தனது தலையான கடமை என நினைத்தாள் அவள். ஆனால் சைவத்தைப் போவி மதமென்றும் இலங்கை இராஜ பரம்பரையோடு என்றோ கலந்துவிட்ட கவிங்கப் பரம்பரை மீது மகாசேனன் போன்ற மன்னர்கள் காழ்ப்புக் கொண்டு இந்துக் கோயில்களை இடித்துக் தரை மட்டமாக்கியதையும் நினைத்துப் பார்த்த நாச்சியார் அகிம்சையையும் கருணையையும் போதித்த புத்தபிரானின் அடி ஒற்றி நடப்பதாகக் கூறிக்கொள்ளும் இந்த நாடு எங்கே போய்க் கொண்டிருக்கிறது எனும் கேள்வியைத் தானாகவே தன் மனத்தில் எழுப்பினாள் அவள்.

நாச்சியார் மனத்தில் எழுந்த கேள்வியும் அதற்கு விடை காண இயலாது அவள் தமோறி நின்ற அந்தத் தர்ம சங்கடமான சூழ்நிலையில் அரசியாரின் மனத்திற்கு ஆறுதல் அளிப்பது போல இனிய சலங்கை ஒலி மெல்ல மெல்ல எழுந்து வருகின்றது. அந்தக் கொஞ்சம் சலங்கை ஒலி அரசியார்க்கு பழக்கப்பட்டதாயிருந்தும் கூட ஒலி வந்த பக்கம் அவளின் ஓர விழிப் பார்வை ஒட்டவே செய்

கின்றது. அங்கே... அரசியாரின் ஆரூயிர்த்தோழி மாதவி இட்ட அடி நோக, எடுத்த அடி கொப்பளிக்க நடந்து வந்து கொண்டிருந்தாள்.

அடுத்த நாட் காலை - ஊசி மல்லிகைப் பூக்களின் இனிய வாசம் அரண்மனை முழுவதுமே உட் புகுந்துவிட்டது போன்றதோர் பிரமை. இது போதாதென்று பவளாமல் விகைப் பூக்களின் பரிமளசுகந்தம் கோயில் குளம் முழுவதையுமே தேவலோகமாக்கிக் கொண்டிருக்கின்றது. அரசியார் ஏதோவான்றை எதிர்பார்த்தவர் போல் வழக்கத்தை விட சற்று முன்பாகவே துயில் எழுந்து குளிர்ந்த நீராடி கூந்தலுக்கு அகில் புகை காட்டி அழகுக்கு அழகு செய்வது போல ஆடை அலங்காரங்களால் தன்னை அலங்கரித்துக் கொண்டு ஒரு தேவலோக சுந்தரி போல அரண்மனை நந்த வனத்தில் வந்து நிற்கின்றாள். மாளிகை வாசவில் மத்தளம் சல்லரி ஓலிக்கப் பொருந்தும் பாண்ரும் திரளாக வருவது தெரிகின்றது.

முதல் நாள் இரவு முழுவதும் சித்திரா பெளர்ணமியின் ஒளி மழையில் நனைந்து 'கர்ணன் போர்' நடாத்திய பொருநர்கள் ஊர் வழக்கப்படி தமக்கு முன்பாக ஆடி மக்கி வருகின்றார்கள் என்பதனை உணர்ந்து கொண்ட நாச்சியாரின் திருமுகம் உத்தி யானத்திலுள்ள பூக்களிலெல்லாம் மிக உன் ன தமான தாகவே தோன் றி பிரகாசிக்கின்றது. அந்த முகப் பொலிவைக் கண்ட பொருநர்கள் மாளிகை முற்றத்தை ஒரு களரியாகவே மாற்றி விடுகின்றார்கள். கலை வெள்ளத்தில் கோயில் குளம் பொங்கி வழிகின்றது.

ஆட்டத்தை வெகுவாக ரசித்த அரசியாரின் கையிலிருந்து பொற்கிழி ஒன்று பொருநர்களை நோக்கி நீணுகின்றது. இந்தக் கலை நிகழ்ச்சி நடந்து முடிந்த சிறு பொழுதுக்குள் உலக நாச்சியாரின் அத்தாணி மண்டபம் ஒன்று கூடுகின்றது. அமைச் சர்களின் உதவியோடு அரசியார் ராஜ்ஜிய பரிபாலனத்தைக் கவனிக்கிறார். அப்போது அரசியார் குடி மக்கள் நலனில் காட்டும் அந்த அக்கறையைக் கவனித்த மூத்த அமைச்சருக்கு

"முறை செய்து காப்பாற்றும் மன்னவன் மக்கட்டு

இறை என்று வைக்கப்படும்"

எனும் திருக்குறள் நினைவுக்கு வருகின்றது. அரசியாரும் அமைச்சர்களும் அரசசபையில் அமர்ந்திருந்து மக்கள் ஆட்சி நடத்திக் கொண்டிருக்கும் அவ்வேளையில் காவலன் ஒருவன் வந்து வணங்கி நிற்கின்றான். அவன் வாயிலிருந்து வார்த்தைகளும் அவசரப்படுகின்றன.

அரசியாரே... மன்னிக்க வேண்டும்... தங்கள் ராஜ்ஜியத்தில் ஒரு தெய்வாற்புதம் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது. பக்கத்துக் கிராமம் கொங்கு காசியில் (கொக்கட்டிச் சோலையில்) நீண்டுயர்ந்து நிற்கும் கொக்கு நெட்டி மரத்தில் எம் பெருமானார் சுயம்பு விங்கமாகப்

பிரசன்னமாகி அருள்பாலிக்கின்றார். இவ்வருட் செயலைக் காண மக்கள் எல்லோரும் அலை அலையாக அங்கு போய்க் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

காவலன் வார்த்தை காதில் புகுந்தது தான் தாமதம் சிவசிவா.. என்னும் மங்கல ஒசை அத்தாணி மண்டபம் முழு வதையுமே நிறைக்கின்றது. இனி வேறு நினைவுக்கே இடமில்லை என்று எண்ணிய அரசியாரின் தேர் அந்தப் பழும் பெரும் பதி நோக்கி அசைகின்றது.

கொக்கு நெட்டி மரத்தில் எம் பெருமானாரைச் சுயம்பு விங்க வடிவத்தில் கண்டு பரவசத்தில் ஆழந்த நாச்சியாரின் மனத்தில் அப்போதே ஒர் எண்ணம் உதிக்கின்றது. ‘இந்தப் புனித மண்ணில் ஒர் சிவன் கோயில் எழுப்ப வேண்டும்.

அரசியாரின் இந்தக் தீர்க்கமான எண்ணம் அடுத்தகணமே செயல்வடிவம் பெறுகின்றது. சிற்பாசாரியார்கள், பட்டர்கள், சங்க மர்கள் என்போர் தான் பிறந்த திராவிட நாட்டிலிருந்து வரவழைக்கப்பட்டு ஏற்கனவே அங்கிருந்து கொண்டுவரப்பட்ட குகள் சிறைக் குடும்பத்தாருக்குச் சமீபமாக குடி அமர்த்தப்படுகிறார்கள். கொங்கு காசி எங்கும் சிற்பம் செதுக்கும் உளிச் சத்தம் எதிரொலிக்கின்றது.

அரசியாரின் முழுக்கவனமும் இப்போது ஆலய அமைப்புப் பணியின் பக்கமே திரும்பியிருந்தது. இதைக்காட்டுவது போல மண்முனை ராஜைதியில் காலையும் மாலையும் தேர் செல்லும் சத்தம் கேட்டு மக்கள் வெள்ளம் கூடியது. அரசியாரை மக்களும், மக்களை அரசியாரும் அடிக்கடி சந்திக்க அப்படியொரு சந்தர்ப்பம் கிடைத்ததையிட்டு இரு பகுதியாருக்கும் பெரும் சந்தோசம்.

ஆலய அமைப்பு வேலை அற்புதமாகவே அமைந்திருந்தது அதனைப் பார்த்த அரசியார் உண்மையிலேயே மெய் சிலிர்த்துப் போனார். குடமுழுக்குக்கு நாள் குறிக்கப்பட்டது.

அன்று மண்முனைப் பிரதேசம் முழுவதும் மங்கலவிழாக் கோலம் பூணுகின்றது. வீடெல்லாம் மங்கல விளக்குகள், வீதியல்லாம் மாவிலை, வேப்பிலைத் தோரணங்கள்... மக்கள் அலை வீச்கின்றது. அந்த அலை வெள்ளத் தினிடையே வேலேந்தியபடி வேலன் வெறி ஆட்டம் ஆடுகின்றான். இது கண்டு பரவசம் என்றிய அதே மக்கள் வெள்ளம் ‘முருகயர்ந்து வந்த முதுவாய் வேல்’ என்று போற்றிப் புகழ்கின்றது.

இந்தப் புகழ்ச்சி மொழிகள் கேட்டு மெய் சிலிர்த்த அரசி உலக நாச்சியார் தன்னிடு கைகளையும் நெஞ்சோடு சேர்த்துக் குவித்தவாக தான் தோன்றிஸ்வரர் முன் நின்று கொண்டிருக்கிறார்.

மனிதனின் படைப்புகளில் இலக்கியம் மிகவும் அழகானது. மிகவும் சக்தி வாய்ந்தது. மனித குலத்தில் தானும் ஒருவனாய் வாழும் மனிதன், வாழ்க்கை நடைமுறைகளின் காரணமாக அமையும் உணர்வு நிலையின் ஒரு வெளிப்பாடாக இலக்கியத்தைத் தோற்றுவிக்கின்றான். அவனிலிருந்து தோன்றுகின்ற இலக்கியத்திலே அவன் இருக்கிறான். அவனைப் போன்ற பிறர் இருக்கிறார்கள். அவனைப் போன்ற பிறர் அதனை எதிர்கொள்கிறார்கள். எனவே, இலக்கியமானது அதன் தோற்றும், அதன் பொருள், அதன் பயன்பாடு ஆகிய மூன்று நிலைகளிலும் மனித குலத் தொடர்புடையதாக விளங்குகிறது. இது இலக்கியத்தின் அடிப்படைப் பண்டு.

மனித குல சமுதாயத்தின் ஒரு குறிப்பிட்ட குழலில் வாழ்கின்றவன் மனிதன். அவன் விரும்பினாலும் விரும்பாவிட்டாலும் நேரடியாகவோ, மறை முகமாகவோ அவனுடைய படைப்புகள் அவனுடைய காலத்தைப் பிரதி பலிக்கின்றன. மேலும் சமுதாய வரலாற்று மரபின் ஒரு காலகட்டத்தில் தோன்றுகின்ற குறிப்பிட்ட இலக்கியம் படைப்பாளியின் அனுபவ உணர்வுகளைப் பெற்று வருகின்றபோது அக்காலகட்டத்தின் தேவைகளுக்கும் படைப் பாளியின் படைப்பாற்றல்களுக்கும் மற்றும் நோக்கங்களுக்கும் ஏற்ப வடிவ மைப்பிலும் பணியிலும் குறிப்பிட்ட சில தன்மைகளை போக்குகளைப் பெறுகின்றன. எனவே இலக்கியம், சமுதாயம் இரண்டிற்கும் இடையே உள்ள உறவுகள், புலன்றிவு (Sensoriy Perception) போல மிக இயல்பானவை; எளிமையானவை; துலாம்பரமானவை. ஒரு குத்திரம் போல இலக்கியம் என்பது சமுதாயத்தின் புலப்பாடு (literature is the expression of Society) என்று கூறுவார். ஓப்பிலக்கிய அறிஞர் ஹரி லெவின் (Harry Levin), இலக்கியத்திற்கும், சமுதாயத்திற்கும் இடையே உள்ள உறவுகள் பரஸ்பர மானவை. இலக்கியம் சமுதாய காரணங்களின் விளைவு மட்டுமல்ல, சமுதாய விளைவுகளின் காரணமாகும் என்று கூறுகின்றார். ரெனி வெல்லக் (Renee Wallak) தன்னுடைய இலக்கியக் கொள்கை எனும் நூலில், இலக்கியத்திற்கும், சமுதாயத்திற்கும் உள்ள உறவுகளை விளக்கிக் கூறியிருக்கிறார். வடிவமைப்பில் அக்கறை கொண்ட டி.எஸ். எலியட் கூட 'காலங்களின் மாறுதல்களுக்கு ஏற்பச் சமுதாய மதிப்புகள் மாறுகின்றன' என்று 'சமயமும் இலக்கியமும்' என்ற தன்னுடைய பிரசித்தமான கட்டுரை ஒன்றில் வாதிடுகின்றார்.